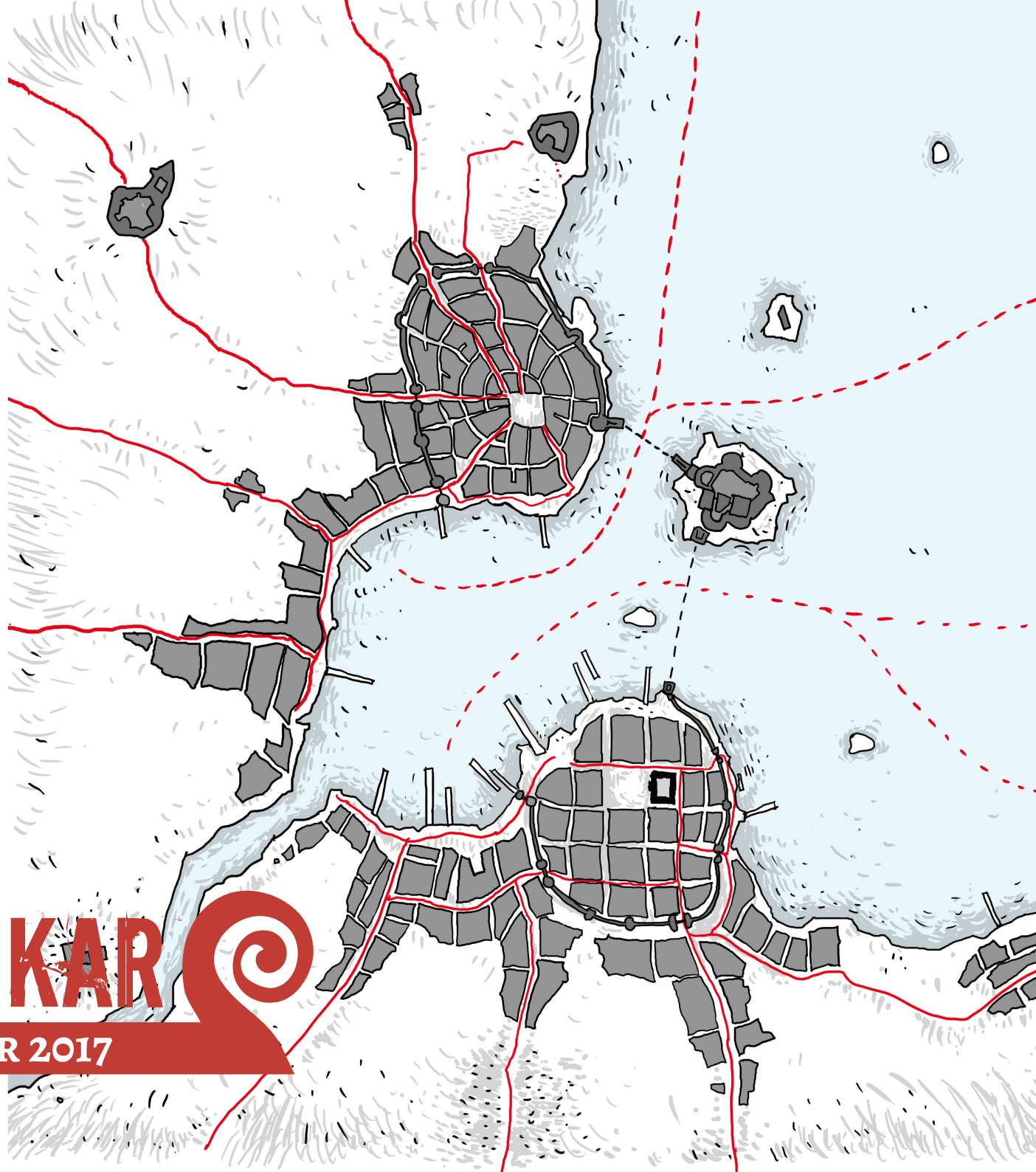
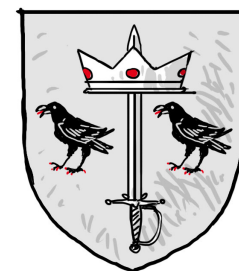
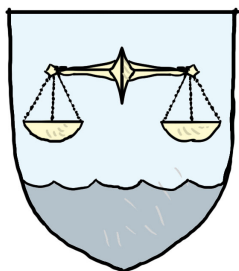
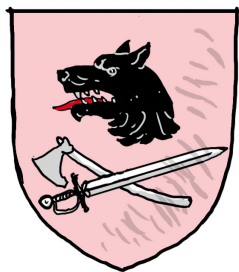

DRAK KAR

Č. 60 | ÚNOR 2017

OBSAH 60. ČÍSLA

Comics

- 3 Bezjmenný hrdina**
„boubaque“
Díl XXVII. Klid

Literatura

- 4 Věda ve službách SF:**
Pod tlakem
Julie Nováková

Pod tlakem probíhá řada věcí jinak. Například práce. Když se ale podíváme se na tlak z užšího, čistě fyzikálního hlediska, dostaneme se do říše neznáma. O chování většiny látek za extrémních tlaků totiž nevíme téměř nic. Co by se stalo, kdyby měla Země hlubší oceány a na jejich dně by panoval mnohem větší tlak? Co se děje v nitru obřích planet? Mohli bychom někde ve vesmíru narazit na diamanty velké jako Země nebo superhusté koule kovového vodíku?

Povídka

- 7 Ztracené ženy**
Argonantus

Doplňky a materiály

- 27 Projekt: Město Ravnburgh**
kolektiv autorů

Pro šedesáté číslo časopisu Drakkar (které právě čtete) nás napadlo zkusit připravit projekt společné tvorby města. Inspiroval nás starší projekt Jasona Morningstara na Storygames a zkusili jsme něco podobného uspořádat v rámci komunity na rpg-forum.cz. Naším cílem bylo město, které můžete použít pro Vaše hry a světy. Chtěli jsme, aby bylo živoucí a obsahovalo co nejvíce nápadů pro hraní a zápletky.

Do projektu přispěli: Narnas, Quentin, Crowen, Ecthelion², boubaque, Plž, PetrH, eerieBaatezu, Vallun, ilgir, Hike, Sarsaparillos, Skenderax, Arten_CZ, Cor, Lorwyn

ÚVODNÍ HAIKU

**Ledy praskají
tonou pod kýlem lodi
jiskry v očích**

Drakkar je internetový sborník článků o RPG hrách, založený na jaře 2007. Každé dva měsíce vyzýváme vás, čtenáře, abyste nám posílali své články. K těm poté dostanete komentáře od dvou různých spolupracovníků časopisu a budete mít čas jejich návrhy zapracovat, pokud to uznáte za vhodné. Nakonec finální verze článků podrobíme korekturám, zasadíme do slušivého kabátku a vydáme jako PDF dokument.

Na tomto místě bychom chtěli poděkovat všem z vás, kteří jste kdy přispěli vlastním článkem. Bez vás by se tento projekt nemohl nikdy uskutečnit.

Uvažujete-li o tom, že byste také začali v Drakkaru publikovat, srdečně vás zveme do našich organizačních diskusí.

připravil boubaque

Comics

BEZEJMENNÝ HRDINA

Díl XXVII. Klid

napsala Julie Nováková

Literatura

VĚDA VE SLUŽBÁCH SF: POD TLAKEM

Pod tlakem probíhá řada věcí jinak. Například práce pod tlakem nám prý někdy svědčí, někdy naopak nesvědčí (a pak posuzujte účinnost uzávěrek). Když ale odhlédneme od pomyslného tlaku a podíváme se na tlak z užšího, čistě fyzikálního hlediska, dostaneme se do říše neznáma. O chování většiny látek za extrémních tlaků totiž nevíme téměř nic. Co by se stalo, kdyby měla Země hlubší oceány a na jejich dně by panoval mnohem větší tlak? Co se děje v nitru obřích planet? Mohli bychom někde ve vesmíru narazit na diamanty velké jako Země nebo superhusté koule kovového vodíku?

Diamantové světy

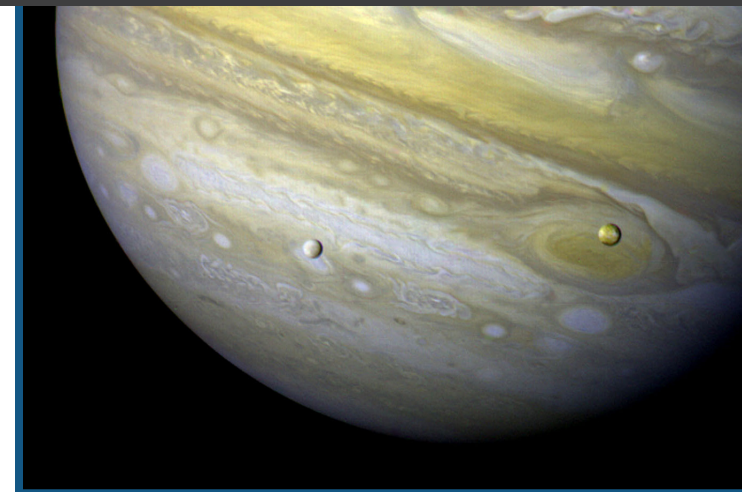
Vzpomínáte si ještě na Clarkovu 2061: *Třetí vesmírnou odyseu*? Posádka kosmické lodi *Universe* v ní zkoumá podivnou horu na Europě, o níž se ukáže, že je tvořena čistým diamantem. Jak se tam dostala? Po přetvoření Jupitera na hvězdu exploze vyvrhla materiál z nitra planety, kde extrémní tlak i teplota a dostatek uhlíku umožnily vznik diamantů neuvěřitelných rozměrů. Nejde o nic nepředstavitelného (tedy pokud pomineme premisu zažehnutí termojaderné reakce

v Jupiteru). V zemském nitru vzniká typicky zřejmě v hloubce mezi 140 až 300 km v plášti pod kontinentální kůrou. Uměle se vyrábí většinou za tlaku kolem 5 GPa (zhruba 50 000× více než na povrchu Země) a teploty 1 500 °C.

Jupiter může mít vzhledem ke složení své atmosféry relativně vyšší podíl uhlíku než většina naší soustavy (dokonce existuje hypotéza Jupiteru jako „uhlíkové planety“), a tak by v některých vrstvách planety skutečně mohly vznikat diamanty, o jakých si na Zemi můžeme nechat jedině zdát. Možná i Jupiter by ale byl zahanben planetami jiných sluncí. Některé soustavy mohou mít poměr uhlíku a kyslíku relativně vychýlený vůči naší sluneční soustavě a být obohaceny na uhlík. V takových systémech by vznikaly dramaticky odlišné planety oproti těm, jaké dobře známe. Dokonce i světy o hmotnostech „superzemí“ by tak mohly obsahovat hluboko pod povrchem vrstvu diamantu. Na „diamantovou planetu“ byla před několika lety překřtěna 55 Cancri e, než přišla přesnější měření poměru uhlíku a kyslíku její mateřské hvězdy a ukázalo se, že není natolik vychýlený oproti Slunci. Složení planety spolehlivě neznáme. Ale nějaké diamantové světy se v galaxii téměř nepochybně najdou ...

Kovový vodík

Poslední dobou ale pozornost vědců budí spíše jiné látky vznikající za extrémních tlaků, a to především kovový vodík. Látka, kterou známe jako bezbarvý, nejlhčí, ale silně hořlavý plyn

(stačí si vzpomenout na katastrofu Hindenburgu), se už podle bezmála století starých představ změnil v kov, látku s volnými elektrony schopnou vést elektrický proud a teplo. Když se řekne kov, asi si představíme třeba železo nebo měď, ale některé prvky mohou být kovy i nekovy v závislosti na podmínkách. Mezi ně patří i vodík. Už od meziválečné doby se na základě propočtů jeho fázových přechodů předpokládá, že za extrémních tlaků přechází do kovové formy. Ve vesmíru by se měl nacházet například v jádrech plynných planet jako Jupiter a Saturn.

Vypočítaný fázový diagram však není vždy zcela spolehlivý, a tak přichází ke slovu experimenty. Tekutý kovový vodík se za vysokých tlaků a teplot zřejmě podařilo vytvořit už několikrát, ale jeho pevná fáze zůstává vždy „za rohem“. V roce 2011 vědci Mikhail Eremets a Ivan Troyan z Institutu Maxe Plancka vydali oznámení o vytvoření pevného kovového vodíku za tlaku 270 GPa. Jak se jim to mělo podařit? Jako u jiných výzkumů chování látek za extrémních

tlaků stlačili nepatrný vzorek zkoumané látky „diamantovým lisem“. Diamant vydrží tlak okolo 600 GPa, aniž by se rozbil, a tak se dá použít ke stlačení jiných látek. Má to ale své nevýhody. Zatím se tak dá pracovat jen s nepatrnými objemy vzorků, obvykle menšími než objem lidské buňky.

Stlačený vzorek se pak studuje nepřímou, a to především spektroskopii. U většiny látek to není takový problém, ale vodík se jako nejmenší atom pod tlakem snadno „vmáčkne“ dovnitř diamantového krystalu, což jednak dělá diamant křehčím a náchylnějším k popraskání, jednak zhoršuje jeho průhlednost. Vrstva další látky na povrchu diamantového lisu tomu může zčásti, ale ne úplně dokonale zabránit. Za tlaku 270 GPa naznačovala spektroskopická měření možný fázový přechod a vzorek se stal lesklým – jako typický kov. Také snadno vedl proud, měl velmi nízký elektrický odpor. Nelze však vyloučit, že vodík reagoval s vrstvičkou chránící diamantový lis... Jiné práce ukázaly, že vodík zůstává dvouatomovou molekulou a nemá kovovou strukturu přinejmenším do 360 GPa. Autoři původní práce nakonec objevili novou fázi vodíku (takzvanou pevnou fázi typu IV), ale o kovový vodík se nejednalo.

Noví hledači svatého grálu

Pevný kovový vodík je „svatým grálem“ vysokotlakového výzkumu, protože se předpokládá, že by měl být supravodivý – vést proud bez odporu – a to i za pokojové teploty. Eremetsův

tým v jiném experimentu připravil supravodič fungující za dosud nejvyšších teplot: sulfan je za extrémních tlaků supravodivý kolem „teplocných“ -70°C . Supravodivost kovového vodíku by mohla stát za magnetickými poli obřích planet. Možná nám více napoví i měření sondy Juno, která loni zahájila svou misi u Jupiteru.

Počátkem letošního roku se kovový vodík znovu dostal do hledáčku médií. Ranga Dias a Isaac Silvera z Harvardu koncem ledna publikovali o jeho přípravě článek v časopisu Science. Dostali se na tlak bezmála 500 GPa (teď už vám diamanty nepřipadají tak pozoruhodné, že?),

zatím však neměli jak pokus zopakovat a kritici tvrdí, že údajný kovový vodík mohl být spíše pozorováním chování vrstvičky oxidu hlinitého, která chrání diamantový lis. Za takto extrémních tlaků nejsou fázové přechody oxidu hlinitého pořádně zmapovány.

Jako každý svatý grál i pevný kovový vodík by měl mít řadu revolučních uplatnění. Supravodivostí to nekončí – mohl by sloužit i jako velmi stlačené a vysoce účinné raketové palivo. Spekuluje se také o tom, že by mohl být metastabilní – tedy vydržet v pevné kovové formě i za atmosférického tlaku (což je případ diamantu – nezmění se na grafit, když je vynesena na povrch Země). Většina odborníků se shoduje, že to není pravděpodobné, ale zcela vyloučit to zatím nelze. Metastabilní kovový vodík je rozhodně úžasnou SF rekvizitou: jen si představte právě ty supravodiče, magnetickou levitaci, úžasné stavby a jiná uplatnění!

Podarilo se vědcům doopravdy připravit kovový vodík? Mohl by být metastabilní? Nakolik se od běžného vodíku liší fázové přechody jeho těžších izotopů deuteria a tritia? A co takové kovové helium – existuje, a pokud ano, leží v nitru obřích planet slitina kovového vodíku a helia? Na odpovědi si asi ještě nějakou dobu počkáme, i když vědci jsou pod pořádným tlakem dosavadní výsledky zopakovat...

(Ne)známý led

Nemusíme ale jít do natolik extrémních tlaků, abychom se dostali do neznámého teritoria.

Stačí se dostat alespoň nad 210 MPa a naše stará známá voda se z kapaliny změní na pevnou látku; záleží ale i na teplotě. Za tlaku přibližně 10 GPa a vyššího už půjde nezávisle na teplotě vždy o pevnou látku – takzvaný vysokotlaký led. V něm jsou molekuly vody pod tlakem natěsnané tak, že led má logicky vyšší hustotu než kapalná voda, a na rozdíl od nám známého krystalického ledu typu I tedy nebude plavat na hladině; zůstane stlačen na dně, ať už jde o jakýkoli z jeho deseti typů v závislosti na konkrétním tlaku a teplotě. Možná si říkáte, kde na takový exotický led narazíme – ale odpověď je, že překvapivě blízko.

V naší soustavě je hned několik těles, v jejichž nitru předpokládáme podpovrchový oceán kapalně vody. Navrchu je slupka běžného ledu – ale na dně oceánů větších těles bychom našli vysokotlaké ledy. Jedná se především o Jupiterovy měsíce Ganymed a Callisto a největší měsíc Saturnu, Titan. Největší měsíc celé naší sousta-

vy Ganymed svou velikostí převyšuje i planetu Merkur, Titan mu těsně sekunduje a také překonává Merkur. Callisto už je o něco menší. Uvnitř menších měsíců obsahujících vodní oceány, například Европы, už panuje nižší tlak a nemáme důvod tam očekávat vysokotlaký led.

V jiných soustavách mohou existovat i celé oceanické planety, ať už chladné s ledovým povrchem, nebo teplejší s otevřeným oceánem. „Vodní světy“ jsou oblíbenými rekvizitami science fiction. Často jsou zobrazované jako celoplanetární oceány podobné těm pozemským. Podobaly by se jim ale doopravdy? Pokud budou mít na dně vysokotlaký led, odpověď zní spíše ne... Led na dně by totiž bránil styku kapalně vody s horninou a výrazně zpomalil jakékoli geochemické cykly nezbytné pro život. Je možné, že nad horkými místy – sopkami či hydrotermálními vývěry – by mohly v ledu vznikat „vodní sopky“ nebo by mohlo v ledu probíhat proudění, což by cykly látek usnadnilo, i tak by

se však jednalo o svět s podmínkami hodně odlišnými od naší Země.

Do neznáma

Uhlík, vodík, sulfan, voda... to je jen zlomek látek, které už byly alespoň sporadicky testovány za extrémních tlaků. Ty jsou ale zároveň jen zlomkem všech látek, které by za těchto tlaků mohly ve vesmíru existovat. Více vědomostí o této říši neznáma pomůže nejen geofyzikům snažícím se rozklíčovat vnitřní strukturu a vývoj planet nejenom v naší sluneční soustavě. Co takové chemické reakce složitějších směsí za vysokých tlaků? Můžeme díky nim něco zajímavého vyrobit?

Zatím se takovými otázkami pohybujeme spíše v říši science fiction. Ale snad nám věda poskytne náznaky odpovědí už brzy. Do té doby alespoň vymýšlejme co nejzajímavější příběhy...

ZTRACENÉ ŽENY

Argonantus

KYRA, ŽENA MLYNÁŘE JAKUBA OD STRUHY

Dlouho ji vůbec nenapadlo, že by mohl mlýn na Struze skrývat nějaké tajemství. Byla to hodně složitá stavba; tři desítky let postupného budování stvořily mnoho drobných přístaveb, kůlen, průchodů a komor. Přesto vše, co bylo důležité, tedy mlýnské kolo, soukolí, žernovy, sklad mouky a sklad zrní, jakož i obydlí mlynáře Jakuba a jeho ženy, bylo pěkně nad povrchem a málokoho napadlo, že by tu mohlo být cokoli dalšího.

Kyra na takové věci na počátku manželství vůbec nemyslela. Měla tehdy úplně jiné starosti.

Když byla o něco mladší, přemýšlela o tom, jaké to bude, až ji jednou požádá nějaký muž o ruku. Bude vysoký, s tmavými vlasy – světlé vlasy jí připomínaly strýce Lacka, kterého neměla ráda – a pod bělostnou košilí se mu budou rýsovat svaly. A kdo se na ni jen křivě podívá, toho probodne svým mečem. No, mečem možná ne, připouštěla po pár dalších letech, on asi nebude urozený, ale, dejme

tomu, srazí ho jedinou mocnou ranou pěstí. A bude dozajista umět jezdit na koni. Bude se často smát. Bude pozorný a něžný. A o ruku ji požádá pod rozkvetlými třešněmi, takovými, jaké kvetou na Strahově. Budou spolu žít v Praze, v domě blízko řeky. Za tím domem bude lavice se starou lípou, kde budou spolu sedávat a pozorovat řeku a večer koukat na hvězdy. A v noci, to budou...

Kyra to měla promyšlené do nejmenších podrobností. Její sny byly barevné a na jejich divadelní výpravě se rozhodně nešetřilo. Počázela z rodiny Michala Stříbrníka, muže, který měl za úkol osobně razit stříbrné denáry, nyní již královské, a hlídat jejich kvalitu. Žili proto pod Pražským hradem a v jejich domě bylo k vidění mnoho krásných věcí, které by se jiným dívkám do snů tak snadno nedostaly.

Kyra nebyla o mnoho starší, bylo jí právě sedmnáct let, když zjistila, že skutečnost a sen se mohou povážlivě lišit. Její rodiče totiž nečekaně zemřeli při povodni v roce 1157. Poslední zbylý člen rodiny, starší bratr, se rozhodl Kyru provdat, a to pokud možno rychle. Sestra pro něho představovala neužitečnou přítěž. Chopil se první přijatelné příležitosti, která se nabídla, aniž příliš přemýšlel o následcích. Co si o tom myslela jeho o dost mladší a často zasněná sestra, to ho moc nezajímalo.

Mlynáře Jakuba mu jako vyhovujícího manžela doporučilo několik vážených mužů. Jakub je mladý vdovec po Johaně Kovářově, která půl roku po svatbě spadla do náhonu a utopila se, chudinka. A nikdy ji nenašli. Jakub měl trochu smůlu. Ale je výtečně zaopatřen jakožto náhlební mlynář bohatého rodu Hraběšiců, řídí mlýn úplně samostatně, takže co chtít více.

Když zkoušela Kyra svoje sny najít i v té skutečnosti, jejich dům rozhodně byl blízko Vltavy a byl v Praze. Přesněji řečeno, stál na potoce, řečeném Struha, který se do Vltavy vléval kus od mlýna. A také byla pravda, že v zahradě, která k mlýnu patřila, stála staro-

bylá lípa, pod kterou by šlo udělat lavičku a odtud večer pozorovat hvězdy.

Jenomže tím to končilo. Lavičku nikdo neudělal a Jakub rozhodně nebyl člověk, který by marnil čas zíráním na hvězdy. Měl určitě tmavé vlasy, ale byly rozježené a suché, úplně jiné, než měly podle snů být; a také nebyl vysoký, ale dost tlustý; a pod jeho docela čistou košilí se určitě nerýsovaly svaly, ale spíš různé neforemné vrstvy tuku. Rozhodně to nebyl muž, o kterém by dívky snily.

A už za několik dní po svatbě jí bylo jasné, že tyto na první pohled viditelné nedostatky jsou to nejméně důležité a daly by se klidně přehlédnout. Ukázaly se věci daleko horší. Svatební noc, navzdory jejím velkým očekáváním, nebyla vlastně vůbec, protože Jakub se na svatbě opil a celý ten slavný večer prospal. A když se jí pokoušel o pár dnů později zmocnit, nějak se mu to nezdařilo a ke Kyřině úžasu to přičetl za vinu jí. Byl hrubý a křičel. Zprvu cítila jenom ohromení. Ale za dalších pár dní se údiv změnil v noční můru. Tentokrát nezůstalo u křiku, protože ji nemilosrdně ztloukl.

Kyra nevěděla, co má dělat. Zkušenosti s muži neměla, na něco podobného ji nikdo nepřipravil. Nebyl nikdo, kdo by jí poradil. Nebyl nikdo, kdo by se jí zastal. Pochopila, že ženy jsou pod ochranou svých otců, a jakmile se provdají, tak u svých mužů, a nikoho jiného na světě. Že se stane muž sám ohrožením ženy, s tím se nijak nepočítalo. Žádný soud a žádný rychtář by nerozsuzoval soud mezi mužem a jeho vlastní ženou; předpokládalo se, že takové věci si vyřeší pán domu pod vlastní střechou.

Opakovalo se to.

Jakub svoji ženu bil, protože byl opilý. Bil ji, protože k němu přišlo málo sedláků, vydělal málo peněz a rychtář pana Hrabíše mu zkrátil odměnu. Bil ji, protože se mu nedařilo ji pomilovat. Bil ji, protože se mu děti se sousedství posmívaly. Bil ji, protože si tak při-

padal méně ztracený, bezmocný a směšný. Bil ji, protože pochopil, že mladá a hezká žena je příčinou všech jeho nehod.

Někdo to všechno přece zavinit musel.

Kyra se přestala usmívat a přestala večer pozorovat hvězdy. Na její tváře a různě po těle se nastěhovaly různé modřiny a škrábance. Šířilo se o ní, že je velice nešikovná a zřejmě také tajně trochu pije.

No, koho to překvapuje, když má takového muže. Celý mlýn na Struze za moc nestojí; jděte raději k vedlejším mlynářům, pane.

Tak uplynul hodně svízelný rok. V prvních týdnech a měsících nevnímala kolem sebe nic, jen bezmocně bloudila po domě. Nedařilo se jí posbírat ani trosky svých snů, aby se jich mohla držet. Neznala svého muže dobře, teprve se učila, jak se mu správně vyhnout a kdy je třeba mu jít z cesty.

Potom si začala všimat. Že Jakub hodně často pije. A pak je vlastně neškodný; většinou v opilosti vymýšlel úžasné plány, co všechno udělá, co dokáže a jak ho všichni budou obdivovat. Další den býval naopak nebezpečný; to když zjistil, že se těm jeho plánům nedaří. Hledal někoho, komu by se pomstil.

No a potom byly dny, kdy na dlouhé hodiny zmizel. To byly pro Kyru nejlepší chvíle; pouze je kazilo to, že nikdy jí nebylo jasné, kdy se vrátí a kolik má ukradeného času. Musela být neustále ve střehu, mít připravenou nějakou domácí práci, kterou by se mohla zabývat ve chvíli, kdy se Jakub zjeví na prahu.

Bylo důležité zjistit, jak se to má s Jakubovým mizením. Kde je a co dělá. Většinou byl někde mimo dům; a to znamenalo, že neměla způsob, jak ho bezpečně sledovat. Kdyby zjistil, že odešla bez dovolení z domu, bylo by zle. Jenomže někdy se ztrácel náhle a stejně nečekaně se objevoval; nemohl tedy být moc daleko. Mlýn stál v místech, kde bylo k nejbližším dalším stavením docela daleko. Takže musel mít nějakou skrýš přímo v domě nebo těsně u něho.

A tím se dostala k přemýšlení o skrytém tajemství mlýna.

Trochu nepřehlednou půdu prohlédla snadno; všechny kouty byly prázdné. A pokud ne, nebylo tam nic důležitého – něco zbylé mouky a sena, nějaké dřevo a louče.

Jiná možnost by byl skrytý sklep. Na straně k vodě pocho-pitelně dům moc hluboké sklepy mít nemohl a také tam skutečně nebyly. Našla tu jen několik malých prostor, které vznikly, když se stavěly nábrežní zdi podél vody. A nic důležitého v nich nevydrželo dlouho, protože tam bylo neustále vlhko. Jen pár dobře pálených džbánů s pivem nebo s kořalkou.

Takže jediná naděje pro sklep byla strana směrem od vody, v místech, kde byl hlavní vchod. Břeh Struhy tam byl vzdálenější, země vyšší a kamenitější. Vchod představovaly dveře do domu, a hned vedle nich krytý průjezd pro vůz. Větší množství mouky bylo možno spouštět stropem v pytích přímo na vůz a také tu bylo možné snadno vykládat zrní do postranních dveří v patře mlýna. Proto se v průjezdu neustále válely plevy, zrní a mouka, směs, která byla postupně drcena v jemný prach. Kyra se jednou na počátku manželství pokusila průjezd zamést, ale dostala vynadáno, že to je zbytečná práce. A když si na to o několik měsíců později vzpomněla, uvědomila si, že v Jakubově tváři tehdy viděla úlek, když zjistil, o co se Kyra pokouší.

To byl klíč. V tom prachu na zemi zřejmě bylo něco, co neměla vidět. Našla to velice snadno; pod silnou vrstvou prachu se skrývaly padací dveře. Byly umístěné tak, aby na ně vůz nevjel a neprolomil je, aby zůstaly mezi koly.

Kyra několik dní kolem těch dveří jen obcházel. Nebylo snadné je otevřít, i když nebyly vlastně ničím zajištěné. Byly docela velké a těžké. Vyzkoušela, že musí použít silnou motyku, aby poklop vypáčila, a zajistit ho polenem, aby se mohla protáhnout mezerou,

kteří vznikla. Obrazotvornost jí při tom ihned vykreslila několik hodně ošklivých představ. Nejjednodušší byla ta, že dveře spadnou a zlomí jí záda, když poleze dovnitř. Nebo to, že dveře zapadnou a uvězní ji uvnitř, v kamenném sklepení vedle červů a koster, které tam dozajista jsou.

Nebo konečně, že se Jakub vrátí a přistihne ji. Což byla ta úplně nejvážnější obava.

Jenže zvědavost a touha odhalit tajemství byla silnější. Jednoho dne to nevydržela, zajistila dveře tím polenem a protáhla se dovnitř, v ruce zapálenou louč, která jí dost překážela. Popolezla po několika schodech dolů, pak bylo konečně dost místa na to, aby se postavila a rozhlédla.

Na první pohled tu nebylo nic pozoruhodného. Čtvercová kamenná místnost, nijak moc veliká, hluboká jen tolik, aby se tu člověk mohl pohodlně postavit. Okna žádná. Jediné, co porušovalo úplnou symetrii, bylo schodiště, po kterém přišla, a také podivná kulatá díra v podlaze před protější zdí. Vlastně to byla studna, vedoucí k podzemnímu rameni Struhy. Vodu bylo jasně slyšet sotva sáh pod roubením, a když se tam naklonila, tak ji snadno i viděla; překvapivě silný a dravý proud, který mizel ve tmě. Bylo jasné, že se někde dál vrací do Struhy, nikdy si toho dříve nevšimla. Pokud chtěl někdo vylít nějaký odpad, voda ho rychle odplavila pryč. Nebo si tu naopak mohl nabrat vodu, úplně čerstvou a čistou.

A pak se obrátila a zamířila světlem do protilehlého kouta.

V tu chvíli měla pocit, že se její sny zase zhmotnily. Nebyla úplně překvapena; už ji to několikrát napadlo, ale vždy se sama okřikla, že to s těmi sny přehání. Jenže toto byla ta nejskutečnější skutečnost.

U kamenné zdi bylo pečlivě ustlané lůžko. Na lůžku bylo čisté bílé prostěradlo a kolem byly zbytky dohořelých svící. A také květi-

ny, ještě ne příliš zvadlé. Na posteli ležela kostra člověka, který musel zemřít před řadou měsíců, možná i před rokem. Byla oblečena do zbytků šatů; zřejmě původně svatebních.

Obrazy, které se přímo nabízely, byly bez výjimky ohavné. Někdo, kdo vyměňuje květiny vedle hnijící mrtvol. Někdo, kdo vyměňuje prostěradlo pod hnijící mrtvolou. A vysvětlení, proč to někdo všechno dělal, bylo ještě horší, než všechno předchozí.

A nakonec to všechno zastínil ještě temnější závěr; někdo způsobil, že tu vůbec nějaká mrtvola je.

Bylo více než snadné dosadit oběma postavám jména. Jakubova první žena Johana se neutopila v náhonu, jak se věřilo. Spousta nenápadných poznámek, které Jakub za ten rok pronesl, začala najednou dávat smysl. Stýskání nad tím, že Kyra není jako Johana a je horší ve všech myslitelných ohledech. Kyra celý rok nevěděla, jestli má na Johanu žárlit; ale najednou jí bylo úplně jasné, že by ji měla litovat. Johana uvízla ve stejné pasti, jako ona sama; s mužem, který na ni sváděl všechno špatné, který ji nenáviděl, který ji nakonec v záchvatu vzteku zabil, ale potom ji najednou dodatečně měl přesně tak, jak chtěl od začátku; oddanou, poslušnou, zbožňující, andělskou, pokornou.

Protože byla mrtvá.

Bylo více než jasné, co to znamená do budoucnosti. Kyra nakonec skončí přesně na stejném místě. Možná nahradí již zvětšlou mrtvolu svojí předchůdkyně. Možná tu budou ležet spořádaně obě vedle sebe.

Louč dohořela a spálila jí prsty. V pravý čas jí připomněla, že vyčkávání na tomto místě k ničemu dobrému nepovede. Takže se s obavami proplížila znovu pod těmito dveřmi – Bože, ať se nepohnou – a potom rychle uvolnila poleno, kterým je předtím podlo-

žila, aby zapadly zpět. A zakryla je znovu prachem. A odnesla zpět motyku a to poleno. Nezapomněla opravdu na nic a byla pečlivá.

Ale stejně měla několik dní pocit, že odhalené tajemství musí mít jasně napsané ve tváři a Jakub je musí uhádnout.

Nestalo se to.

Kyra měla od té doby sny i nadále. Ale ty se začaly měnit. Bylo v nich stále méně krásných mladých mužů s rýsujícími se svaly. Už vůbec v nich nebyly žádné vášnivé noci; takové věci jí začaly nahánět hrůzu. Ale začaly se v těch snech vyskytovat nože, sekery, provazy a oheň.

A také voda, mizící v bezedném tunelu pod sklepem.

BERNARD SOBĚSLAVIC, RYTÍŘ S KAPREM

Rozhodně neměl žádný důvod ke stížnostem. Bylo mu něco málo přes dvacet let, byl dospělý muž a k tomu všemu ještě urozený.

A konečně, byl slavným hrdinou. Což může říci o sobě opravdu málokdo. Pokud někde vyslovil svoje jméno Bernard Soběslavic, potom trvalo jenom pár okamžiků, než si jeho protějšek vzpomněl; aha, *ten* Bernard Soběslavic, Rytíř s kaprem. Jeden z hrdinů krále Vladislava, který na jeho nejproslulejším válečném tažení k Milánu přebrodil rozvodněnou řeku a objevil tím cestu pro celou výpravu císaře Fridricha Barbarossy.

Každý vypravěč by na tom hrdinském příběhu viděl jediný kaz; že to je vlastně celé. Jedna věta; a vyprávění bylo u konce. A jakkoli snahy o rozvíjení a vylepšení nevedly k moc lepším výsledkům. Například bylo možné zdůraznit, co všechno znamenala pro císaře i pro Čechy a že se kvůli tomu kníže Vladislav stal králem. Nejspíš by se tam opakovala slova jako „slavný“ nebo „velkolepý“.

Nebo by šlo více rozvíjet ten samotný čin; že tam byli tehdy ve skutečnosti rytíři dva, Bernard Soběslavic a Odolen Střížův, a že se do té vody pustil Odolen o kus dřív, než Bernard. Také by bylo možné více popsat tu samotnou cestu vodou, asi se tam vyskytnou „bouřlivé vlny“ nebo „vzpínající se koně.“ Pak by bylo možné ještě vyprávět, že od té doby má rod Soběslaviců na Česticích erb s kaprem a Odolenův rod na Chýších má zase ve štítě tu řeku. A tím se staly jedněmi z prvních erbovních rodů v celé zemi.

Také je možné to víc přiblížit pravdě; že oba mladíci úplně přesně nevěděli, co dělají, byl to jen chvilkový nápad, myšlenka, která nemá u lidí tohoto věku moc daleko k činu, kdy obvykle není uvažováno o důsledcích. Prostě vehnali koně do řeky, pak byla chvíle šplouchání a spousty vody všude, a najednou byli na druhé straně, a o pár hodin později, když se stejně přeplavilo celé vojsko, tak z nich byli hrdinové.

Čin byl jednoduchý a vyprávění o něm je na všechny způsoby k uzoufání krátké. Pár okamžiků ve vodě a Bernardův život byl vzhůru nohama. O jeho činu se od té chvíle neustále mluvilo. Bylo proklatě snadné uvěřit, že je opravdu výjimečný hrdina. Mohl si užívat slávy a vykračovat si jako páv v jejích paprscích; stačilo, aby ho někdo představil, a urozené dívky se jen draly o jeho zájem. Je dobré být urozeným; ale být mladým hrdinou, to je teprve něco. A úplně nejlepší je k tomu všemu jako hrdina vypadat. Kdyby měla Kyra tu nepravděpodobnou možnost, určitě by Bernarda uznala jako zcela vyhovujícího hrdinu.

Bernard toho dokázal náležitě využít. Neměl na starosti nic jiného, než svoji vlastní rytířskou slávu. Časté stížnosti jeho otce Soběslava, že by měl možná už začít dělat něco vážnějšího, zatím nebral na vědomí. Vůbec nesdílel otcův názor, že správný pán se musí věnovat zejména počítání, kolik vynese které pole a kolik zrna

je možno z něho vzít, aby se poddaným dobře dařilo. Bylo rozhodně příjemnější být ozdobou slavností, tančit a milovat se s dívkami, hnát se na koni na nějakém lovu, popíjet s kamarády nebo konečně se utkat v nějakém turnaji za hranicemi a ukázat, že jeho pověst hrdiny má svoje dobré důvody.

A pokud očekáváte, že i na Bernarda dokročí v našem vyprávění nepříjemný osud a vtáhne ho do nepříjemné skutečnosti, tak se rozhodně nemýlíte.

Rodinné sídlo Soběslavova rodu v Česticích už bylo hodně staré a zasluhovalo opravu. Peníze k tomu ale chyběly. Pan Soběslav proto nechal vykloučit les na druhé straně potoka a chtěl tam založit novou ves, aby zvýšil příjmy. Ale bohužel v roce 1159 přišlo sucho a lidé na tom nebyli tak dobře, aby bylo možné od nich žádat další daně. Pan Soběslav tedy zcela nevyhnutelně obrátil pozornost i k hospodaření svého syna. Pár týdnů nemohl rytíře Bernarda objevit, protože se potuloval v cizině. Jenže potom ho napadlo zamířit do Prahy, na velký ples u příležitosti královniných narozenin. A tam se konečně setkali.

Bernard zrovna vyprávěl o posledním turnaji svojí společnosti, v níž Soběslav poznal dceru maršálka Slavibora, jednoho z králových oblíbenců. V Soběslavovi se v tu chvíli smísila závist k daleko úspěšnější rodině a hněv nad nezdárným synem; a přerušil jejich rozmluvu tónem, který nepřipouštěl odpor:

„Dáma dovolí. Musím si promluvit se svým synem.“

Dívka, překvapená tím nevládným šlechticem, rozhodně nebyla zvyklá, aby se s ní jednalo takto nezdvořile. Ale nezmohla se na odpor a uraženě odešla, když zjistila, že Bernard se jí nijak zvlášť nezastal. Bernard se nebránil, i když se na rozhovor vůbec netěšil. Tušil, že mu otec vyčte spoustu věcí. A to se rozhodně nemýlil.

„Takže, milý Bernarde ... do měsíce se budeš ženit.“

Bernard překvapeně a s úsměvem zamrkal. „A koho si vezmu, otče? Vždyť svoji nastávající ještě ani neznám.“

„To je to nejmenší. Jmenuje se Hildegarda ze Žďáru. Je ze starého rodu, její matka je ze Saska. A je bohatá, protože má vdovský podíl.“

Bernard si stále nebyl jist, jestli se mu to nezdá. „Otče, snad nemyslíš, že si tu ženu opravdu vezmu? Předpokládám, že to je jen hodně krutý žert.“

Soběslavova tvář se zalila hněvem. „Žert! Vypadám snad jako někdo, kdo má náladu na žertování? Myslíš si, že tvoji lidé, co nemají nic k jídlu, chtějí žertovat? To jen ty žertuješ; jen se bavíš, nic ti není svaté. Visíš mi na krku jako mlýnské kolo. Ty vypelichaný hrdino! Nevidíš, že jsi všem jenom pro smích? Všechny ty tvé výtržnosti jsou jen za peníze, které ti platím já, které někdo musí vydělat, jsou za obilí, které se musí zasít a vypěstovat a sklidit, za chleba, který je třeba upéct.“

Ale teď to snad konečně pochopíš. Do příští neděle požádáš ve Žďáru Hildegardina strýce pana Heřmana o její ruku. Je to její nejbližší příbuzný, nikoho jiného nemá. A nejspíš do žní se Hildegarda vrátí z cesty od svatého Jakuba v Compostelle, kde si byla vyprosit zdraví.“

„Cože? Ona je snad nemocná?“

„Říkají, že je slabá na plíce,“ odpověděl Soběslav se zlověstnou lehkostí. „Ano, vím; to může znamenat souchotě nebo jinou nemoc; ale co je mi po tom, když má vdovský podíl.“

Bernard vytřeštil zrak. Takto si vlastní svatbu rozhodně nepředstavoval. S Hildegardou nebude všechno tak, jak po léta předpokládal. Představoval si, že až si jednou – v budoucnosti – sám vybere nevěstu, bude pochopitelně mladá a krásná. Teď se před ním

rýsovala vidina postarší Němky se špinavě plavými vlasy, unavené ze dvou manželství, a ještě nemocné.

„Jak jsem řekl,“ pokračoval pan Soběslav neúprosně, „Hildegarda se vrátí a někdy nejpozději do svatého Václava bude svatba. Raději bych ještě o dost dříve. Jedině tak ti připadne její vdovský podíl... abys měl peníze na svoje další výtržnosti.“

Bernard stále ještě nevěřil svému rozumu. Pomalu začínal chápat, co mu otec připravuje za osud. „Přece musíte mít slitování,“ řekl nakonec nejistě.

„Slitování? Ty nešťastný hlupáku, já měl pro tebe tolik slitování, tolik dobrých slov, tolik odpuštění... celé roky tě zkouším mírným slovem přivést zpátky k rozumu, celé roky tě zapřísahám, ale všechno marné, vůbec neposloucháš. Ale ta paní už zkrotila jiné. Budeš jejím třetím mužem; ty dva předchozí pohřbila.“

„Ale já přece na tom nejsem tak zle, vždyť přináším z turnajů velkou kořist.“

„O tom jsi mi mluvil mnohokrát. Dal jsem ti peníze na koně. Chlubil ses, jak ti ten kůň přinesl trojnásobek svojí ceny. Takže očekávám, že mi tu cenu konečně vrátíš. Nežádám trojnásobek; jen to, co jsem ti dal, utrhl z peněz, které opravdu potřebuji. Kde je to stříbro?“

„No, kdybys chvíli počkal, otče...“

„A to přesně dělám!“ zvolal rozzlobeně. „Čekám, čekám a zase jenom čekám. Ale právě dnes mne to omrzelo, pravím ti. Stříbro není; bude tedy Hildegarda, ta má stříbra dost. Jediná možnost, jak zabránit, aby k nám přišla do Čestic opravdová bída.“

A teprve zde se Bernard začal opravdu probírat a uvědomoval si, že to jeho otec myslí smrtelně vážně. Sen končil.

„Co když mne ta Hildegarda nebude chtít?“ začal.

„Sám tomu nevěříš, znamenitý hrdino,“ usmál se jeho otec. „A kromě toho, neponechal jsem to náhodě a domluvil to s panem Heřmanem, který nemá žádných námitek.“

„A co když se budu protivit tvé vůli, otče ...“ zkusil ještě opatrně.

A odpověď ho zdrtila. Jeho otec se totiž celý rozzářil zlomyslnou radostí; bylo vidět, že má konečně navrch. „Pak ti přísahám, že ode mne už neuvidíš ani tolik stříbra, co by vyvážilo ptačí peříčko. Nikdy. Budeš vyděděn a nebudeš nadále mým synem.“

A tu Bernard poznal, že jeho otec v sobě celé roky živí zuřivý hněv; a že si toho ve svojí zaslepenosti nevšímal. Jeho šťastné roky jsou sečteny. I kdyby jeho žena – zachvěl se, když si představil, jak vlastně vypadá – zemřela, bude mít pověst muže, který se oženil pro peníze s ženou, kterou nemiloval. To ho bude provázet navěky. Dívky připojí k vyprávění o něm soucitný pohled a muži takový ten opovržlivý úsměv. Už není a nikdy nebude okouzlujícím hrdinou.

HILDEGARDA ZE ŽĎÁRU

Bernardova představa nebyla správná. Kdyby měl možnost si svoji nastávající prohlédnout, byl by asi překvapen. Seděla na lavici v chrámu, obklopená spoustou jiných lidí, a čekala na mši. Navzdory německému jménu po matce měla vlasy výrazně černé. A vůbec nebyla stará a nepůsobila unaveně. Vlastně byla docela hezká, i když ve tváři měla v některých chvílích nečekaně tvrdé rysy.

„Překážíš, Dora,“ štěkla na svoji služebnou vedle sebe. Ta rychle vstala a umožnila Hildegardě si zcela zbytečně upravit šaty. Říká se, že do třiceti má každý takovou tvář, s jakou se narodil, ale po třiceti si může sám za to, jak vypadá. Hildegarda byla v tomto výjimka; za svoji tvář si mohla již podstatně dříve. Rodiče jí zemřeli a

nechali samotnou už v dětství, vychovávali ji různí strýcové, kteří jí dávali obvykle najevo, že jim trochu překáží a že na ni nemají čas. Byla proto zvyklá se starat sama o sebe. Ta dvě manželství stihla během pouhých dvou let; vlastně byla mladší, než Bernard. Žádnými bláznivými sny o lásce nikdy netrpěla a oba ty pány si vzala docela prostě pro peníze. A spočítala si to dobře, protože ani jeden z nich nevydržel déle než rok. V prvním případě tomu napomohl pokročilejší věk muže a ve druhém skupina náhodných lupičů.

Nápad, že by se mohla vydat na pouť do Compostelly, pocházel od místního kněze. Prý se tak její zdraví může hodně zlepšit, zásluhou četných zázračných míst na cestě. Pochopitelně, jasně cítila, že to je spíš výraz bezradnosti; moc nevěděli, co s ní. Někde ve vzduchu se vznášel nápad, že by také mohla jít do kláštera; ale taková věc vyžadovala její spolupráci. Pouť na konec světa, trvající skoro rok, byla smírné řešení pro všechny. Zpočátku byla proti tomu, ale pak si uvědomila, že bude úplně sama na cestě, bude mít peníze a bude zcela bez dohledu všech strýců. Může dělat spoustu věcí. Například být něčí milenkou. Nebo se v cizině dokonce vdát, kdyby ten muž za to stál.

V chrámu Notre Dame v Beaune se ale v této chvíli moc spokojená necítila. Seděla na kostelní lavici ve svých nejlepších nedělních šatech. Ale neměla dobré místo. Chrám byl plný lidí a čelní lavice zaujímali místní měšťané a šlechtici, přes které ani neviděla. Špatnou náladu si vybíjela na jediné služebné, která to trpělivě snášela.

Mše ještě nezačala a všichni Burgundané se jen bavili navzájem; zřejmě o obchodech a o jídle; nic jiného tihle lidé v hlavě zřejmě nemají. Když se pozorněji rozhlédla, zjistila, že asi dvě řady před ní sedí žena, kterou odněkud znala. S mužem, který seděl vedle ní, mluvila ... nebylo tomu dobře rozumět, ale přízvuk byl nezaměnitelný. Byla to čeština.

Nicméně, ani tohle zjištění její náladu nezlepšilo. Ti dva se jí také nelíbili. Podle délky vlasů bylo jasné, že žena není urozená. I když vypadala velice elegantně. Ten muž, který se k ní nakláněl velmi blízko – bezpochyby milenec, spíše než manžel – také patřil nejspíš mezi nějaké služebnictvo bohatého pána. Nebo ani to ne. Rozhodně měli lepší místo než ona, a to nebylo správné.

Přemýšlela, kde tu ženu viděla. Bylo to velice nedávno. Neurozená, hodně drahé oblečení... a už to měla. U té ženy si nedávno koupila šaty. Prodávala je v Praze všem bohatým dámám včetně královny.

A měla lepší lavici v chrámu než ona, urozená dáma.

Hildegardy si vůbec nikdo nevšímal a nikoho nezajímala.

Když o hodinu později mše skončila a vycházeli z kostela, rozhodla se Hildegarda věci změnit. Rázným gestem odstrčila Doru od sebe a nařídila jí, aby ji na chvíli nechala samotnou. Pak vyšla ven z chrámu, postavila se těsně za křídlo dveří a v okamžiku, kdy se blížil jeden z místních šlechticů, vyrazila nečekaně před něj, takže ji nevyhnutelně srazil na zem. Tedy, vlastně ji tak úplně nesrazil, ale nikdo to dobře neviděl a ona se válela po zemi a tiše sténala. Samozřejmě se kolem ní seběhli a začali ji zvedat a litovat. Během několika okamžiků se na ni přenesla všechna pozornost. Jako by ji pokropili živou vodou; byla okouzlující; také trochu trpící; a odpouštějící; chápavá, pokorná; hned několik mužů se pokoušelo vyvolat její přízeň.

A přitom uměla latinsky jen pár slov. A ti muži kolem ještě méně.

Urozený pán Günter von Orschwihr to na ten večer vyhrál; uměl totiž německy s hornosaským nářečím, stejně jako ona. Bylo mu přes třicet let, ale zjevně byl hodně bohatý a urozený, již delší dobu vdovec a navíc zřejmě i dost významný. S jeho pozorností

získala i pozvání na večerní slavnost, kterou pořádal místní hrabě Thierry de Chatillon. Pan Günter von Orschwihr byl zván jako větší na důležitých hostů zrovna pobývajících ve městě. A protože neměl vhodný doprovod, našlo se pro ni místo.

Když se s Dořinou péčí připravovala na večer, viděla Hildegarda svět již podstatně příznivěji. Pokud se jí nepodaří získat srdce rytíře von Orschwihr, užije si s ním alespoň příjemné chvíle v noci. Nebo se jí na té slavnosti podaří získat pozornost ještě někoho dalšího.

Večer v mnohém splnil Hildegardino očekávání. Von Orschwihr měl zjevně doopravdy v úmyslu s ní strávit noc, možná i více nocí. Hrabě de Chatillon, jejich hostitel, potom představoval tak vysokou šlechtu, že zcela překonával veškeré Hildegardiny představy. Tolik světél! A ta spousta hudebníků!

Jenže brzy se objevilo něco, co jí zase náladu trochu zkazilo. Zjistila, že těžko může doopravdy vyniknout a zazářit. Protože zde, v Beaune, je hvězda jediná a předem daná; důvod, proč se sem sjíždějí významní, bohatí i docela prostřední lidé a proč si tu ti nejbohatší z nich stavěli domy.

Červené víno.

Hildegarda ze Žďáru se ocitla uprostřed podivného nevyhlášeného řeholního řádu, zasvěceného zřejmě Dionýsovi; všichni, ať muži nebo ženy, mluvili hlavně o víně. Mnohokrát vyslechla nekončné tlachání mužů o lovech, o psech, o koních a také o válečných výpravách. Rozhodně ale nezažila, že by nějakí lidé dokázali tak dlouho a tak důkladně zabývat něčím tak obyčejným, jako je pití. Víno se prostě nalije a vypije. A je dobré, nebo špatné; a většinou zlepší náladu. Ale co víc se o něm dá vykládat?

No, ti okolo měli na věc úplně jiný názor. Vydrželi se dohadovat větší část večera, jestli je lepší jedna vinice, nebo druhá; jestli je dobré sázet víno víc na východním svahu, nebo na jižním; jestli je

správné vyházet staré keře v okolí Beaune a rozšířit tam révu z Clos de Vougeot; a jak to celé ještě vylepšovat nějakým školením v sudech. Ty sudy! Hildegarda měla pocit, že se jí o nich bude zdát; velké, malé, dubové, nové, staré. Žádná žena, žádný válečný kuň nemohl vyvolat takové nadšení těchto lidí, jako nějaký starý sud. Dokonce měla dojem, že čím starší, tím lepší; to už bylo dočista neuvěřitelné a měla dojem, že špatně slyší.

Ale ne, vážně; hrabě z Chatillonu dal přinést třicet let starý soudek vína, toho zatraceného Clos de Vougeot, a každému z hostů nalili do poháru. A všichni se tvářili, že je to nejméně krev Kristova, mana nebeská a nápoj mládí v jednom. Pochopila, že tu na ni zbývá celkem trapná úloha chválit víno. Nikdy nedokáže říci nic chytrého o červeném vínu, o kterém v životě neslyšela.

Ale možná to bylo tím všeobecným nadšením, možná tím vypitým vínem, ale nakonec si velice neochotně musela připustit, že jí ta čertovská věc chutná a rozpaluje mysl. Rozhlédla se. A překvapeně si uvědomila, že ti dva Češi, švadlena a její milenec, tu jsou v té nejvybranější společnosti také. Nepochopitelné! Byl s nimi ještě třetí chlapík, říkali mu André, a ten byl podle všeho vinař. Všichni tři hovořili s nějakými cisterciáky. Jak zkoušejí – hlavně ten André, zřejmě – pěstovat to proslavené červené víno v Praze.

To, že se na ně dívala delší dobu, to byla asi chyba, protože si jejího pohledu všiml von Orschwihr. A za chvíli se ten urozený pán dal do řeči s těmi mnichy a měšťany o tom, zda a jak by bylo možné zkusit pěstovat červené víno i u něho doma!

No, a potom nechal pan hrabě nalít další víno, které bylo uvedeno jako Clos de Béze a prý je jiné a ještě vzácnější, než ten Clos de Vougeot, ale v čem je mezi nimi rozdíl, to už Hildegarda neposlouchala. Sledovala, jak švadlena a její druh upíjejí střídavě obě vína, kdy si v jeho poháru nechali to staré a v jejím to nové víno, a doha-

dují se, které z nich je lepší. Ten André tvrdil, že svým pánům rozhodně zkusí dovézt oboje. Měšťanka a její druh dospěli k podobnému závěru, že asi bude nutné přivézt oboje. A von Orschwihr a ten André a cisterciáci se do toho zkoumání samozřejmě zapojili také, a ona bezmocně pochopila, že není žádný způsob, jak by donutila von Orschwihra, aby věnoval pozornost čemukoli jinému. Mluvil již trochu nahlas a jeho pohyby nebyly jisté. Pokud ji čeká vášnivá noc, tak dnes to rozhodně nebude.

Kromě toho najednou cítila velikou slabost. Kusy masa s omáčkou – z červeného vína, samozřejmě – a husí játra – s červeným vínem – a pečené houby na nějakých plackách – s červeným vínem – bylo toho opravdu nějak moc a cítila, že její slabé plíce žádají o urychlený odpočinek. Takže se ani nerozloučila se svým společníkem a vyšla ven.

Nikdo ji nepostrádal. Večerní vzduch byl chladný, hvězdy svítily trochu smířlivě, a ani se už vlastně nezlobila, že to dopadlo jinak, než zamýšlela. Jen ať ji nechají všichni chvíli prosperat.

Její poslední myšlenka, když usínala, byla, že by nebylo špatné, kdyby takové pozoruhodné víno měla na svojí příští svatbě. Rozhodně tím upoutá pozornost.

Koho si vezme, to už nebylo tak důležité.

JAKUB MLYNÁŘ OD STRUHY

Toho dne neměl Jakub v krčmě u Kozla štěstí. Začalo to, když vešel a na jeho oblíbeném místě se roztahoval švec Konrád. Drze se usmíval a vypadalo to, že se těší, že vyvolá s Jakubem Mlynářem hádku.

Jakub ustoupil. Vždycky ustupoval. Když se na něj obořil chlap o hlavu větší, ztuhly mu ruce a nohy a nebyl schopen dělat vůbec nic. Raději si zalezl do kouta na konci lavice a pomalu nasával z ma-

lého džbánku pivo. Hostinský, řečený Kozel, mu nalil, ale Jakobovi připadal džbánek méně plný, než ty, které dostali jeho sousedé.

Myšlenky, které mu táhly hlavou, byly ještě horší.

Koupit ženě nové šaty byla pravidelná společenská nutnost. Bylo třeba ukázat, co si může majitel živnosti dovolit. Jakub uznal, že jeho žena má oblečení hodně sešlé a nedělá mu to dobré jméno. Takže už před několika týdny souhlasil s tím, že by si měla něco vybrat. A možná to byla chyba.

Samozřejmě, mohl by dohlížet na ten obřad výběru šatů sám, ale mohlo by to vyvolat dojem, že se bojí o peníze. Zákaznic bylo na místě obvykle více a máloco bylo podrobno tak důkladné pozornosti jako výběr nejlepšího oblečení. Jakékoli zaváhání a nenápadný ústup od toho nejlepšího, co se nabízelo, byl pro měšťanku roven prohrané bitvě. Jakub tušil, že je ve hře jeho dobrá pověst.

Protože hlavní snahou Jakuba Mlynáře bylo, aby on sám působil jako úctyhodný měšťan. A z nějakého nepochopitelného důvodu se mu to nedařilo. Jeho mlýn měl vždy o něco méně zákazníků. Také se tu dlouho nadrželi žádní pomocníci. A pokud místní kluci na někoho pokřikovali, házeli bláto a dělali mu naschvály, tak to byl vždycky on. Jakuba od Struhy muži z okolí prostě nebrali dostatečně vážně. Ať se snažil, jak chtěl. Nějakým šestým smyslem odhalili jeho skrývanou slabost. Věděli, že ve skutečnosti udělá cokoli, aby se vyhnul všem vážnějším střetnutím. Mnohokrát to vyzkoušeli, že za jeho častým láteřením – pronášeným trochu směšně pištivým hlasem – žádná skutečná hrozba není. Takže si z něho tím raději utahovali.

Muži ponechaní sami sobě jsou hrozná sebranka.

Ale se ženami se cítil možná ještě hůř. Pyšné a bohaté měšťanky, které Jakub potkával, na něho shlížely s neskrývaným opovržením; jako na zatoulaného psa, který se do jejich blízkosti do-

stal zjevně nedopatřením. Občas si špitally – bezpochyby nějaké posměšky.

A to nebylo ještě to nejhorší. Jakub správně tušil, že opravdové potíže by přišly v okamžiku, kdy by jeho žena Kyra mezi nimi získala nějaké známé. Mohlo by se totiž stát, že by ji některá z těchto žen i vyslechla. A to by mohlo vzbudit pozornost úplně jiného druhu. Tím by se mohlo ukázat, že Kyra není jen nešikovná nebo opilá, jak se věřilo, ale že je za tím něco úplně jiného.

Proto Jakuba dost zaskočilo, když zjistil, že si jeho žena šla vybírat šaty k Juditě od Dolního brodu, ženě písaře Argonanta. Judita sháněla šaty většinou místních šlechticů i samotné královně. Byla chytrá, samostatná a měla plno nebezpečných známostí. Každý si rozmyslel, než se s ní pustil do nějakého sporu. Až dodatečně zjistil, že na tom prvním setkání byla právě Judita. Naděje, že to prvním setkáním skončí, trvala jen pár okamžiků. Pak mu Kyra řekla, že si ještě nevybrala, ale teprve jí poradili, co by měla chtít a co by se jí zvláště hodilo; a ty šaty měly do Prahy teprve dorazit a možná je bude třeba trochu upravit. Takže to znamenalo několik návštěv, několik zkoušení a několik možných delších rozmluv.

A tím se Jakub vrátil zase k počátku úvah; zda by neměl být se svojí ženou, dohlédnout na ni, aby k nějaké nežádoucí rozmluvě vůbec nedošlo. A znovu se přesvědčil, že by v takovém případě vypadal ještě nápadněji. Dokonce by možná sám musel odpovídat na plno všetečných otázek.

Dopil džbánek, nechal ho stát na lavici a zamířil rozhodným krokem domů. Už se šerilo.

Bude to muset udělat jako obvykle, říkal si, když rozhodným krokem mířil po ulici od Kozla ke Struze. Bude třeba Kyru opravdu zastrašit, aby se neodvážila vyprávět vůbec nic. Protože kam by člověk přišel, kdyby ho neuznávala ani vlastní žena?

Určitě ji zbije. Je to nutné, přesvědčoval se. A v koutku duše připouštěl, že mu je to docela příjemné. Když už nedokáže vyvolat rozkoš, alespoň vyvolá bolest a strach. Není totiž nic horšího než opovržení. To, že ho někdo nebere vážně.

A zatím vždy dokázal, že ho alespoň jeho ženy braly vážně. Johana, ten zlatovlasý anděl, křičela bolestí a strachem mnohokrát. Tenkrát to ovšem opravdu přehnal, bít ji polenem nebyl dobrý nápad; a už vůbec ne do hlavy. Lidské tělo nevydrží všechno. Když zjistil, že stojí nad nehybnou ženou, byl to okamžik opravdové hrůzy. Ta představa, že ho takto najdou! Měl tehdy strach pustit tělo po vodě; věděl, že se může snadno někde zachytit nebo vynořit. Kdyby si někdo všiml, že má mrtvá zezadu rozbitou hlavu, možná by...

Na to nesmí myslet. Johana je mrtvá; je přesně tak tichá a poslušná, jak by žena měla být. Jenom, bohužel, ji nemůže ukázat sousedům. Takže je tu místo ní Kyra. Mladá, hloupá, všetečná. Vzal si ji, aby nějakou manželku mohl občas na veřejnosti předvést; ale bylo s ní podstatně víc starostí, než s Johanou. No, už je chytřejší; rozhodně si dá pozor, aby ji úplně nezabil.

Ale když se blížil k mlýnu a viděl, že nikde nesvítí žádné světlo, jeho obavy se zase vrátily. Dělo se něco velice špatného. Kyra není doma, zřejmě. Někam si odešla. Sama! Bez dovolení!

Před vchodem do domu zjistil, že je to ještě horší. Přímo ze země v průjezdu vycházela zvláštní záře; a když přišel blíž, viděl, že jsou padací dveře zvednuté a zajištěné polenem. Někdo byl uvnitř!

Na čele mu vyrazil pot. Nezabít ji, to se snadno řekne. Ale jak zabránit tomu, aby s někým promluvila? O tom, co tam zcela určitě vidí právě teď?

Vztekl mu dodal sílu, zdvihl padací dveře a sešel po schodech dolů.

Byla tam, samozřejmě. Tvář měla bílou strachy. Věděla, že to, co udělala, převažuje obvyklou míru provinění. Na to, co udělala, není omluvy. Neříkala nic. Jen zrychleně dýchala, oči rozšířené hrůzou.

Kupodivu, také nějak nevěděl, jak začít. Všechno bylo jasné. A nebyla na světě hrozba dost veliká, která by ji dokázala dokonale zastrašit navždy. Bylo jasné, že jí už nemůže věřit.

Nakonec přece promluvila.

„Tak to je ta tvoje bývalá žena.“ Nic víc. Jednoduchá věta, pronesená tiše.

Ale její slova prolomila zakletí. Zuřivě se rozkřičel, tím trochu směšným vysokým hlasem:

„To je Johančina komnata! Tady nesmíš být! Tady nemáš co pohledávat, ty děvko! Ukážu ti, kdo jsem já, Jakub Mlynář! Já tě naučím, strkat nos do mých věcí! Donutím tě k poslušnosti, kdybych tě měl zabít!“

Mezi řečí udělal krok a rozpráhl se. Ustoupila. Přiblížil se, ale zase ustoupila. A ještě jednou.

„Stůj, nebo to bude ještě horší! Stůj, povídám ti!“

Stála na samém kraji otvoru v podlaze a za ní byla už jen voda a kamenné koryto. Už neměla kam ustupovat. V očích měla slzy, neříkala už nic a čekala, až dopadne první rána.

PAN HROZNATA Z KOUNIC, RYTÍŘ S LEKNEM

Pan Hroznata byl důstojný muž. Ba byl to nejdůstojnější muž, jakého si kdo vůbec dokázal vybavit. Ani sám král Vladislav nebo biskup Daniel nemohli být ctihodnější; také byli oba dva výrazně mladší. A nešlo jen o to, jak pan Hroznata vypadal; vysoký stařec se sněho-

bílým vousem; ale hlavně o to, co představoval. Všichni hrdinové království do jediného by odpřísáhli, že se panu Hroznatovi těžko někdo vyrovná statečností a ctnostmi; a zejména si pamatovali jeho slova a činy ve strašlivé bitvě u Dorylaionu. Když král Vladislav vybíral prvního soudce, který by rozhodoval, kdo má být nechán naživu, a kdo bude jménem samotného krále popraven, pak neměl žádných pochybností, komu tento významný úřad svěřit.

Pan Hroznata měl jako zemský soudce na starosti celé království. Byl nad všemi správci místních hradů, kteří dozírali na spravedlnost, byl nad všemi pány na jejich panstvích a mohl i změnit jménem krále jejich rozsudky. A také směl rozhodovat i nad samotnými pány, nad nimiž běžné soudy pravomoc neměly. Při tom samozřejmě věděl, že každý urozený je pánem na svém panství a každý muž je pánem ve svém domě, takže se o většině provinění žádné úřady nikdy ani nedozvědí. Nebylo to řešeno vždy podle práva, ale bylo tomu tak odedávna a bylo to jednoduché.

Záležitost, se kterou se na něho obrátil farář od svatého Valentina, byla nejasná. Mlynářova Kyra se už dvakrát po sobě neobjevila v kostele. Neobjevila se ani u Judity od Dolního brodu, kde si měla vybírat šaty. Nevolali k ní ani žádného špitálního od svatého Jana, takže nebyla nemocná. Zkrátka, neviděl ji nikdo a jednoduše zmizela.

Přesně takový druh případů pan Hroznata neměl rád. Nešlo jednoduše říci, zda se vůbec nějaké bezpráví stalo. A tím méně, kdo je viník.

Kyra Mlynářova mohla utéct s někým hezčím, než je její muž Jakub. To by pro soud bylo důležité až v okamžiku, kdyby ji chytili.

Kyra Mlynářova se mohla sama vydat na zbožnou pouť do Říma, Jeruzaléma nebo Compostelly. Pak by to pro soud nebylo důležité vůbec.

Kyru Mlynářovu mohl někdo přepadnout a zabít. Už se to ve městě nestalo dlouho, zřejmě několik let, ale pan Hroznata by se rozhodně neodvážil tvrdit, že se to nestává vůbec. Pak by ale bylo důležité najít její tělo, aby nějaké pátrání vůbec začalo.

Všechny tyto možnosti připadaly v úvahu. Zatím nikdo nic nevěděl a její manžel mlčel, protože byl prý událostí sám překvapen a zaskočen. Nevinnost sama, říkal farář od svatého Valentina, který už to nejednodušší pátrání provedl sám.

Případ vyžadoval plno opatrného vyptávání, a pokud není jisté, co se vlastně stalo a zda se vůbec něco stalo, pak rozhodně není možné, aby se na to vyptával sám zemský soudce. Pan Hroznata měl k ruce svoje vlastní vojáky, kteří sloužili jeho rodu. Jenže v tomto případě byli vojáci jako katapult, kterým není snadné otevřít dveře chrámu, aniž by se při tom něco rozbilo. Každý, kdo uvidí soudcova ozbrojence, neřekne raději nic, dokud nebude opravdu muset. Bylo by dobré mít někoho, kdo zná měšťany, vyzná se v jejich věcech, nikoho nevyleká a dokáže tiše ustoupit, pokud se ukáže, že celé to vzrušení je zbytečné.

No, a když o tom zemský soudce cestou ke královskému paláci přemýšlel, tak si uvědomil, že přesně takový člověk prochází kus od něho. Písař Argonantus. Ostatně, už ho prý několikrát podobnými úkoly pověřil sám kníže. A vybavoval si, že ten člověk dokonce prošel i křížovou výpravu a přežil nějakým způsobem i tu nejtěžší bitvu. Spojení, které vládne mezi muži, kteří společně bojovali, se nedá úplně vysvětlit. Možná to je jen tím, že tam spolu byli, viděli to, a zbylému světu není snadné vysvětlit, jaké to bylo.

Argonantus to nemohl tušit, ale v tu chvíli měl v očích starého pana Hroznaty to nejlepší možné doporučení. Jinak, samozřejmě, poslechl výzvu pana zemského soudce ke kratší nerušené rozmluvě.

Pan Hroznata poměrně přesně a stručně vysvětlil, co zatím ví.

„Samozřejmě, o tom Jakubovi Mlynáři jsem nikdy neslyšel, a tím méně o jeho manželce. Víím jen, že dole u řeky má pan Hrabíše mlýn. Ale nikdy jsem tam nebyl. Neznám zvyky zdejších mlynářů. A moji poddaní toho vědí ještě méně; jsou to jen vojáci z venkova. Takže myslím, že ty můžeš zjistit mnohem víc, protože ty lidi znáš, žiješ mezi nimi a rozumíš jim, písaři Argonante.“

„Pane, bohužel Jakuba Mlynáře neznám a jen stěží bych ho poznal. O jeho ženě jsem v životě neslyšel. Možná by o ní něco věděla moje žena. Mlýn na Struze znám od vidění, protože chodím často do vedlejšího Hanušova mlýna. A jak pravíš, pane; Kyra mohla odcestovat sama; mohla v tom být nějaká manželská hádka; může to být obyčejná nevěra. Ale možná...“

„Právě. Možná. Možná tu došlo ke zločinu a zemský soudce nad tím nemůže mávnout rukou. Jsem už příliš starý na to, abych se spokojil s nějakým *možná*. Pamatuješ se, písaři, jak to dopadlo, když jsme se jednou spolehli na podobný příslib. *Možná, že cesta na jih k Dorylaionu bude volná*, řekl nám tehdy řecký císař. Jak to jeho *možná* vypadalo, na to hned tak nezapomenu.“

Najdi, písaři, co se najít dá. A doufám, že nakonec ohlásíš, že jsou moje obavy zbytečné.“

ARGONANTUS OD DOLNÍHO BRODU, PÍSAŘ

Argonantus se již několikrát setkal s různými zločiny. Tentokrát se ovšem příběh ztrácel v neproniknutelné mlze. Od Judity vyzvěděl popis ztracené ženy – menší, černovlasá, velice mladá, dost pohledná a zoufale nezkušená. Chtěla si koupit šaty, docela drahé, ale ještě v možnostech mlynáře Jakuba. Tihle lidé z města si vždycky koupí kus o něco dražší, než odpovídá jejich možnostem.

Potom se vydal za mlynářem Hanušem.

„Je to mrňavej zmetek,“ řekl stručně Hanuš o svém sousedu Jakubovi. „S mlynáři pod Zderazem i z protější strany si pomáháme, půjčujeme si náradí, někdy i mouku, když chybí. A udržujeme společně náhon k mlýnům a jez, protože ten nás živí. Jsou to všechno společné starosti. Ovšem až na Jakuba. Když je třeba pomáhat, je nemocný. Když má vracet půjčené věci, je mimo domov. Na to se můžeš spolehnout dopředu. Jednou ho zarazím pět stop pod zem, až mne opravdu dopálí,“ uzavřel to chmurně Hanuš. A při jeho obrovité postavě by se nad tou nepravděpodobnou hrozbou vážně zamyslel leckdo.

„Popral se s ním někdo?“

Hanušovi to pobaveně zablýsklo v očích. „Ale kdepak. Je to zbabělec. Dokáže rvát jen na svoje mládky nebo na svoji ženu. Mlynář pod Zderazem se s ním před měsícem pohádal v knajpě, ale když už málem došlo na věc, Jakub se prostě vypařil, jak on to umí.“

„No, a jeho žena?“

„Hezká,“ ocenil ji Hanuš. „Tichá, taková vyplašená. Hodně mladá. Vlastně jsem s ní promluvil vždycky jen pozdrav, víc nic. Drží se doma, ale je také možné, že ji Jakub nikam nepouští. Hodně na ni křičí. Kdyby mu utekla, vůbec bych se tomu nedivil. Víc nevím.“

„Mohl by Jakub někoho zabít?“ zeptal se Argonantus přímo.

„Určitě ne,“ vyhrkl Hanuš okamžitě. „Vlastně –“ zamyslel se. „Muselo by to být úplně bezpečné. Kdyby měl někoho svázaného, třeba. Možná. Já nevím. Třeba mu křivdím. Podle mne mu spíš ta žena utekla. A kdo ví, jestli mu neutekla i ta předchozí.“

„Předchozí?“

A Hanuš prozradil to, co pan zemský soudce vůbec netušil; že Jakubovi Mlynářovi se vlastně už ztratily dvě ženy. Johana Mlynářova se utopila právě v tom náhonu, který je třeba společně udržovat.

Argonantus nepřeslechl předchozí pochybnost. Viděl, že se Hanušovi tento výklad Johaniny nehody moc nelíbí.

„Tak ven s tím. Proč si myslíš, že se neutopila?“

Hanuš se zamračil. „Mlynáři se netopí. Ani když neumí plavat, tak se neutopí. Nikdy. Znají řeku, koukají na ni celý den, vědí, na co si dát pozor. A když už nakonec do vody přece jen spadnou, většinou dobře vědí, jak se dostat ven. Já vím, ta Johana byla mladá holka, nežila u řeky tak dlouho, ale stejně, je to divné.

A druhá věc; mrtvoly v řece se najdou. Skoro vždycky. Ona vypadá Vltava velikánská a široká, ale není moc hluboká. Pokud není opravdu vysoká voda, velké věci, co do ní spadnou, se nedostanou daleko. Buď k bývalému brodu kus od mostu – a tam si jich někdo všimne – nebo k vašemu Dolnímu brodu pod Letnou. A tam si jich někdo všimne. To víš sám.“

„Pravda,“ připustil Argonantus, když si překvapeně vybavil brod, který měl před oknem každý den a který byl věčně plný projížďajících poutníků i vozů. Bylo mu najednou jasné, jak je nepravděpodobné, že by se tu přes kameny protáhlo mrtvé tělo, aniž by si ho někdo všiml. Pak ho napadlo: „Možná v noci?“

„Nejspíš ani to ne. Mrtvá těla se pomalu plaví po dně. Několik dní, třeba. A pak většinou vyplují nad hladinu, když už jsou tam dlouho; nafouknou se. A to si jich všimne skoro každý.

Mrtvý může nepozorovaně zmizet ve Vltavě jen tehdy, když je vysoká voda. To je řeka hluboká, kalná a unáší všechno rychle. A je kalná. Opravdu vysoká voda byla, jak sám dobře víš, v létě roku 1157. Ale to už byla Johana mrtvá, o několik měsíců dříve, kdy bylo zrovna naopak velikánské sucho.“

Argonantus si vzpomněl, jak tehdy mluvil s Hanušem, vody bylo opravdu dost málo, a tehdy Hanuš dost přesně předpověděl, že

navzdory tomu přijde velká voda. Marná sláva, o vodě vědí mlynáři opravdu všechno.

„Takže,“ uzavřel to Hanuš, „podle mne obě ty ženské Jakubovi utekly, když se rozkoukaly a viděly, co je zač.“

Argonantus o tom přemýšlel. Hanuš byl člověk, který viděl v lidech to lepší. Pokud tak odsoudil mlynáře Jakuba, musel to být opravdu hodně nepříjemný člověk.

Dobře, ale co dál? Postranní prameny všech možných odhalení vyschly; bylo třeba si promluvit přímo s těmi, kdo stáli uprostřed událostí. A k mlýnu na Struze to bylo jen pár kroků.

Vzdychl a zamířil tím směrem. Moc se mu tam nechtělo; obával se přesně té chyby, před kterou ho varoval pan Hroznata; že Jakuba Mlynáře vyplaší a pak z něho nedostane vůbec nic. Jenomže opatrné vyptávání zatím nevedlo vůbec k ničemu.

Jakub neřekl nic důležitého ani tentokrát. Argonantus uznal, že Hanušův popis byl opravdu přesný. Mlynář Jakub byl mrňavý zmetek. A vzbuzoval i u Argonanta pocit, že by ho měl zarazit pět stop pod zem. Jeho vykrucování a lhaní bylo průhledné, jenže bohužel docela stačilo. Lidé lžou z mnoha různých příčin a nemusí být kvůli tomu vrahové.

„Dobrá, Jakube. Ztratila se ti žena, a ty ji dvě neděle nehleďš a nepřipadá ti to zvláštní. A ztratila se ti už druhá žena; ani tu první nikdo nikdy nenašel.

Abys dobře rozuměl,“ Argonantus ztišil hlas, „jak dobře víš, nad právem stojí u nás ve městě správce tržiště. A nad ním je potom ještě zemský soud, který jedná jménem samotného krále Vladislava. Není žádný pán, který by směl před zemským soudem zavřít svůj hrad. A teď si představ, že se tento zemský soud začal zajímat o tebe. Pokud budou hledat, pak opravdu důkladně – přijdou s vo-

jáky a se železy. Budou se vyptávat důrazněji než já. Jak už to oni umí.“

Jakub Mlynář zesinal a nějak se ještě zmenšil. Argonantus pokračoval. „Takže by možná bylo rozumné, abys to všechno řekl mně. Pokud budu spokojen a dozvím se všechno, co vědět potřebuji, tak bych se mohl přimluvit, aby tě nemuseli navštívit.“

Jakub pochopil výtečně a jen zadrmolil: „Ano, byl bych velmi povděčen.“

„Takže pro začátek bych si asi prohlédl tvůj mlýn. Jistě nebudeš mít námitek.“

Jakub otevřel ústa, a zase je sklapl. Argonantus si ho už nevšímal. Namířil si to do mlýna a prošel všechny místnosti, které našel. Vzal to pěkně od půdy k podlaze, od jednoho konce k druhému. Byl důkladný a objevil všechny kouty, o kterých si Jakub myslel, že nejsou tak snadno vidět. Netušil ovšem, že Argonantus byl ve svém pestrém životě i stavitelem.

Argonantus hledal šperky a oblečení; ženské věci. Bez některých z nich žena obvykle nadlouho z domu neodchází. Tím méně natrvalo. A samozřejmě, hodně přemýšlel nad místy, kde by se dalo schovat mrtvé tělo.

Odpovědi, které mlýn dával, byly nejednoznačné. Některé předměty patřily určitě ženě, ale nebyly natolik důležité nebo osobní, aby něco vypovídaly. Hřeben. Železný křížek, nijak moc cenný. Obnošené šaty. Uměl si snadno představit, že mlynářova žena mohla mít podobné věci vícekrát a na cestu si vzít ty lepší. Možná.

Stál v průjezdu, kde se vykládalo zrní a nakládala mouka. Jakub tu netrpělivě postával. Argonantus si velmi rychle uvědomil, že to mlynářovi není příjemné a že by chtěl být někde jinde. Průjezd byl něčím důležitý. Prohlédl stěny a strop ještě důkladněji a zapátral i na podlaze. *Zakopat mrtvou ženu do průjezdu?* Kdovíproč mu to

připadlo jako zvláštní myšlenka. Ale potom našel roh padacích dveří a bylo jasné, co před ním chce Jakub zatajit. Sklep. Ne moc veliký. Dutý prostor za nábrežní zdí. Mohl by tu někdo bydlet a skrývat se tu. Bylo také možné tu ukrýt třeba deset mrtvol.

Ale nebylo tu nic. Vůbec nic; ani zásoby, ani nábytek, nic. Důkladná prohlídka jen prozradila stopy vosku na podlaze; někdo tu byl delší dobu a svíce mu kapala na podlahu.

V tu chvíli zahlédl záblesk v Jakubově pohledu; rychlý, krátký, ale zjevně spokojený.

Argonantus si byl naprosto jist, že Jakub Mlynář svoji ženu zabil; možná zabil obě dvě; ale uvědomoval si, že pokud se nepodaří prolomit to mlčení, nebude žádný způsob, jak o tom přesvědčit soudce.

PETR Z TISMIC

Petr z Tismic, pán ze starobylého a slavného rodu, ale přesto ještě bez erbu, se do našeho příběhu dostal trochu zvláštním způsobem. Způsobil to pan Heřman ze Žďáru, strýc Hildegardy. Měl prostě dovést Hildegardu k oltáři. Což je za normálních okolností úloha otce, který tímto vlastně odevzdává dceru do péče ženicha. A pokud není otec, tak má tuto úlohu poručník, případně ji splní starší bratr nebo jiný muž z příbuzenstva.

U třetí svatby byla tato otázka už poměrně nepřehledná, protože nevěsta byla dospělá žena, díky vdovství svého vlastního práva, takže vedení k oltáři byla už zcela symbolická úloha bez významu, ať by se jí zhostil kdokoli. Ale pan Heřman tvrdil, že někde ve starém saském právu byl zvyk, že kdo vede nevěstu k oltáři, je za ni zodpovědný, a to i za její hospodaření a dluhy. Což je důležité, třeba

když ženich brzy zemře. Několik v právu zkušenějších lidí mu to zkoušelo vymluvit. A zavládla obava, že to povede k ostudné situaci, kdy nevěstu nebude chtít odvést nikdo a to se neblaze projeví na pověsti pánů ze Žďáru, Soběslaviců z Čestic a celé řady dalších rodů, které s tím mají cokoli společného. A tehdy vše zachránil právě Petr z Tismic, který zjistil, že je polorodým bratrancem Hildegardiny matky a hodlal rytířsky splnit jednoduchý úkol, ve kterém hanebně selhali bližší příbuzní.

Většinu účastníků svatby znal poměrně zběžně. S Bernardem byli ovšem spolubojovníky od Milána. A spojení, které vládne mezi muži, kteří někde společně bojovali, se nedá úplně vysvětlit. Pravděpodobně to byl skutečný důvod, proč se Petr zavázal dovést k oltáři ženu, kterou v životě neviděl.

Kromě Bernarda znal z účastníků svatby Petr ještě Juditu od Dolního brodu, kterou si z nějakého důvodu vyžádala sama nevěsta – zřejmě v nějaké souvislosti se svatebními šaty – a také jejího muže Argonanta, který tu byl mnohem méně důležitý. Petr chtěl společnost překvapit červeným vínem a k tomu potřeboval někoho, kdo by zastal úlohu číšníka.

Samozřejmě, že ústřední postavy, na které se soustředila největší pozornost, byli Bernard, Rytíř s kaprem, a Hildegarda ze Žďáru. Tím více, že věci se vyvinuly naprosto překvapivě.

Petr měl trochu náskok před všemi svatebčany, protože viděl nevěstu dříve než většina ostatních. Očekával mírně životem strhanou dvojnásobnou vdovu, o kterou příbuzní moc nejeví zájem. Skutečnost byla přesně opačná; nevěsta byla naprosto oslnivá, vůbec neodpovídala tomu, že by mělo jít o její třetí svatbu.

Petra mátl ten odstup, který od ní chtěli zachovat její příbuzní. Věřil, že pravá povaha se pozná zejména tím, jak se člověk chová ke svým poddaným. A tato mladá dívka – jinak se to skoro nazvat

nedalo – se chovala velice pozorně ke všem početným služebníkům, se kterými se na svatbě setkala. Když ji poprvé zahlédl, zrovna uhýbala z cesty číšníkovi. Velkomyslně přehlédla to, že kachna na jedné míse byla spíše připálená než opečená, i když tento nedostatek musela jasně vidět. Když vstupovali do chrámu, zkoušela Petrovi dát přednost ve dveřích a ty dveře si sama otevřít, než ji nenápadně a s úsměvem posunul na správné místo.

A překvapivé to bylo i dál, během samotného obřadu. Těch pár kroků nevelkým kostelem svatého Jana Křtitele od prahu k oltáři, kde sehrál Petr svoji krátkou úlohu, se ještě nedělo nic tak zvláštního. Ale nečekané to bylo, když nevěstu spatřil Bernard. Pokud se v pohádkách říkalo, že ženich oněměl nad nevěstinou krásou, pak v tomto případě šlo o úžas na samé hranici směšnosti. Bernard byl zkrátka ohromen; a jeho pohled zaletěl k otci, který se tvářil stejně tak překvapeně, ale ihned na to vítězně. Petr netušil, co se mezi nimi předtím odehrálo, ale zdálo se, že má pan Soběslav velikou radost ze synových rozpaků.

Po skončení obřadu začala na Čestickém hradě oslava, daleko příjemnější, než se původně zdálo. Petr to cítil stejně jako většina přítomných; šel na nudnou společenskou povinnost a dostal se místo toho na příjemnou rodinnou oslavu, kde nebylo sice mnoho lidí, ale nijak to nevadilo. Ženich a nevěsta měli zjevně dobrou náladu, byli velmi spokojeni tím, co se stalo, a jejich nálada byla nakažlivá. Petr měl trochu podezření, že řada těch lidí, které moc neznal, si lámala hlavu stejnou záhadou – jak to, že s nevěstou nikdo nechtěl mít nic společného, nicméně nakonec proti ní nemohl mít sebemenší výhrady. Občas se chovala nevhodně, to bylo zjevné; když se jednou zapomněla a chtěla obsluhovat sebe i svého manžela; ale dalo se to snadno vysvětlit jejím mládím a působilo to spíš zábavně než urážlivě. Přehnaná skromnost těžko může někomu zkazit pověst.

Ale nakonec přišla opravdu záhadná událost. Naštěstí si jí téměř nikdo ze svatebčanů nevšiml; mohli ji zaznamenat je ti, kdo stáli dost blízko. Argonantus nalil červené víno do skleněných pohárů; a začal roznášet u nevěsty, jak se slušelo. Podal jí číši a řekl s úsměvem: „Vaše Clos de Béze, paní.“

Petr byl dost blízko, aby to zaslechl. A byl v sále snad jediný, kdo tušil, co ta slova znamenají. Byl sám možná největším znalcem vína v celé zemi, ale přesto slyšel to jméno poprvé poměrně nedávno od svého vinaře Andrého. Petr tedy naprosto nechápal, proč by měla těm slovům jakkoli rozumět nevěsta.

A také zcela jasně nerozuměla; zatvářila se naprosto nechápavě a zmateně. Argonantus chtěl zjevně ještě něco dodat, ještě se bezradně rozhlédl po sále – a zachytil pohled svojí ženy opodál. Petr znal mnoho let Argonanta i Juditu, a hlavně, žil také mnoho let v manželství, takže ten pohled dokonale přečetl a porozuměl mu. *At' chceš říci cokoli, tak to rozhodně neříkej.* Argonantus ještě v tomtéž nadechnutí ihned odbočil jinam: „Chtěl jsem jenom říci, že výtečně doplní pečené maso, paní. Necht' vám chutná.“ A pokračoval v podávání pohárů.

Bernard ani nikdo jiný si toho záhadného okamžiku nepovšiml. Svatební hostina pokračovala a víno brzy otupilo pozornost, takže k dalším nedopatřením již nedošlo.

Petr z Tismic se konec příběhu dozvěděl až o mnoho let později.

JUDITA OD DOLNÍHO BRODU

Ve skutečnosti toto nebyl Argonantův příběh, ale Juditin. Argonantus samozřejmě ihned po skončení hostiny vyzvídal, co se vlastně v sále stalo.

Judita však s úsměvem odmítla. „Sám mi celé roky tajíš nejruznější konce příběhů a zlobíš mne tím. Dnes musíš sám počkat, až přijde ten pravý čas. A ten nepřijde, dokud nebudeme alespoň půl dne cesty ode všech Soběslaviců. Tady ti nemohu říci vůbec nic. A pokud bys ještě něco nechápal, tak se hlavně nikoho na nic neptej.“

V té chvíli věděl, že se nejedná o nějaký veselý žert. Důvody, proč mu Judita odmítá cokoli prozradit, jsou vážné.

Jistá byla jediná věc. Ta žena, kterou právě provdali, není ta samá, kterou viděl před několika týdny v Beaune. Zaznamenal ji tam jen zběžně; neměl důvod jí věnovat pozornost a měl dost špatnou paměť na tváře. Mladá nevěsta měla správně tmavé vlasy, podobnou tvář, podobnou postavu, a tím to pro něho v prvních okamžicích končilo.

Jenže ve víně byla pravda. Mnohokrát se tomuto úsloví posmíval; většinou víno nikoho k ničemu zvlášť chytrému nebo pravdivému nepřivedlo. Ale tady jiná možnost nebyla; nikdo, kdo byl účasten toho večera v Beaune před pár týdny, si nemohl nepamatovat jméno Clos de Béze. Nevěsta a ta poutnice od Compostelly v Beaune nebyly tou samou ženou. Což znamenalo, že jedna z nich není Hildegarda ze Žďáru, a Argonantus se obával toho, že tuší, která z nich to je.

Když byli za Blatnou, Judita teprve prolomila mlčení.

„Nemohla jsem ti dost dobře před tou svatbou prozradit, že člověk, kterého hledáš z moci zemského soudu a který je vinen zmi-
zením ženy Jakuba Mlynáře, jsem já.“

Vím dobře, že je to podle práva zločin. Ale nenapadlo mne lepší řešení. Kyru jsem původně vůbec neznala. Věděla jsem, že někdo takový v Praze žije, totiž, že mlynář Jakub má nějakou ženu. Párkrát jsem ji zahlédla, ale nebyl důvod se o ni zajímat. Vpadla mi do života najednou, když si byla koupit šaty. Byla vystrašená k smrti,

měla na tváři modřiny a bylo mi jasné, že s ní nezachází dobře. A nebylo třeba zvláštní chytrosti, abych uhodla, že je za tím její manžel. Což samozřejmě zapírala. Takže jsem na ni šla důrazně a myslím, že jsem jí i trochu vyhrožovala, že se na to zeptám jejího muže. To ji úplně odzbrojilo a najednou přiznala všechno; že ji muž trápí, bojí se, že ji zabije a že je rozhodnutá ho zabít dřív. Zjevně jsem ji potkala v pravý čas, protože kdyby to udělala – a já jsem si skoro jistá, že ano – pak by pro ni nebylo cesty zpět.

Takže jsem ji přesvědčila, že se jí to nemůže podařit, aniž by ji to dovedlo na popraviště. Což zapůsobilo rozhodně lépe, než obvyklé kázání o neodpustitelném hříchu. Ptala se, co má tedy udělat. A já jsem ihned odpověděla, že určitě lepší bude to udělat obráceně; že by zemřela ona sama. Její muž by určitě udělal všechno pro to, aby její smrt zakryl.

Vůbec jsem to neměla promyšlené; byl to jen chvilkový nápad. Neměla jsem tušení, co budu dělat s přebytečnou manželkou mlynáře, která má být mrtvá. Rozhodně jsem ji nemohla donekonečna schovávat. Ale i kdybych jí měla dát nějaké peníze a odeslat ji na cesty přes půl světa, těžko by to pro ni mohlo být horší. No, a tak jsme se rozešly, s velmi mlhavým plánem.

Já jsem potom jela do Burgundska pro šaty pro kněžnu opavskou. Ty jsi odtud pokračoval dál do Saint Denis pro *Etymologiarum libri viginti* Isidora ze Sevilly. Víš přesně, co se stalo, než jsme se rozešli; ten večer se dvěma víny v Beaune, kde se také objevila Hildegarda ze Žďáru.

Ale nevíš, co se dělo později v noci a co se zjistilo až ráno. Hildegarda byla slabá na plíce, říkalo se, a také proto putovala do Compostelly. I když také asi proto, že nikdo moc nevěděl, co s ní. To je už jedno. Důležité je, že nebyla jenom slabá na plíce, ale daleko spíš na srdce. Takový člověk občas špatně dýchá, když je rozrušen nebo

když má za sebou velikou námahu. Nebo když se přejí příliš těžkým jídlem. Srdce ho prostě může jednoho dne nečekaně zradit. Vysvětlaval mi to druhý den místní lékař, kterého přivolala služebná Dora. Když si vzpomeneš, co všechno jsme ten večer snědli a vypili, tak je asi jasné, co se stalo.

Přivolal mne křik, když to Dora zjistila. Stáli jsme tam nad mrtvou Hildegardou, její služebná, její lékař a já, a nevěděli, co dál. A pak mi bleskl hlavou úplně bláznivý nápad. Ty dvě ženy, které se nikdy nesetkaly, vypadaly vlastně velice podobně. Měly také obě málo známých a příbuzných, kteří navíc o ně nejevili žádný velký zájem. A Dora mi hodně pomohla, když prozradila, že se Hildegarda měla znovu vdávat a odstěhovat přes půl země úplně jinam, kde ji nikdo neznal. A dokonce ji ještě nikdy neviděl ani její nastávající.

Raději jsem moc nedomýšlela důsledky toho, do čeho se pouštím. Začátek plánu byl navíc úplně nevinná dobročinnost. Zaplatila jsem lékaři, zaplatila jsem kostelu v Beaune, aby vystrojili skromný, ale důstojný pohřeb, a zaplatila jsem Doře, aby se vydala na cesty, kam ji nohy ponesou; a pokud by se někdy chtěla vrátit domů, ať nikdy, ve vlastním zájmu, neříká, u koho sloužila. Což mi velmi ráda slíbila. Připadala mi nejvíc ze všeho jako propuštěný zajatec.

Takže jsem byla jediný člověk, který věděl, že Hildegarda zemřela. A čím dále od té události, tím spíše na to zapomene i ta malá skupina cizinců, která si toho všimla a mohla by to nějakou nešťastnou náhodou prozradit. A kromě toho, ještě jsem cestou zanechala stopy toho, jak Hildegarda cestovala domů do Čech.

„Obávám se, že ty stopy byly dost drahé,“ řekl Argonantus trochu kousavě.

„Ano, byly,“ nedala se Judita. „Utratila jsem za pohřeb a Doru a lékaře a nějaké věci, které si Hildegarda koupila na cestě, skoro půl hřivny stříbra. Protože jsem je náhodou měla u sebe. Protože věřím,

že mi to Hildegarda vrátí, až se zase setkáme. A také jsem věděla, že se určitě nebudeš zlobit, až se ti přiznám.“

Na to se už nic říci nedalo. Argonantus s úžasem poslouchal dál, jak překvapivý rozsah úkladů jeho žena naplánovala.

„Další byl pan Heřman. Od Dory jsem pochopila, že se bez Hildegardy klidně obejde. Ale nedalo se s jistotou čekat, že by nepoznal rozdíl, když by se s ní potkal na svatbě. Jeho žena ovšem u mne zrovna něco kupovala, tak jsem jí z dobré vůle vyprávěla nějakou příhodu o saském právu, podle kterého je ten, kdo doprovodí nevěstu k oltáři, za ni zodpovědný a může za ni i platit dluhy. Což tu dobrou duši patřičně vyděsilo, a za pár dnů se ukázalo, že se pan Heřman zdráhá mít s Hildegardou nadále cokoli společného.

To, že se pak nabídl zrovna Petr, to už byla náhoda. Ale byl to ten nejvhodnější člověk, jakého jsem si uměla představit. Možná bych se mu také přiznala, kdyby došlo na nejhorší.

No a pak už zbývalo zabít Kyru Mlynářovu. Vlastně mi všechno důležité řekla při druhé návštěvě – že Jakub Mlynář už jednu ženu zabil a že se měla utopit v náhonu. A také mi řekla, jak vypadá ten ukrytý podzemní sklep. Ten sklep jsem si prohlédla, když byl Mlynář zcela bezpečně mimo dům. Hodily jsme do vody prázdný soudek a zjistily, zda se někde nezachytí, jak dlouho je ve vodě a kde přesně se objeví. Byla jsem ve mlýně sotva hodinu a těžko si mne někdo mohl všimnout. Kyra během těch příprav nějak získala ztracenou sebedůvěru a zřejmě úspěšně sehrála to divadlo se svým mužem. Čekala na něho tak dlouho, až ji přistihl ve sklepě, a pak před ním skočila do toho podzemního kanálu. Stačilo na ni na Vltavě počkat s lodí a odvézt ji na opačnou stranu řeky, kdyby ji náhodou začal hledat. A potom jsem ji ukryla na posledních pár dní před svatbou ve viničním domku na Letné.“

Argonantus pobaveně vydechl. Byla to vinice Petra z Tismic a jeho ženy Kateřiny. Na starosti ji měl vinař André, kterého páni z Tismic najali ve Francii.

„A konec – to byla už jen spousta učení, co by měla mladá urozená dáma znát, a také úpravy vlasů, aby byly co nejsložitěji zapletené, aby nebyla vidět jejich délka, a také další nápady, aby vypadala o pár let starší a podobnější Hildegardě. No, a to je vlastně celé. Na to, že má znát červené víno Clos de Béze, na to jsem ovšem opravdu nepomyslela.“

Argonantus chvíli přemýšlel, a pak se začal smát. Nebylo možno jinak.

Pak ale zvážněl: „Ale co já řeknu panu Hroznatovi? Mohu nechat případ nevyřešený, ale je velmi pečlivý a je možné, že se na to bude ptát dalších lidí, dokud nenalezne viníka. A Jakub Mlynář je sice strašný darebák, ale svoji ženu vlastně nezabil.“

„I na to jsem myslela,“ řekla Judita.

HROZNATA Z KOUNIC, JEŠTĚ JEDNOU

Jakub Mlynář se trochu třásl, když ho zrána zastihli dva ozbrojení muži a jménem krále ho odvedli na Hrad před zemského soudce. Čekal, že tato chvíle nejspíš nastane. Soudce se nespokojí s nevyřešenou věcí a ten Argonantus byl jen předvoj daleko vážnějšího pokusu zjistit pravdu.

Tentokrát ale cítil velkou sebedůvěru. Pokud se dokázal zbavit Argonanta, dokáže uspět i před zemským soudem. Po jeho činech není nikde žádný stín důkazu. Nezbyl žádný živý svědek, není žádná zakrvácená zbraň, nejsou žádná mrtvá těla. Všechno,

co ho mohlo prozradit, včas pečlivě zničil, spálil, naházal do vody nebo pohřbil v kusech na břehu. A nikdo ho u toho neviděl. Zemský soudce nemá v ruce vůbec nic. Jen bude chvíli pouštět hrůzu a to bude celé.

Hroznata z Kounic si měřil toho muže, kterého mu předvedli. Pak řekl stručně:

„Tak už promluv, mlynáři. Co jsi udělal svojí ženě?“

„Můj pane, přísahám před Bohem, že jsem nevinný. Moje žena se ztratila a já nevím, kde je. A nevěřím tomu, že je na světě svědek, který by tvrdil cokoli jiného.“

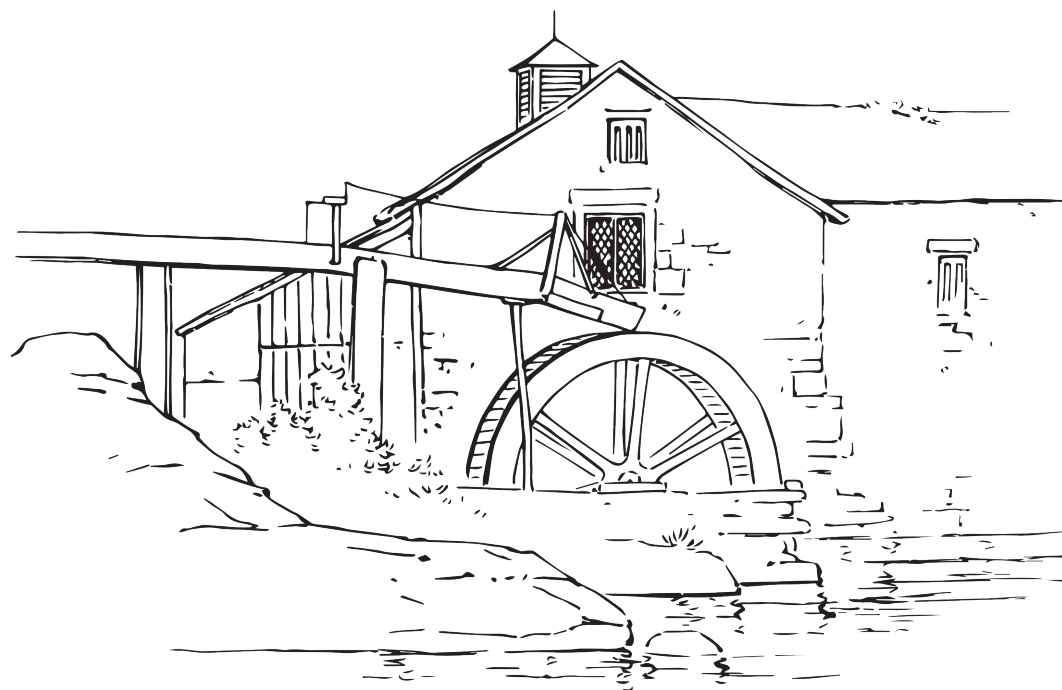
Řekl to úplně přesvědčeně, s jistotou člověka, který nelže; a Hroznata mu skoro byl ochoten věřit. Usmál se: „A v tom se právě mylíš, mlynáři. Svědka jsme našli a ten vypověděl něco úplně jiného. Tvoje žena Kyra promluvila.“

Já vím, ty si myslíš, že tvoje žena mluvit nemůže, protože je mrtvá. Jenže promluvila, když byla ještě naživu; a její svědectví slyšela Judita od Dolního Brodu, poctivá žena písaře, která žije a může být slyšena soudem.“

V první chvíli Jakub zbledl jako smrt; ale potom se mu barva do tváří vrátila a řekl soudci málem posměšně: „Kyra že dopředu svědčila o tom, jak zemře, když se to ještě nestalo? To mi zní spíš jako pustý výmysl!“

„Ale ne, to je tvůj další omyl. Co se stalo mezi tebou a Kyrou, to se asi dozvíme teprve až u nebeského soudu. Kyra před svým zmižením svědčila o tom, o čem opravdu vědět mohla a také věděla. O tom, co se stalo tvójí první ženě Johaně.“

A tak bych řekl, že nejspíš skončíš brzy asi tak pět stop pod zemí.“

připravila redakce

Doplnky a materiály

PROJEKT: MĚSTO RAVNBURGH

Pro šedesáté číslo časopisu Drakkar (které právě čtete) nás napadlo zkusit připravit projekt společné tvorby města. Inspiroval nás starší projekt Jasona Morningstara na Storygames a zkusili jsme něco podobného uspořádat v rámci komunity na rpg-forum.cz. Naším cílem bylo město, které můžete použít pro Vaše hry a světy. Chtěli jsme, aby bylo živoucí a obsahovalo co nejvíce nápadu na hraní a zápletky, abyste se jimi mohli inspirovat.

Nahodili jsme skicu mapy města (o kterém jsme nevěděli vůbec nic), na které byly písmeny označena místa. Kdokoli se mohl připojit tak, že si písmenko na mapě zabral a popsal jej. Při tvorbě se musely dodržet následující pravidla (z velké části inspirovaná právě pravidly Jasona Morningstara):

„Pravidla

1. Město je fantasy a doba odpovídá zhruba rané renesanci – po vynálezu knihtisku, ale před vynálezem muškety (takže z palných zbraní píšťaly a hákovnice). Obývají ho pouze lidé, neměly by se v něm vyskytovat žádná monstra a magie smí být pouze jemná a utajená.

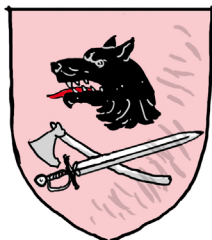

2. Abychom udrželi společný charakter, používejte prosím jména z [následujícího seznamu](#) (jsou použity z projektu [Chrise Laninga](#)).
3. Vyberte si písmeno z mapy a popište zajímavou lokaci, která se tam nachází. Používejte materiály a prvky z již vytvořených částí města a nepopírejte, co již bylo vytvořeno.
4. Pokud máte pokušení si z toho udělat legaci, pak mu prosím odolejte.
5. Autoři budou určitě rádi za zpětnou vazbu a nápady, ale prosím vás, abyste neposílali destruktivní kritiku typu „to je blbost“, „takhle to nikdy nebylo“ a „kde tam máš vodu“. Autoři mohou na základě komentářů své příspěvky vylepšit, pokud o to budou stát.
6. Každý smí popsat pouze jednu lokaci (vybrat si jedno písmeno)!”

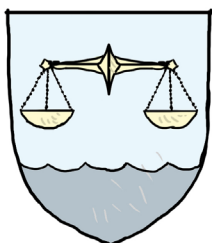
Ve výsledku se během jednoho měsíce sešlo celkem 16 příspěvků a s každým dalším se město dál a dál rozvíjelo, obohacovalo a prokreslovalo. Z bezejmenného města se stal Ravensburgh, postupně se prokreslily jeho jednotlivé části, zjistili jsme, že ve městě vládne Hanza a původní šlechtický rod earlů (který dodnes vlastní Citadelu) už nemá velké slovo a město získalo hlavního obchodního konkurenta Dayhaven... a výsledkem je město, které si můžete přečíst na následujících stránkách.

Jak bylo zmíněno výše, budeme rádi, pokud se jím pro své hraní inspirováte – můžete ho použít celé a jen je zasadit do reálií vašeho světa (přejmenovat celé město, případně obchodního konkurenta na město, které již máte), vzít některou ze čtvrtí, použít nějaký prvek, případně jen nějakou zápletku. Pokud vás článek inspiruje a najdete pro nápady v něm obsažené využití, pak splnil svůj účel.

Mořští vlci

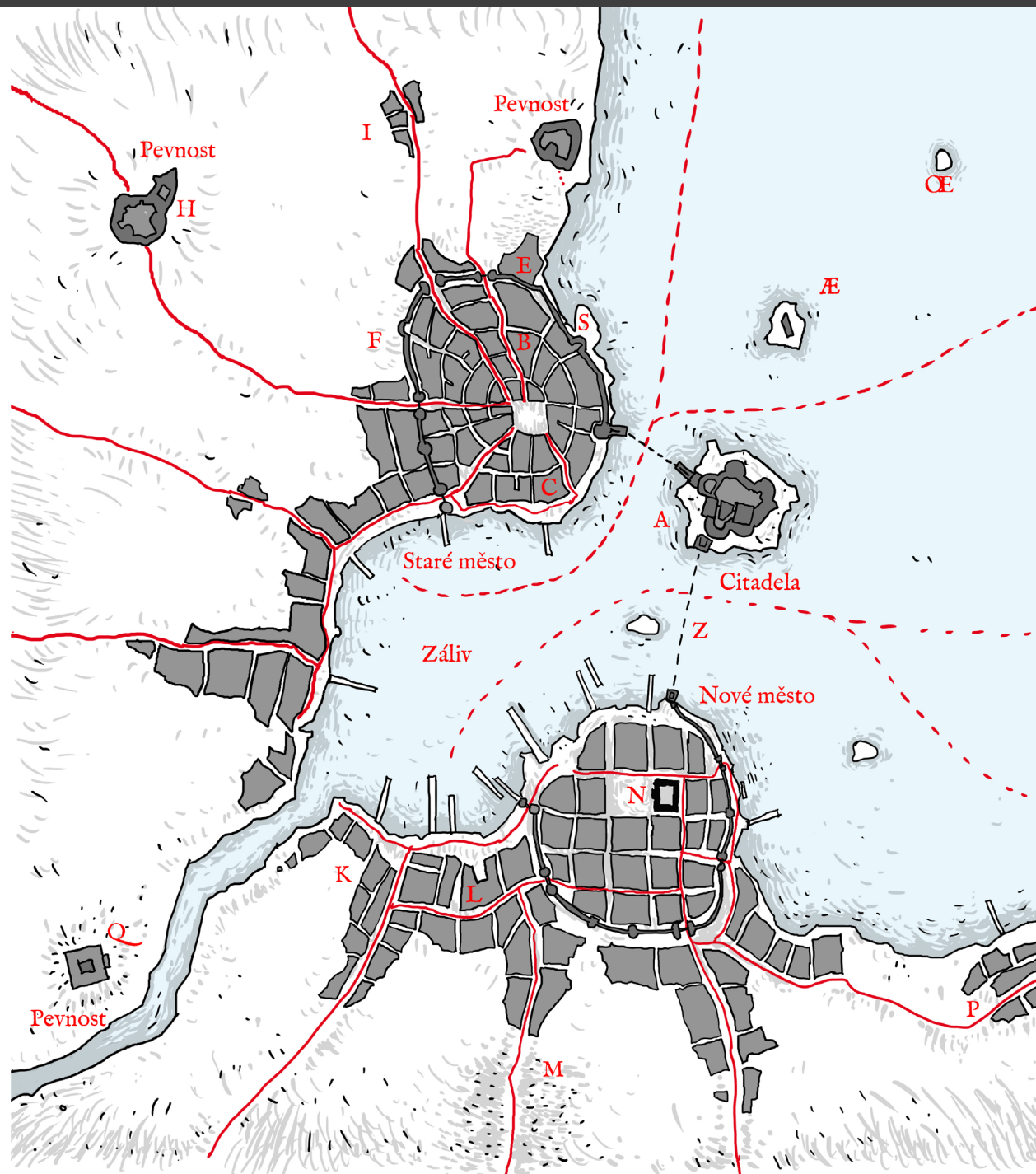
Hansa

Město
Ravnburgh

Lochbearerové

Místa na mapě

A. Citadela

Ostrovní pevnost, chránící vstupy do ravnburského přístavu a sloužící jako rodové sídlo earlů z rodu Lochbearerů.

B. Brokátovej čtvrť

Brokátovej čtvrť je navenek ta nejútulnější a nejspořádanější část města. Její bohatí obyvatelé jsou sofistikovaná elitistická komunita a navzájem si tolerují tajné zvrácené koníčky, od incestu po kanibalismus.

C. Zlaté nábřeží

Zlaté nábřeží je cechová čtvrť na serverom brehu ravnburského přístavu. Sídli tu nejbohatší cechy, banky, pobočka Hanzy a žoldnierska kompánia Morskí vlci.

E. Slatina

Čtvrť postavená na bývalém močálu, kde neplatí zákony města a zdejší obyvatelé si vytvářejí svá vlastní pravidla. Změť přístavišť, rybáren, náleven, skladů překupníků, nevěstinců, obchůdků s pašovaným a kradeným zbožím.

F. Koliště, cvičiště pod hradbami

Na pláni pod hradbami se nachází cvičiště a střelnice městské stráže, jednou ročně se zde koná střelecká soutěž. Kapitán Beer vítá dobrodruhy jako cvičné protivníky, pokladník stráže Felbrigg kšeftuje se střelným prachem.

H. Zelená pevnost

Zelená pevnost, jeden z opěrných bodů městské obrany, v dobách míru trochu přehlížená, který má ve svých základech tajemnou starou svatyni.

I. Dobyččí trhy

Smrdutá část kus za městem, kde vládne životu trh s dobytkem a bourárna masa. Občas se vyplatí ztracené hledat zde, nebo naopak nechat tu něco zmizet.

K. Všelátná čtvrť

Čtvrť lékárníků, filosofů a alchymistů

L. Doky

Doky jsou čtvrť uzpůsobená práci na tvorbě lodí, voní dřevem a smolou. Účelovosti je podřízeno vše, právě z ní vychází péče o prosté dělníky. Slušné živobytí je vykoupeno prací a důsledně hlídaným pořádkem. Doky jsou skutečným zdrojem moci a bohatství Ravnburghu.

M. Malsterovo pole

Malsterovo pole je rozlehlé pohřebiště, kde se přes den scházejí početní lidé k pamětním hostinám. V noci je naopak dějištěm pokoutných jednání nekalých živlů, jakož i cílem zhýralé mládeže provádějící zde nepřístojnosti.

N. Kapitulní škola sv. Leonarda

Kapitulní škola a knihovna bratří leonardiánů, mnichů v šedých kutnách

P. Rybářská vesnice Sharprock

Osada rybářů, dělníků a lesníků s vysokou mírou nezávislosti, situovaná východně od Ravnburghu. Nenápadná vesnice je ve skutečnosti tajnou základnou vyzvědačské sítě Červená perla, kterou zde pod patronátem sousedního města Dayhaven řídí bratři Foxové.

Q. Južná pevnost – Nomam

Uhladený, usporiadaný, čistý a spokojný výzor Nomamu je zásterkou a reklamou bankového domu rodu Kentovcov i žriedlom informácií, ktoré zhrňajú Červené Hviezdy. „Za peniaze je možné kúpiť všetko.“ – toto konštatovanie sa stalo neoficiálnym heslom Južnej Pevnosti.

S. Stoky

Tajuplné a rozlehlé stoky, které tu byly dříve než město samo.

Æ. Ægirske, ostrovni svatyně

Ægirske je staré obřadní místo svázané s bohy moře, které i dnes hraje důležitou roli v duchovním životě místních. Tajemný ostrov je plný připomínek dávno minulých časů a opředen mnoha zkazkami a lokálními pověstmi.

Ċ. Cobhamův útes

Nevelký ostrov se strmými břehy, spíš útes ční až na hraně šelfu. Je místem zapomínání, odezdávání věcí a někdy i životů moři. Málokterý převozník vás na něj vezme, pověřivý lid přístavu ho nemá v lásce.

Z. Řetěz přes záliv

A. CITADELA

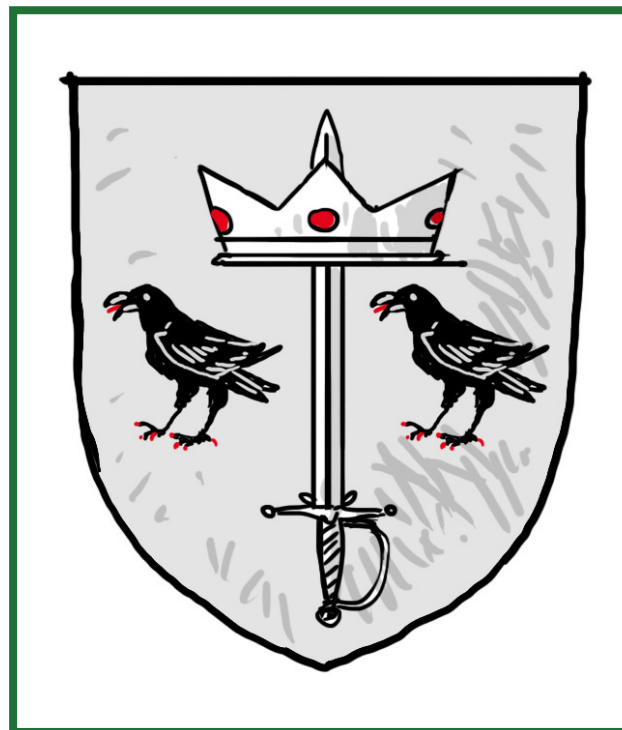
Autor: Narnas

Ostrovni pevnost, chráníci vstupy do ravn-burského přístavu a sloužící jako rodové sídlo earlů z rodu Lochbearerů.

Citadela je sídelní ostrovni pevností vládnoucího rodu Lochbearerů. V jejím centru stojí earlova věž, známá spíš jako stará věž, neboť její původ nelze v zápisech vysledovat. Zbývající části jsou výsledkem postupné dostavby. Oblast kolem staré věže odděluje vnitřní hradba. Památka první přestavby, kdy kolem věže vyrostl hrad. Za vnitřní hradbu mohou pouze členové rodu, jejich nejbližší přátelé a služebnictvo. Mezi vnitřní a obvodovou hradbou se nachází nepatrné městečko, jehož obyvatelé jsou svázáni s vládnoucím rodem. Služba rodu se stala dědičnou.

Obvodová hradba je posázena několika věžičkami. Dvě boční věže stráží a obsluhují řetěz a dle délky řetězů se jim také říká Malá a Velká. Jsou jedinými, které měly vždy posádku – a to i tehdy, když na rod přišly hubené časy. Další dvě věže chrání maličký přístav, který zajišťuje spojení Citadely s městem. Zbývající věžičky nejsou ničím jiným než většími střílnami, které slouží palným a vrhacím zbraním.

Citadela byla (a Lochbearerové věří, že i bude) mocenským centrem města. Legendy se liší ve vyprávění o zakladateli rodu, ale shodnou

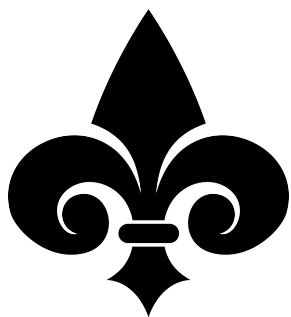
se, že šlo o mladšího bratra krále Williama, který získal město a titul earla. Postupem času ovšem z rodiny vyrostla mocná a bohatá konkurence. Napětí vyvrcholilo občanskou válkou. Někteří historici tvrdí, že právě chaos války byl hlavní příčinou vzniku hanzы a obecně cechů, neboť bylo nezbytné zastoupit chybějící vládu. Válku ukončila mírová dohoda, která garantovala městu do té doby nevídanou autonomii. Autonomie neznamenalala nezávislost pouze na královské moci, ale též ve vztahu k earlům. Hanza se dočkala oficiální legitimizace a díky půjčkám svých členů jednotlivým stranám konfliktu se stala významným hráčem. Nastala doba, kterou

bratr Ciril popisuje jako vítězství pokladníků nad rytíři. Hanza použila svoji oblíbenou strategii a v městské radě prosadila snížení berní na úroveň, která umožnila pouze provoz města. Pánům Citadely zůstali jen vlastní příjmy a velké dluhy z války. Vykonávat všechny funkce spojené s vládou městu pro ně bylo finančně nemožné. Hanza jim ráda půjčovala, ale tím jen zvyšovala svůj vliv.

Vše se změnilo s nástupem děda současného pána Citadely. Ronald Mazaný mu říkali otevřeně, ale za jeho zády mu nikdo neřekl jinak než Svině úskočná. Ronald opustil tradice ve prospěch pragmatismu. Byl prvním, kdo nepřijal křest ve slané vodě z vůle „Mořského starce“ (viz *Æ. Ægirske*). Všechny překvapil, když si za ženu vzal dceru Allena Kenta, stejně překvapující bylo i věno. Mnozí říkají, že na velikost věna měl vliv i fakt, že Allen Kent získal z rukou Ronalda dědičné právo na pevnost Nomam (viz *Q. Jižní pevnost – Nomam*). Svazek dvou pragmatiků se ukázal být velmi výhodný pro obě strany a od této doby se pánové z Citadely nežení dle urozenosti, ale dle věna.

Tím se dostáváme k současnému earlovi a vládci Citadely Malcolmovi a jeho synům. Henry, prvorozený a dědic Citadely, v jeho chování se odráží to „nejlepší“ z Brokátové čtvrti (B). Zaplétá se s děvčaty lehkých mravů, dokonce se říká, že jednu si plánuje vzít. Jeho perverzní choutky a dekadentní životní styl ohrožují vzestup rodu. Druhorozený Gregory je jako zjevení z dávných legend. Rád by přijal křest ve slané vodě, ale jelikož není dědicem, tak

mu byl odepřen. Na odívání rytířské ctnosti a s mečem je tak dobrý, že by jej dokázal porazit pouze Avery Askew (viz L. Doky). Jenže nechvalně proslulý kapitán Kožených krků je jeho nejlepším přítelem. Oba svedli dohromady meč a touhu po disciplíně a řádu. Piloval své umění na nádvoří Citadely. Brzy bylo jasné, že pouze Gregory s ním dokáže držet krok. Podobný pohled na svět a hlavně na dekadentní poklesky je ještě více spojil a Gregory se od něj hodně přiučil při modernizaci Strážců Citadely. Gregory touží vládnout tvrdou rukou vojenského velitele. Přestože pohrdá obchodníky a jejich způsoby, tak přijal za své motto Ronalda Mazaného „Účel světí prostředky“. Šušká se, že by si velmi přál, aby město zabředlo do války s Dayhavenem. Dokonce, že tomu nepomáhá. Jeho procházky do Sharprocku tomu napovídají. Ve válce totiž nerozhodují obchodníci, ale utíkají pro pomoc k válečníkům. Lid nevěří, že by ctihodný Gregory byl něčeho takového schopný, přesto je ta představa děsivá. Gregory i přátelé ví, že toho schopný je, ale zůstávají klidní, protože jim je jasné, že pokud otevře nepříteli brány, tak jen proto, že za branou bude čekat tisíc kuší a hroty Strážců.

B. BROKÁTOVÁ ČTVRŤ

Autor: Quentin

Brokátová čtvrť je navenek ta nejútulnější a nejspřátelnější část města. Její bohatí obyvatelé jsou sofistikovaná elitistická komunita a navzájem si tolerují tajné zvrácené koníčky, od incestu po kanibalismus.

Brokátová čtvrť sice patří ke starému městu, ale je od jeho zbytku prakticky k nepoznání. Staré kamenné budovy nejsou nahrazené ani výrazně přestavěné, naopak. Vše je perfektně opraveno a zrestaurováno, omítnuto sytými barvami a doplněno o mnohá tesařská rozšíření; terasy, balkony, zvýšená podkroví, podloubí, dokonce i mosty nad ulicemi. Vše je architektonicky konzistentní, řemeslně perfektní, ozdobené květinami a sebevědomě na hraně kýče a vréle útulnosti.

Ulice každý den ožívají stánky, voňavým jídlem, překrásným uměním a veselou hudbou. Brokátová je vzorem poklidné civilizace a oblíbeným místem mnoha měšťanů a zejména projíždějících cestovatelů.

Zdejší obyvatelé jsou na svou pověst hrdí a dbají, aby ji nikdo nepošpinil. Slouží jim jako věrohodná maska, za kterou skrývají všechny své zvrácené koníčky. V celé čtvrti žijí pouze bohaté rodiny se svým služebnictvem a všichni se mezi sebou znají. Dokonce mají interní hierarchii a

sofistikovanou etiketu, kterou neradno porušit. Svátky, narozeninové oslavy, svatby, čtvrtletní schůze, to všechno doprovází roztodivné zvyklosti jako „hostitel sedí vždy vedle nejbohatšího návštěvníka“ nebo „nejmladší dívka nesmí nikdy mít honosnější šaty než nejstarší žena“.

Nejpodivnější je ovšem jejich ochota plně přehlížet úchylné chování svých sousedů. Nejedná se jen o hlasitý sex nebo ponižování služebnictva, ale o skutečné bakchanálie; krvavé orgie, incest, zvířecí masky, vivisekce, harémy otroků, kanibalismus, omamné látky, vyzývání zapovězených bohů. Prakticky každý nějaké tajemství skrývá. Přesto jsou schopni o nich na společných akcích konverzovat a pomáhat si, i když nikdy nic neprozradí explicitně.

Není divu, že se musí čas od času uchýlit k nezákonným zákrokům, aby svůj dekadentní

ráj zachovali. Nepřízpůsobiví sousedé záhadně umírají, žebráci přes noc mizí, městské stráže jsou podplacené a nová budova úřadu je přímým tunelem propojena s tavernou U Oběšenice (viz E).

Možné zápletky:

- V boháčovi se na smrtelné posteli hnulo svědomí a odkázal své majetky chudým, včetně dvou domů. Znechucení sousedé potají najímají družinu hráčských postav, aby diskrétně nevhodné obyvatele vystrnadily.
- Vlivný obchodník najímá družinu hráčských postav, aby po dobu příštího týdne sloužily jeho nejstarší dceři jako osobní strážci. Dcera prochází rebelskou fází dospívání a otec při uzavírání kontraktu implikuje důležitost ochrany jejího panství. Na konci týdne ji předloží démonům, aby mu později porodila magicky nadaného potomka.
- Arthur Urswick (viz N) již několik měsíců marně proniká do tajů podivných zvyků zdejší smetánky. Nadešel čas obětovat peníze řádu k najmutí družiny hráčských postav k infiltraci vyšší společnosti v Brokátové čtvrti. K rozbití a odsouzení bohatých nestačí náznaky a nepřímé důkazy. Arthur je ovšem pragmatický a krutý; pokud jeho agenti selžou, nechá je napospas osudu, přestože jim předtím nasliboval mnoho podpory.

C. ZLATÉ NÁBREŽIE

Autor: Crowen

Zlaté nábrežie je cechová štvrť na servernom brehu ravnurského prístavu. Sídli tu najbohatšie cechy, banky, pobočka Hanzy a žoldnierska kompánia Morskí vlci.

Zlaté nábrežie je cechová štvrť mesta pomenovaná po svojej južne orientovaných honosných priechodoch cechových sídiel takmer stále zaliatych slnkom. Neoficiálne je štvrť nazývaná Zlatým nábrežím hlavne preto, lebo je tu koncentrovaného veľa bohatstva – sídla bohatých cechov, pobočka Hanzy, niekoľko menších obchodníckych bánk a slávnej žoldnierskej kompánie Morských vlkov. Boháči majú z cechových sídiel pekný výhľad na súkromnú, relatívne tichú a čistú časť prístavu, kde môžu pristávať len ich súkromné lode, ktoré majú cez Malú reťaz prednostný prístup k mólom.

Hanza v Ravnburghu združuje cechy, spoločnosti a rodiny venujúce sa luxusnému a drahému tovaru a službám: zlatníkov, nožiarov, puškárov, bankárov, obchodníkov s korením, zástupcov troch najstarších (a najbohatších) šľachtických rodov: Grofhurstovcov vlastníacich strieborné bane, Lombardovcov vlastníacich železné bane a Sansberryovcov vlastníacich soľné bane, Konvent, Archivárov a Morských vlkov.

Hanza svojim členom zabezpečuje lepšie obchodné podmienky a nižšie clá vo všetkých mestách združených do Hanzovej ligy, mestách mimo ligu, kde má Hanza svoje pobočky (takzvané kontory) alebo v prípade veľmi vzdialených či malých prístavov len svojho zástupcu či sklad. Okrem toho Hanza sprostredkúva ochranu cechových sídiel, dielní, lodí a karaván cez sieť preverených a spoľahlivých žoldnierskych kompánií vrátane Morských vlkov, na hanzovnom súde rieši obchodné spory svojich členov, alebo im poskytuje právne služby v sporoch a jednaniach s tretími stranami.

Hlavou ravnurskej Hanzy je vojvoda Oswyn Marchefort, v jeho neprítomnosti ho zastupuje hlavný advokát barón Tobias Mowfurth. Sídlo Hanzy chráni vlastná Hanzovná stráž pod velením kapitána Arthura Trebonwella. Hanza v poslednej dobe dostala niekoľko sťažností o chýbajúcich lodiach, ktoré sa nevrátili načas aj napriek najatej ochrane. Tlak na vyšetrovanie sa stupňuje a Hanza bude musieť niečo veľmi rýchlo urobiť, aby nestratila svoju autoritu.

Morskí vlci sú slávna žoldnierska kompánia, ktorá poskytuje svoje služby výlučne čle-

nom Hanzy. Špecializujú sa najmä na ochranu kupeckých lodí, ale ak tovar putuje aj po zemských cestách, ochraňujú ho na celej trase, vode i zemi. Momentálne Vlkom velia súrodenci Oliver a Emma Raynsfordovci. Vlci sa rekrutujú z radov gallowglasských klanových bojovníkov v tradičných kiltoch a plášťoch.

Morskí vlci vlastnia dve väčšie lode, Muninna a Huginna, a päť menších, Gunnr, Hildir, Hrist, Mist a Sigrún. Muninn aj Huginn sú trojsťažňové karavely 22 metrov dlhé a 6 metrov široké s výtlakom okolo 150 ton, posádkou 60 Vlkov a ôsmimi delami. Menšie lode sú dvojstážňové karavely, 15–16 metrov dlhé s výtlakom okolo 50–60 ton, niekoľkými menšími strelnými zbraňami a posádkou okolo 20 Vlkov. Špecifickým poznávacím znamením vlčích lodí sú červené plachty s bielou vlčou hlavou a skríženými zbraňami – obojručným mečom (claymore) a sekerou (sparth axe).

Posádku tvoria dôstojníci (kapitán, strelmajster, bocman, chirurg) a žoldnieri rozdelení na strelcov (s píšťalami, hákovnicami, lukmi a kušami) a bojovníkov (s obojručnými mečmi a tradičnými sekerami na dlhej násade). Aj strelci aj bojovníci majú okrem hlavných zbraní dlhé nože, sekery, helmy a krúžkové košele oblečené cez prešívance (ktoré však do boja na mori zvyčajne nenesia).

Vo Vlčom brlohu, sídle kumpánie, sú väčšinou aspoň dva tucty bojovníkov na menšie práce a doprovody, nováčikovia vo výcviku alebo zotavujúci sa zranení Vlci.

E. SLATINA

Autor: Ecthelion²

Čtvrť postavená na bývalém močálu, kde neplatí zákony města a zdejší obyvatelé si vytvářejí svá vlastní pravidla. Změť přístavišť, rybáren, nálevení, skladů překupníků, nevěstinců, obchůdků s pašovaným a kradeným zbožím.

Za severními hradbami Starého města se přístavní uličky zužují a zamotávají, přičemž ústí do labyrintu průchodů, můstků, schodů a úzkých koridorů, jež vytvářejí Slatinu. Tato čtvrť je z velké části postavena na bývalé mokřině, do které se celá pomalu potápí. Je tvořena změť

přístavišť, nálevení, skladů překupníků, obchůdků s pašovaným a kradeným zbožím a nevěstinců, namačkaných na sebe. Městská stráž se většinou do zdejších uliček odváží jen málokdy. A to vždy jen ve velkých počtech a za denního světla, kdy je doprovází temné pohledy přihlížejících. Místní si dělají vlastní pravidla a odpovídná na otázky strážců zákona je jen zaryté mlčení. I pro náhodného návštěvníka to může být nebezpečné místo, kde si musí dávat pozor. Každý, kdo překročí nepsané zákony, dostane jen jedno varování. Další prohřešek většinou znamená, že provinilec prostě zmizí a už ho nikdo neuvidí. Šušká se, že takoví skončí pohřbení pod základy domů, které se propadají do mokřadů, případně zatížení kameny a shození do moře kus od břehu.

Slatina je domovem rybářů, psanců, uprchlých otroků, říčních tuláků, cizinců, kterým je

zapovězen vstup za hradby, pirátů a pašeráků. Celá čtvrť smrdí sušícími se rybami a sítěmi, ale kromě právě rybaření mají místní největší zisky z pašeráctví. Slatina poskytuje lodím přístaviště ještě před řetězem, který chrání vjezd do přístavu. Umožňuje jim tak vyhnout se placení mýt a cel. Vyložené zboží je pak pašováno dál do města v barelech s rybami, tunely (jejichž existence a umístění je tajemství známé jen málo lidem), případně za bezměsíčných nocí na vozech po cestách dál.

Nekoronovaným králem celé čtvrti je Gilbert Ayleward, který má pod palcem většinu obchodu s pašovaným zbožím. Ve Slatině se nic nepohne, aniž by o tom Ayleward nevěděl, případně to neschválil. Jeho muži s červenými šátky na pažích vybírají poplatky od překupníků, hostinských a nevěstek a dlouhými holemi udržují ve čtvrti pořádek. Samotného Aylewarda lze s jeho kapitány většinou najít v zaplivané taverně U Oběšence, odkud řídí svoji živnost. Stísněná a zakouřená nálevna, do které se nevejde víc než několik dlouhých stolů, u kterých se mačkají námořníci a rybáři, podle knih patří tlustému hostinskému Gobberdovi. Ten sice leští sklenice u baru, všichni ale ví, že o všem v hostinci i celé čtvrti ve skutečnosti rozhoduje nenápadný muž v rohu místnosti, jehož oči rychle sledují nově příchozí.

Možné zápletky:

- Postavy ve Slatině někoho hledají (Snad přítele? Protivníka? Uprchlíka, který se tu skrývá a platí si za ochranu?), ale odpově-

dí na otázky je jim nevraživé mlčení. Místní se nebudou bavit s cizinci, kteří navíc mohou být špehové městské stráže. Dalším vyptáváním mohou také přijít k úrazu, družina ale potřebuje nutně danou postavu najít. Odváží se tedy oslovit Gilberta Aylewarda? Bez jeho souhlasu se ve Slatině prý nepohne ani myš, takže určitě něco ví... Je ale otázkou, jaká bude jeho cena za to, že promluví.

- Několik holek od Šilhavé Ellen (jednoho ze slatinských bordelů) osloví ve městě nejistě postavy a nabídnou jim práci. Bohatý šlechtic z Brokátové čtvrti (viz B) si zaplatil za čas s Margery, jednou z nich – ale v jejím pokoji ji omráčil a zohavil. Dívky se také dozvěděly, že Margery nebyla první napadenou. Zkoušely se obrátit na městskou stráž, ale kvůli pár zohaveným děvkám se nikdo nepostaví proti důležitému členovi Hanzý. Pokud ale dívky nemohly dostat spravedlnost, spokojí se s odplatou – přestože nejsou bohaté, složily se na odměnu pro toho, kdo zvráceného šlechtice zastaví.
- Postavy potřebují dostat z města dceru významného šlechtického rodu, která chce utéct před nerovným manželstvím, do kterého je nucena. Kvůli poplachu ve městě ale nemohou ženu dostat přes brány ani přes řetěz a městská hlídka začíná prohledávat domy v oblasti, kde se ukrývají... Jako jediná možnost se rýsuje kontaktovat pašeráky ze Slatiny.

F. KOLIŠTĚ

Autor: boubaque

Na pláni pod hradbami se nachází cvičiště a střelnice městské stráže, jednou ročně se zde koná střelecká soutěž. Kapitán Beer vítá dobrodruhy jako cvičné protivníky, pokladník stráže Felbrigg kšeftuje se střelným prachem.

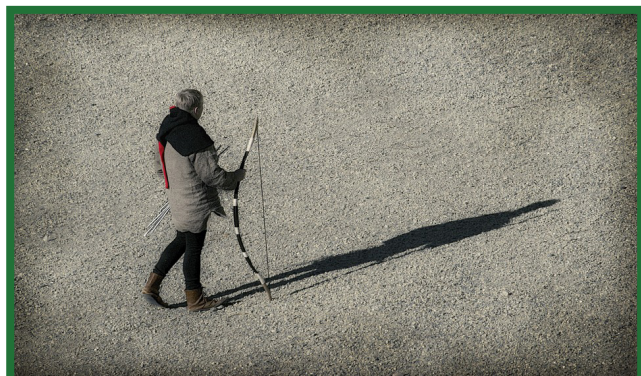
Od malé, tzv. Zelené brány v západních hradbách Starého města vede cesta k Zelené pevnosti (viz H), jež získala své jméno podle nazelenalé břídlíce, z níž je vystavěna. Pod hradbami a podél cesty se pak rozkládá plán zvaná Koliště. Nachází se zde cvičiště městské stráže a téměř pod svahem Zelené pevnosti také střelnice pro městské lukostřelce a kušíníky.

Na střelnici se jednou ročně tři dny před letním slunovratem pořádá lukostřelecká soutěž o ceny, které nemají příliš velkou hodnotu, ale dobré umístění většinou znamená, že se seznámíte s vlivnými lidmi ve městě. Naopak při prvním sněhu (anebo tři týdny po zimním slunovratu) se postupně celá hlídka na střelnici vystřídá, aby si každý člen připomněl anebo se naučil střelbu z hákovnice a píšťaly – trénovat přesnost střelby by postrádalo smyslu, a tak jde jen o to, aby obránci města dokázali zacházet i s těmito novotami.

Na cvičišti se téměř každý den aspoň pár hodin pohybuje kapitán Mathias Beer, aby cvičil

členy stráže. Připojit se ale téměř vždy můžou i dobrodruzi, protože jsou vítanými cvičnými soupeři a kapitán Beer se rád přiučí leckteré fintě – a když má dobrou náladu, může leccos naučit i dobrodruhy. Stejně jako na „plac“, můžou dobrodruzi i na střelnici, ale zde se smí používat pouze městské šípy a šípky, které prodává v malé kanceláři u Zelené brány pokladník stráže Edmund Felbrigg. Střelivo není drahé, ale vzhledem k tomu, že není povoleno šípy sbírat, hlídka si tímto způsobem přilepšuje rozpočet. A občas si prodejem střeliva (nejen obyčejného), či dokonce střelného prachu vylepšuje rozpočet sám Felbrigg. Beer to nevidí rád, ale pokud se neprodává velké množství, přivírá oči. Proto tímto způsobem běžně získáte nejčastěji 5–10 dávek do houfnice a je (téměř) vyloučeno dostat víc než dvoulibrový balíček.

Pokud hledáte nějakého dobrodruha, chcete se seznámit s někým z městské hlídky nebo se toužíte naučit novou bojovou fintu, je Koliště vaše místo. Pokud je vaším záměrem pořídit nějaké šípy nebo trochu střelného prachu, vyhledejte Felbrigga ... a nachystejte si pár mincí, ať ho jen neurazíte.

H. ZELENÁ PEVNOST

Autor: Plž

Zelená pevnost, jeden z opěrných bodů městské obrany, v dobách míru trochu přehlížené, který má ve svých základech tajemnou starou svatyni.

Nad celým městem se vypíná Zelená pevnost. Jméno dostala podle nazelenalé břidlice, ze které je postavena. Vzhledem k tomu, že se jedná o nejvyšší vrchol nad městem s výhledem do okolí, toto místo vždy sloužilo jako pozorovatelna a hláska proti případným útokům z pevniny.

Kdysi se tu snad i nacházela nějaká svatyně a dodnes kolují pověsti, že v hlubokých sklepeních pevnosti je zachována. Povídá se, že šepot toho kamene je slyšet celou pevností a že snad začal mít na vojáky vliv. Dokonce snad prý tu věc a její bohy začali vojáci sami uctívat. Jiní zase tvrdí, že se ztrácejí lidé z cest a ti potom končí jako krvavá oběť tohoto kamene. Kolují i pověsti o pokladech, které zde Hanza má, aby tak byly mimo zdi hamižného města. Nebo o strašlivém žaláři, kde odsouzcenci neumírají, ale stále trpí. O chodbách do Brokátové čtvrti nebo na druhou stranu od města.

Nikdo by totiž nevěřil, že na rozdíl od zhýralého města zde panuje přísný pořádek. Posádka donekonečna cvičí na nedalekém Kolišti a kvůli své disciplíně není ani Hanzou využívána

v Dobyčtích trzích. Ne. Místní posádka má úkol hlídat město proti nezvaným hostům z pevniny, udržovat pořádek na přístupových cestách ze severu k dobytčímu trhu nebo ze západu a případně se bránit do posledního muže, aby nepřítel neobsadil strategickou výšinu nad městem. Právě díky své nepodplatitelnosti (a tím mnohdy i nepoužitelnosti) a díky tomu, že posádka Zelené tvrze je stranou všeho dění, tak Hanza snížila rozpočet tvrze na minimum. Edmund Felbrigg (viz F; pokladník celé městské stráže pod kterou spadá i posádka pevnosti) dělá, co může, aby je alespoň uživil. Pevnost tak vypadá z dálky jako ověšená oběšenci, a přitom se tam jen suší maso ve sláném mořském větru, aby posádka měla co jíst a s čím obchodovat pro přilepšení rozpočtu. Vzhledem ke své poloze a větrnosti je pevnost pro tyto účely velmi vhodným místem. Zdroj vody pevnost nemá, kromě dešťové vody, kterou vojáci z posádky svádějí do podzemních nádrží ze všech jejích střech.

Jediná z pomluv, která je pravdivá, je o bývalé svatyni. Obětní kámen dodnes leží v jednom z četných sklepení, ale jestli je skutečně uctíván, to známo není ...

Možné zápletky:

- Na obětním kameni ve sklepení tvrze je objevena jedním z vojáků čerstvá krev. Kdyby se to dozvěděl zbytek lidí sloužících v Zelené pevnosti nebo městské hlídce, nikdo by sem už ani nepáchl. Je zapotřebí diskrétně zjistit, kdo nebo co za tím sto-

jí, tak aby se tento nález příliš nerozšířil, a proto najmou družinu. A když to praskne, vždy se dá vše hodit na družinu a ta ať se potom hájí, jak chce.

- Ráno měl Edmund provést kontrolu zásob v tvrzi. Došel k ní, ale nikdo z pevnosti neodpovídal. Jsou snad všichni mrtví? Kdo se teď do tvrze odváží, aby zjistil, co se stalo? Otrávil snad někdo vodu nebo se probíralo prastaré zlo z podzemí? A co když je všechny dokonce ovládá?
- Je doba míru, války jsou daleko a i obchodní cesty nejsou to, co bývaly. Hanza uvažuje o dalším snížení rozpočtu pro Zelenou tvrz. To ale její velitel nesmí dopustit. Je zapotřebí nějakou válku (alespoň zdánlivou) vyrobít a tohoto úkolu by se mohli ujmout potulní dobrodruzi.

I. DOBYTČÍ TRHY

Autor: PetrH

Smrdutá část kus za městem, kde vládne životu trh s dobyt看kem a bourárna masa. Občas se vyplatí ztracené hledat zde, nebo naopak nechat tu něco zmizet.

Každý den ráno, sotva se rozbřeskne, je slyšet již z dále na cestách řev honáků, pastevců a bučení dobytka. Rytmicky je doprovázejí zvonce zvířat a štěkot psů... Přesně s osmým úderem zvonu na Citadele, přesně podle pravidel se otevírají ohrady trhů.

Jatka, smrad, chlast, okradení farmářů či překupníci s plnými měšci a truhlicemi, kteří jsou od poledne buď u Bučícího Vola, hospody třetí kategorie, zato s pěknou prsatou šenkýřkou Bowel Fawres, nebo u Vyschlého rypáku, nálevny stejné úrovně, zato pod vedením starého krkavce Jadera, zvaného rypák. Člověk si moc nevybere, pokud by musel, tak se raději doporučuje Rypák, tam nehrozí, že vás nějaká kurva zatáhne do po-

kojíčku a okrade i o poslední peníze, co z trhu nesete. Je úplně jedno, jakou trhý mají pověst, každé ráno stojí farmáři znovu u brány a večer, když se zavírá, vesnice ožívá nefalšovaným životem předměstí. Ruleta, karty, souboje na nože a kohoutí zápasy.

Ale pravou šedou eminencí je majitel tržnice a jatek Gard. Každé kilo váhy dobytka je jeden stříbrňák jemu do kapsy. Z těchto milodarů si platí luxusní dům v Brokátové čtvrti. Největším zlatým dolem je obchod s kafilerním masem do hospod, kde si jeho sousedi pochutnávají na vyhlášených specialitách.

Snadno zde dojde neopatrný člověk k úrazu nebo snadno necháte někoho zmizet... Práce na jatkách přináší časté úrazy. Vojáci se celkem často dostavují, hlavně když je pošle Hanza, aby Gardovi přišlápla nohu v tom jeho kvapíku a honu za penězi. Většinou se ale spokojí s obětí nějakého dělníka, kterého odvečou do lochu, pár penězi či pozvánkou na jeden z Gardových mejdanů s děvkami v jeho paláci. Pokud ale dojde na nutnost něco ztratit, nebo naopak doručit bez kontrol, tak hovězí žaludky dokážou skrývat různé poklady.

Mimo špínu a prach je zde každý měsíc konána soutěž ve výběru nejhezčího černého býka, zbytek tradice, kdy tento býk byl na obecní náklady zakoupen a potom v čistém bílém rouše s bronzovým zvonek kolem krku veden městem a obětován u svatyně. Legendy říkají, že jednou městem pojedje nevinná pana na hřbetu dvoumetrového býka, a na koho se podívá, ten najde doma bohatství. Ale čert vem

legendy z loutny ožraly barda Marigolda... Šup mu decku šnapsu, aby začal pět o očích madam Rosmery, nejhezčí děvky města, teda budoucí paní Citadelníkové...

Možné zápletky:

- Je pár dní před slavností a ze střežené ohrady se ztratil právě jeden ze skupiny kandidátů na vola roku, tedy zvíře, co se má obětovat... Je za tím konkurence chovatelů nebo snaha narušit očekávanou slavnost?
- Jedna ze zásilek masa obsahovala tajemný vzkaz na kousku svitku v pečince. Došla se na stůl prominenta a teď je z toho haló. Ono taky když ze steaku na vás po rozříznutí vypadne prst s prstenem významného člověka města...
- Co to tam jen ten šejdíř Gard kuje? Postavu si najme jeden z učenců, aby přišel na kloub tomu, co ho zajímá...
- Jistě omylem družina propila vše, co má, a záhadný člověk za ně zaplatil dloužek u Bowel. Jenže nic není zadarmo a návrh Bowel odpracovat dluh na jejím kyprém sádelnatém těle by byla procházka rájem. Místo toho se musí vydat do jatek. Najít a zachránit bratra postavy... Jenže, co když on není ani tak unesen a nepotřebuje zachránit, jako spíš to, že zde likviduje oběti, které unáší on sám...

K. VŠELÁTNÁ ČTVRŤ

Autor: eerieBaatezu

Čtvrť lékárníků, filosofů a alchymistů.

Už při prvním pohledu zanechají domy této čtvrti na zírajícího podivný dojem. Nežádka se i o poledni nejteplejšího dne v roce z komínů valí chuchvalce kouře a často i velmi nečekaných barev. Tato čtvrť se stala domovem a někdy spíše i útočištěm podivínů a mudrců praktikujících učení svých mistrů, ať už se jedná o apatykáře a léčitele, nebo přímo alchymisty, mágy a přírodní filosofy. Ti všichni zde mají své krámky a dílny, snažíce se pomocí experimentů nebo čtením starých svitků dosáhnout většího porozumění všehomíra.

Čtvrť se stala baštou myslitelů od dob, kdy větší část domů skoupil António Agrippidus, okultista a astrolog, který byl toho času na útěku poté, co se znelíbil převládající mocenské frakci na dvoře svého bývalého mecenáše, kde se mu podařilo nashromáždit značný majetek a ke svému štěstí jeho značnou část vyvézt mimo spáry konkurentů před tím, než spadla klec a on musel v hodině dvanácté úprkem zachránit svůj vlastní život. Nakonec se mu podařilo nalézt skryš zde, v tomto (pod slupkou normálna) velice tajemném městě. Časem se zvěsti a fámy o minulosti tohoto měšťa na rozkríkly, ale on byl schopen nastalé situace

obratně využít a za nemalý peníz poskytoval obyvatelům Brokátové čtvrti své služby v podobě přípravy různých elixírů, mastí a všemožně omamných látek, pro majetné sestavoval horoskopy a poskytoval jim rady při důležitých životních rozhodnutích, a dokonce se mu díky místní lodní dopravě podařilo vybudovat několik obchodních kontaktů s místy vzdálenými, jeho talismany a tinktury byly prý totiž velmi ceněny. Peníze se znovu začaly hrnout a vše mu nakonec přerostlo přes hlavu, což se asi vzhledem k objemu jeho služeb po době dostatečné k tomu, aby mu z nesnadné situace, ve které se nalézal při nastěhování sem, otrnulo. Přestože se snažil operovat ve skrytu a v co největší anonymitě, informace si ven svou cestu našly, stejně tak, jako si cestu zpět k němu našel asasin najatý bývalými soky.

Ovšem už za jeho života se sem sjelo několik dalších pěstitelů věcí otažitých, někteří se stali jeho učedníky, někteří sem prostě přijeli bádát a budovat vědeckou kolegiální, a tak se stalo, že i po Antóniově smrti vědy a jejich nositelé v této čtvrti přebývají. A majetní jejich služby stále rádi využívají jak k věcem těla, často různým rozkoším, k péči o zdraví a někdy, nutno dodat, i péči o dochucování pokrmů osob nežádoucích, tak také i k věcem ducha – synové některých místních jsou v lékárnách, dílnách a laboratořích v učení a jednou i z nich budou zdatní vzdělanci. Avšak i méně majetní sem občas zajdou, protože i zde se najdou dobré duše, které ostatním v nemoci pomohou jen za příslib vyrovnání dluhu a ne pouze za plný měsíc na dřevo.

Není to však barevná voda, která se občas line řekou od domů sousedících s ní, co některé občany nutí obcházet domy co nejdelším obloukem, nejlépe až podél mola. Tradije se totiž, že bádání některých podivínů zašlo tak daleko, že se ve sklepeních domů mají nacházet brány do samotných sfér pekelných a ze dvorů domů, které jsou očím kolemjdoucích skryté, jelikož se nacházejí uvnitř zástavby, se prý ozývají skřeky prapodivných tvorů zde pěstovaných, jež lze nalézt jen v bestiářích starých věků a které si mudrcové prý nechali za velký peníz dovézt Hanzou z dalekých krajů v bednách opásaných řetězy, pomalovaných prapodivnými znaky a stěhovaných na souš jen za bezměsíčných nocí – alespoň tak se to v místních putykách plných báchorek a pověřivých duší říká.

Možné zápletky:

- Místní učni často ven nechodí a mají přísný závazek nevyzradit žádná z tajemství, ke kterým při zdejším studiu přičichli nebo jichž byli svědky. Jenže právě pomoc takového mladíka, který by se kvůli nastalým okolnostem mohl nechat obměkčit, družina potřebuje. Jednomu z měšťanů se ztratila dcera a všechny indicie vedou právě k cechu mistra tohoto mladíka, který však už od mala ztracenou dívku zná, a tak by mohl být nápomocen snahám ji najít přesto, že by mu kvůli vyžádání informací zapovězených veřejnosti mohlo hrozit velké nebezpečí.

L. DOKY

Autor: Vallun

Doky jsou čtvrt' uzpůsobená práci na tvorbě lodí, voní dřevem a smolou. Účelovosti je podřízeno vše, právě z ní vychází péče o prosté dělníky. Slušné živobytí je vykoupeno prací a důsledně hlídaným pořádkem. Doky jsou skutečným zdrojem moci a bohatství Ravnburghu.

Pod západní hradbou jižní části města vyrostly Doky. Patří Hanze, alespoň většina z nich, ovšem faktickým pánem doků je Henry Clopton. Původem prostý hanzovní tesař se vypracoval přes všechny námořnické a lodmistrovské pozice až k vlastní vlajce. Jenže té si dlouho neužil, v bitvě s privatýry sloužícími Dayhavenu přišel

o nohu, a co hůř, utrpěl zranění hlavy, což ho přinutilo opustit moře – stal se příliš náchylným na mořskou nemoc. Svou energii a příčinnivou mysl tak cele vložil do reorganizace městských loděnic. To se mu dařilo tak dobře, že se stal kapitánem všech doků ve městě, nejen hanzovních. Jeho metody nejsou složité – věděl dobře, co dělníci potřebují k tomu, aby mohli odvádět slušnou práci, a zajistil jim to. Takže se z doků stala možná nejspřádanější, ale také nejnudnější čtvrt' ve městě. Velká část starých domků byla nahrazena uniformními stavbami organizovanými samotným Cloptonem. Někde dokonce vznikly přímo ubytovny pro tovaryše a pomocné síly. Péče o své lidi, posádku lodě Dock, jak sám s pýchou říkává, mu vynesla to, že přezdívka Černá tvář (další následek zranění) je užívána spíše s úctou než s posměchem. Ovšem pouze za jeho zády, Henry hodně lpí na oslovení Kapitán. Asi stejně jako touží po právu

přestěhovat se do Brokátové čtvrti (viz B), již vnímá jako symbol skutečné urozenosti. To je mu však přes nesporné zásluhy a značný majetek pro jeho nízký původ zapovězeno.

Domky a ubytovny jsou zřízeny ve tvaru podkovy kolem obrovského skladovacího prostoru, kde kromě desítek bud, kolen a přístřešků jsou snad nekonečné řady dozrávajících kmenů – dubů, borovic, habrů, jilmů a desítek dalších. Jejich vůně dodává celé čtvrti něco z atmosféry horské vesnice. Sklady smoly pak byly důvodem, proč Doky jako jediná z ravnoburských čtvrtí mají stálou požární hlídku. Poslední strana skladů pak přímo přiléhá k vlastním loděnicím. Nalézt tu lze jedinou hospodu – Ráhnno, nacházející se na západním okraji poblíž vody. Slouží spíše jako sociální a náborové centrum, kde se shánějí noví pracovníci a podobně.

Hned vedle Ráhnna je zbrojnice Kožených krků, požární hlídky pojmenované podle lidoového označení lodních strážců. Haleděři mají za úkol strážit sklady cenného dříví, ale s Cloptonovým svolením i celou čtvrt a pořádek v ní. Jejich dohled je dosti nekompromisní – tak jako i malý požár v prostoru přeplněném dřívím, smolou a plachtami. Kožené krky nosí dlouhé původně mooringové háky, kterými strhávají hořící střechy a případně celé domy, aby se oheň dál nerozšířil. I druhý nástroj se vyvinul původně z lodního vybavení – krátké sekery se hodí jak do pranice, tak na nouzové otevírání dveří. S oběma zbraněmi absolvují náročný a důkladný výcvik. V případě potřeby mají k dispozici i dvouranné kuše, osobní palné zbraně

nepoužívají. Jejich konstrukce je přísně střeženým tajemstvím a zřejmě Henryho vlastním vynálezem. Kromě Doků haleděři střežili i rozsáhlé pozemky na jih od města, jež Henry nechal osazovat dubovými a borovými háji, aby i za 150 a více let bylo z čeho stavět lodě.

Koženým krkům velí kapitán Avery Askew, vysoký, štíhlý a pohledný elegán, vynikající šermíř a neméně schopný taktik. Jako vzdálený potomek jednoho z urozených rodů nosí dlouhý meč, ve městě lze najít nemálo rodin, jež přišly o nějakého svého člena v souboji s ním. Zatímco pro Cloptona je pořádek nástrojem k dosažení cíle – budování stále lepších lodí a jejich rychlé opravy – tak pro Askewa je přímo posedlostí, kterou rád přenáší na své požárníky... V důsledku toho nejsou Doky zrovna nejpříjemnější čtvrtí pro cizince či jiná podezřelá individua. Ta nejpodzřelejší pak čeká rozhovor s otcem Simeonem, Strážcem tajemství Doků. Přesto je zde mnoho důvodů, proč se sem vypravit – práce je zde vždycky dost (a zdaleka nejen dělnické), najdete zde ty nejlepší řemeslníky z oborů využitelných na moři, školu ranhojičů, bochaus – neoficiální cech lodních poddůstojníků.

Otec Simeon, bývalý lodní kněz a Cloptonova pravá ruka, má za své poslání zabránit tomu, aby se některé z nesčetných tajemství ravnoburské stavby lodí nedostalo do rukou konkurence, ať již obchodní, nebo válečné. A že těch tajemství je požehnaně – Clopton, ač konzervativní jako každý námořník, si je dobře vědom významu pokroku a neváhá vynaložit velké částky na získání tajemství druhých nebo

na výzkum těch vlastních. Za trosky jakési velmi exotické lodě a jediné dva přeživší členy její posádky zaplatil Mořským vlkům (viz C) dokonce generální opravou obou jejich velkých lodí. Tenhle výměnný obchod skončil málem krvavě, na lodích nezůstalo prkno na prkně. Po prvních několika bitvách Vlci Cloptona a jeho muže odprosili – jejich lodě neměly sobě rovné.

Možné zápletky:

- Postávám je nabídnuta bohatá odměna, když zapálí sklad smoly, který se nachází v nejstřeženější části Lagerholzu – ústředního skladiště. Mise je to riskantní sama o sobě – zapálit desítky tun smoly nejde bez značného rizika. Ale bdělost haladérů z ní dělá misi prakticky nemožnou. Navíc chtějí postavy vyvolat požár, který dost možná zahubí stovky dokařů? Nezkusí spíše najít toho, koho nikdo nechce vidět, obávaného otce Simeona, a nepředají mu informace? Třeba dostanou odměnu od něj.
- Postavy si najme jako doprovod a ochranu Rose Rous, hlavní akvizitor Henryho Cloptona. Sympatická a usměvavá zrzka je dobrá společnice a štedrá patronka. Nicméně rozhodně nemá o nepřátele nouzi. Jak vyjde najevo, může za to její urputnost a nesmlouvavost při zajišťování další a další půdy pro výsadbu Cloptonových lesů. Bude chtít družinka dodržet smlouvu, když zjistí, že si Rose může za ohrožení

sama? Nebo budou o to víc stát na straně ženy, která chce zabránit vypálení a rozorání každého kousku půdy v širokém okolí Ravnburghu?

- Avery Askew vyzval k duelu Mowfurthova (viz C) bratrance Barnabyho, nikdo přesně neví proč. Zato se dobře ví, že Barnaby se sice vytahuje se svým uměním, ale proti Askewovi nemá šanci. Baron Tobias nabízí hodně slušnou odměnu za to, když postavy zajistí, aby Barnaby souboj přežil. Jakýmkoliv způsobem. Mohou zkusit odstranit příčinu výzvy, ale přimět Barnabyho k omluvě nebude vůbec snadné. A bez omluvy se nevzdá Askew – Barnaby označil Kožené krky za „akorát naparáděné požárníky“.

Doky – shrnutí

Řadové dřevěné domky a ubytovny, vůně dřeva, smoly a spousta práce.

Místa: hostinec Rážno, námořní škola, Chrám poznatků, zbrojnice Kožených krků, ústřední skladiště Lagerholz.

Lidé: Henry Clopton – šéf doků, námořní veterán, oddaný Hanze a Ravnburgu, svérázný, touží po právu bydlet v Brokátové čtvrti.

Avery Askew – šéf Kožených krků, pedant, sadista, velmi schopný, duelant.

Otec Simeon – Strážce tajemství doků, lovec nápadů a talentů, seschlý mužik středního věku, jeho snem je najít kouzelníka ovládajícího vítr.

M. MALSTEROVO POLE

Autor: Ilgir

Malsterovo pole je rozlehlé pohřebiště, kde se přes den scházejí počestní lidé k pamětním hostinám. V noci je naopak dějištěm pokoutných jednání nekalých živlů, jakož i cílem zhýralé mládeže provádějící zde nepřístojnosti.

Pohřebiště za městem nese jméno svého zakladatele, vévody Francise Malsteru. Z obou stran lemují cestu, která je v tomto úseku vydlážděna tmavým kamenem, hroby a hrobky obyvatel města. Jsou jich tisíce a všem, kdo procházejí kolem, připomínají, že lidský život není bez konce. Nejprostší hroby mají podobu nízkých bachratých věžiček, v nichž jsou zazděny ostatky zemřelých. Ani u nejmenších hrobů nechybí kamenná sedátka. Dle jižního zvyku, který si mnozí obyvatelé osvojili, se rodiny scházejí ke společnému jídlu na hrobech svých předků ve výroční den jejich úmrtí. Hrobky bohatých patricijských rodů jsou vystavěny do podoby kruhových budov s kupolí, zevnitř i vně honosně zdobených. Pod střechou je dost místa na okázalé hostiny, kterým mohou přihlížet zesnulí předkové skrze posmrtné masky zazděné v silných stěnách.

Zatímco přes den je na Malsterově poli rušno díky lidem proudícím po cestě i pozůstalým navštěvujícím své zemřelé, s příchodem tmy se pohřebiště stává na první pohled opuštěným místem. Žádný slušný člověk se přece

nevydává mezi mrtvé v noci. Určité výjimky se ovšem najdou.

Malsterovo pole totiž přes noc slouží k rozličným spikleneckým schůzkám nekalých záměrů. Zejména mezi staršími lidmi je rozšířeno přesvědčení, že co je vyřčeno v příbytku mrtvých, zůstane bezpečno. Kdo by takové tajemství svévolně prolomil, toho nemine pomsta ze zásvěti. Výzva k nočnímu setkání na Malsterově poli tak bývá znamením, že dotyčný nemá plnou důvěru druhé strany. Pokud se dobrodruzi zapletou do intrik mezi měšťany, mohou se snadno ocitnout v noci na Malsterově poli v roli vyjednávačů, volavek, ochranky či špehů.

Již dlouho přžívá ve městě stará pověra o tom, že děti zplozené na pohřební půdě bude provázet požehnání podsvětních mocností a že budou obdařeny věšteckými dary. V podivně zdeformované podobě se takto vzniknuvší fenomén milostného setkávání v hrobkách přenesl mezi zhýralou mládež nejen z Brokátové čtvrti, i když pro tu je jistě plození potomků následkem spíše nežádoucím. Noční pátrání po zmizelé dceři ctihodného patricije tak může mít zajímavé finále na Malsterově poli.

Také někteří obzvláště drzí zlodějíčci, kteří se nelekají ani pomsty mrtvých, brousí za tmy mezi hrobkami a hledají, kde a čím by si přilepšili. Z nich nejhanebnější jsou zloději těl, kteří vykopávají čerstvě zazděné zemřelé a prodávají je mágům, alchymistům a felčarům. Mezi hroby se také potloukají toulaví psi a další zvířata, která sem přilákaly zbytky jídla zanechané zde přes den lidmi.

N. KAPITULNÍ ŠKOLA SVATÉHO LEONARDA

Autor: Hike

Kapitulní škola a knihovna bratří leonardiánů, mnichů v šedých kutnách.

Jižní Nové město, uzavřené v objetí městských hradebních zdí, nabízí oproti živelněji založenému severnímu Starému městu jiný pohled. Ulice jsou zde spořádaně symetrické, široce stavěné, prostranství s kašnami sloužící jako tržní místa kvalitně vydlážděná, okna řemeslnických domů zde zdobí květiny v keramických květináčích a vůně čerstvě napečených housek a caltů se mísí s vůní vařeného piva a nad vším ruchem z obchodů a dílen zní rytmické dusání okovaných bot městské hlídky.

Uprostřed idyly řemeslného rozkvětu na Pekařském náměstí stojí Kapitulní škola svatého Leonarda. Cihelná budova s výstavným průčelím, kterému vévodí velká rozeta zdobená barevnou vitráží, skrývá vstup do majestátních prostor klášterní školy. Celý komplex s ambitem ve svém středu zavírá zahradu a ruch města zde utlumen ustupuje atmosféře vědění a studia. Leonardiáni v šedých kutnách převázaných stříbrnými řetězy tu se sklopenými hlavami přecházejí s knihami v rukách a jen polohlasně debatují nad teologickými i čistě světskými vědeckými teoriemi.

Bratři leonardiáni obývající kapitulní školu tvoří ostrov vědění v Novém městě. Sami bratři často takřka nevycházejí z jejích prostor, s velkou výjimkou svátku svatého Leonarda, kdy jde průvod mnichů v kutnách, kteří nesou lucerny, a lidé z města od nich zapalují svíce, dokud ve všech oknech nehoří plamen vědění patřící řádu. Bratří zde žije jen něco málo přes dva tucty, ale přes den sem docházejí laičtí studenti z města a rovněž jsou zde ubytováni přespolní studenti, neboť ravnburská kapitulní škola je vyhlášena i za hranicemi města.

Probošt kapituly Robert Staverton, podsaditý chlapík se sklonem ke tloušťce, je člověk přívětivý a snad až naivně dobromyslný. Ve věcech pravidel kapitulní školy je smířlivý, a když laičtí studenti – většinou synkové kupců a bohatších řemeslníků – ztropí nějakou výtržnost, sám se zaručuje za jejich nevinu nebo alespoň za pokání a nejčistší úmysly. Desátník městské hlídky Thomas Gombrey s ním letos už několikrát jednal o potrestání výtržníků, avšak pokaždé bezvýsledně. Je jasné, že peníze ze školné-

ho studentů přinášejí podstatnou část příjmů a umožňují mnichům věnovat se bádání.

Bratrům leonardiánům, vázaným přísahou řádu, vládne pevnou rukou kanovník Arthur Urswick, vysoký a šlachovitý muž, jehož přísnému pohledu nic neunikne. V kontrastu s dobrotou hlavního představeného řádu je to právě Urswick, který má na svědomí fakt, že za posledních pár let se již několik bratří rozhodlo porušit přísahu a vzít nohy na ramena. Šušká se, že mladý bratr Christopher, který si vzal život koncem loňského léta, tak učinil právě kvůli Urswickovi.

V kapitule je rovněž obsáhlá knihovna, kterou spravuje bratr knihovník Jerome Everard, je to člověk, který žije mezi knihami a žije i v knihách, nebýt péče ostatních, určitě by se zapomněl i najíst. Velká část nákladů na knihovnu, stejně jako značné množství knih je hrazeno Stephenem Grofhurstem, hlavou rodu stříbrobaronů ze Starého města (viz C). Povídá se, že Jerome je nemanželský potomek rodu Grofhurstů, nebo je také možné, že starý Grofhurst platí za to, aby některá tajemství z matričních knih, které leonardiáni spravují, doputovala k těm správným uším.

Není bez zajímavosti, že v jedné z užších ulic, které Kapitolu svatého Leonarda obklopují, stojí zapadlé vetešnictví Adama Sayera, kde shrbený šedivý majitel v omšelém kaftanu nabízí všelijaké krámy, od zašlých stříbrných nožů přes křišťálové flakóny, v lihu naložené hady až po vycpanou mořskou pannu. Rovněž zde koupíte zaručeně funkční ochranné amulety a mas-

ti přinášející štěstí a přízeň opačného pohlaví. Po večerech se sem pak pod rouškou tmy schází nesourodá skupinka přátel okultních záležitostí a nad zaprášenými pergameny za svitu černých svící mumlají své mantry, které mají přivolat bytosti ze zászvětí. Nejedn z nočních návštevníkú Sayerova obchodu zakrývá plášťem tonzuru a šedou kutnu.

Možné zápletky:

- Jeden z přespolních laických studentů, kteří bydlí v kapitulní škole, zle pobodal bezvýznamného vandráka při opilecké hádce v hospodě, kde družinka právě večerela. Na jedné straně sporu je desátník Gomfrey a na druhé probošt Staverton. Svědectví, které postavy podají, bude hrát důležitou roli a jistě jim zajistí výhodu na straně jedné a zavřené dveře na straně druhé.
- Potulný bard zastavil u Adama Sayera svou loutnu. Když ji přišel vyplatit, nástroj, který dostal zpět, je jiný, nedokáže přesně vysvětlit čím, protože vypadá přesně jako jeho loutna, ale odmítá na něj hrát.
- Bratr Edvard Swan, který má zrovna dnes službu u brány, má také na starosti olej do luceren pro nadcházející svátek svatého Leonarda, peníze, které dostal od bratra Urswicka ale místo nákupu oleje s kupcem Walterem Manstonem prohrál v kartách. Už jen pár dní a bude muset s barvou ven, karabáč ho jistě nemine.

P. RYBÁŘSKÁ VESNICE SHARPROCK

Autor: Sarsaparillos

Osada rybářů, dělníků a lesníků s vysokou mírou nezávislosti, situovaná východně od Ravnburghu. Nenápadná vesnice je ve skutečnosti tajnou základnou vyzvědačské sítě Červená perla, kterou zde pod patronátem sousedního města Dayhaven řídí bratři Foxové.

Na vysoké břidlicové skále leží obyvateli centra Ravnburghu přehlížená a napůl zapomenutá vesnice Sharprock. V dávných dobách se zde nad pobřežím tyčila mohutná pevnost, ze které do dnešních dní zbyly jen trosky obvodových zdí a sklepy vytesané ve skále a mnoho spletých chodeb. Dnešní obyvatelé zachránili ze zříceniny maximum a jejich malebné domky často využívají pozůstatků pevnosti ve svých konstrukcích. Celkově působí vesnice velmi sklíčeným, ale přesto útulným dojmem a svou malebností si nezádá s většinou městských čtvrtí. Směrem dolů k pobřeží vybavili rybáři strmou skálu důmyslným systémem žebříků a nákladních jeřábů, které sahají až k molům na hladině moře.

Místní obyvatelé se většinou žijí jako rybáři, pár rodin spravují přilehlá políčka a hrstka zdejších mužů tráví čas v nedalekých lesích na lovu a při obstarávání neustále potřebného dře-

va. Namísto v pytukách popíjejí ve volném čase u svých sousedů. Jediné místo, kde přespávají případní pocestní, je u místní léčitelky Helen. Vesničané žijí spořádaným životem jako soudržná komunita a minimální zájem zhýralých a prohnílych měšťanů jim dlouhodobě vyhovuje. Hlavním důvodem je pocit křivdy z několik let starého sporu s rybáři ze Slatiny o loviště, kdy

vedení města zcela nepochopitelně přisoudilo drtivou většinu vod v okolí města slatinským. Úlovky ryb proto již delší dobu zdaleka nedokážou nasytit všechny hladové krky. A ačkoliv by tedy většina vesničanů měla být velmi chudá, lze z každé části Sharprocku vyčíst podezřele vysoký životní standard, oslnivost a uhlazenost.

Za těžko odůvodnitelné bohatství Sharprocku mohou její letití vůdci, dvojčata Bernard a Barnaby Foxovi. Oficiálně majitelé několika rybářských lodí a správci zvolení vesnicí, kteří ale ve skutečnosti již několik let tajně spolupracují se sousedním městem Dayhaven, ležícím dva týdny cesty podél pobřeží na východ. Místní vládci mají eminentní zájem rozložit Ravnburgh zevnitř a Sharprock využívají jako centrum jejich vlivu a operací. Bratři Foxovi vedou jako pečlivě vyškolení emisaři tajných služeb své operace a za odměnu inkasují z Dayhavenu ohromné částky, bez kterých by vesnice již nejspíše upadla v chudobě do zapomnění. Transport peněz a informací zajišťují v pravidelných intervalech protřelí bývalí dobrodruhové, kteří se ve vesnici rovněž vydávají za místní prosté rybáře, dělníky a řemeslníky.

Oblasti zájmu bratří Foxových zahrnují v podstatě vše od vydírání, špionáže a podplácení přes únosy, občasné zmizení a ovlivňování městského pořádku. Jejich práce je organizována přes tajnou síť špehů a vyzvědačů pojmenovanou jako Červená perla, kterou se její členové také prokazují. V síti je zapojeno mnoho vesničanů a mají své agenty i ve většině čtvrtí Ravnburghu. V současné době mají Foxovi kolem prstu

čerstvě omotaného pokladníka stráží Felbrigga (viz F) a jejich momentální zájem je namířen zejména na Gilberta Aylewarda (viz E) a Brokátovou čtvrt (viz B). A aby toho nebylo málo, plní se v mezích sklepení pod Sharprockem moderními zbraněmi a výzbrojí, kterou si zde vládci Dayhavenu připravují pro případnou vojenskou intervenci. A jak je vůbec možné, že tak rozsáhlé spiknutí Sharprock stále drží pod pokličkou? Každý vesničan o spiknutí ví a všichni z něj profitují – přece jen je to v posledních letech jediný důvod jejich prosperity. Jako jedna velká rodina drží pospolu a ublížit jednomu vesničanovi zde znamená obrátit na sebe hněv celého Sharprocku. A dokonce i mnoho místních dětí nosí v kapse červenou kuličku nebo alespoň jeřabinu.

Možné zápletky:

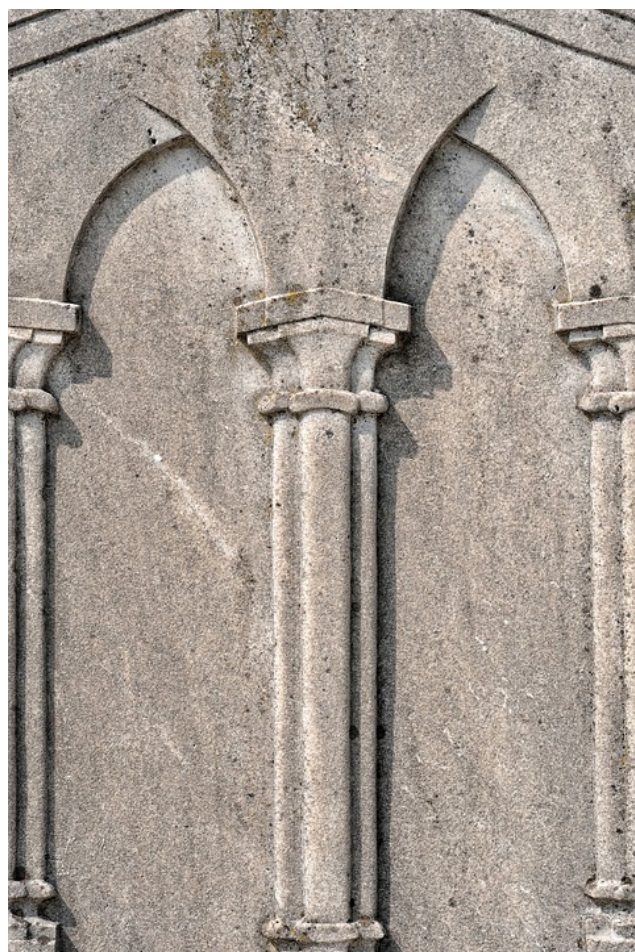
- Bohatý měšťan z Brokátové čtvrti Goodrington shání skupinu neohrožených dobrodruhů na drsnější prácičku. Postavám prozradí, že je vydírán šarlatánkou ze Sharprocku Ruth a potřebuje od ní získat kompromitující dopisy, a to jakýmkoliv způsobem. Postavám za odměnu slíbí využití svého vlivu mezi měšťanstvem. Ruth je stará žena na odpočinku, která žije se svou vnučkou Helen. Na první pohled působí jako neškodná stařenka, která ale až podezřele mnoho času tráví se svými třemi psi ve sklepení pod domem. Podaří se postavám získat dopisy ukryté ve sklepech nenápadně, nebo násilím? A jak se zachová

vají v případě, že je při návratu ke Goodringtonovi přepadne skupinka ozbrojenců, která se jim pokusí dopisy vzít?

- Na postavy se obrátí s žádostí o pomoc předák rybářů Henry Brook. Tvrdí, že několik jeho lidí bylo v posledních týdnech přepadeno pašeráky ze Slatiny poblíž Ægirskeru (viz Æ) a utopeno v hlubinách okolo Cobhamova útesu (viz Æ) i se čluny a výbavou. Brook by potřeboval získat nezvratný důkaz, který by přiměl vedení města zahájit oficiální vyšetřování. Slíbí zajímavou finanční odměnu, ale nechce prozradit, co rybáři ze Sharprocku pohledávali po setmění v okolí ostrovní svatyně. Podaří se postavám nalézt potřebné důkazy? Nebo se naopak ukáže, že jde o promyšlenou provokaci cílenou na Gilberta Aylewarda?
- Postavy jsou při noční procházce Sharprockem svědky přepadení – na slušně vypadajícího osamělého muže zaútočí dva vrahové. Ukáže se, že napadeným je sám Gregory Lochbearer (viz A) a že natatými vrahy jsou neschopní rybáři ze Sharprocku, kteří i bez případné pomoci postav nedokážou Gregoryho významně ohrozit. Gregory bez váhání pověří postavy okamžitým diskrétním vyšetřením případu. Skrývá se iniciátor útoku někde v Sharprocku? A proč by posílal nevyzvěčené amatéry na tak důležitý cíl? Nejedná se náhodou jen o záludné testování schopností a loajality postav Červenou perlou?

Q. JUŽNÁ PEVNOSŤ – NOMAM

Autor: Skenderax

Uhladený, usporiadaný, čistý a spokojný výzor Nomamu je zásterkou a reklamou bankového domu rodu Kentovcov i žriedlom informácií, ktoré zhrňajú Červené Hviezdy. „Za peniaze je možné kúpiť všetko.“ – toto konštatovanie sa stalo neoficiálnym heslom Južnej pevnosti.

Južná pevnosť bola založená ako ochrana vodného toku do vnútrozemia. Pôvodná obranná veža sa v neskoršom období rozrástla o nádvorie a hospodárske budovy i stálu posádku nie len na patrolovanie pobrežia, ale i na obsluhu obliehacích strojov schopných poškodiť každú loď vhodnú na splavenie rieky.

Vznikom prístavu a rastom samotného mesta však strácala na význame a začala chradnúť. Jej posádka sa zredukovala na tucet vojakov vykonávajúcich funkciu colníkov a mýtnikov.

Zlaté obdobie a prerod zažila pred štyrmi generáciami, keď ju získal do dedičného práva Allen Kent. Bývalý bohatý obchodník začal prerod pevnosti na obraz toho, ako je známa teraz.

Dostala meno Nomam.

Pevnosť Nomam je fyzickým znázornením úhladnosti, svetlosti, jednoduchosti a účelnosti. Pôvodná veža sa stala jadrom 21 metrov širšej hranatej tehlovej veže vysokej 27 metrov. Jednoduchosť jej vonkajších tvarov so strohými úzkymi obdĺžnikovými oknami, kontrastuje s bohato zdobenou fasádou. Domy, ktoré okolo vznikli sú umiestnené do štvorcov tak, aby z odvrátenej strany od veže tvorili súvislú tlustú ka-

mennú hradbu so strechou naklonenou k veži. Takto vytvorené prstence domov oddelené od seba širokými ulicami a spojené chránenými foyermi tvoria dokonalú geometrickú harmóniu. Jednoduchosť tvarov a princíp opakovania dáva návštevníkovi dojem, že sú mu ulice pevnosti známe a pôsobí ukludňujúcim dojmom.

Čistota, poriadok a zdanie spokojnosti domácich, má svoje verejné tajomstvo. Rod Kentovcov, momentálne zastúpený jeho hlavou Solomonom Kentom, sa venuje bankovníctvu a každý v podhradí je zamestnancom rodu. Drtivá väčšina ako byrokratický personál zamestnaný evidencou a správou finančného toku Kentovcov a samotná fyzická ochranka, ktorú chráni i poriadok na uliciach. Nad všetkým tým bdie neoficiálna tajná služba podriadená priamo hlave rodu. Jej úlohou je získať najtajnejšie informácie o potencionálnych bohatých klientoch a dohliadať na to, aby každý zamestnanec bol spoľahlivou osobou. Služba, ktorá medzi obyvateľstvom získala meno Červené Hviezdy alebo len Céhá, podľa preukazu, ktorý im dáva právo nad životom a smrťou zamestnancov rodu Kentovcov, je veľmi nechválne známa svojou oddanosťou, metódami a bezškrupulóznym spôsobom získavania informácií a vymáhania dlhov.

Nomam žije zdanlivo svojim vlastným životom nezávislo od okolia. Opak je však pravdou. Práve pôžičky, investície a informácie sú zdrojom jej nezmerného bohatstva. Oficiálne má pevnosť otvorené brány pre každého, kto si chce požičať a má čím pôžičku založiť, ale ne-

oficiálne je najdôležitejším klientom smotánka z okolia. I preto rod Kentovcov usporadúva každých 27 dní bál, na ktorý sú pozvaní všetci šľachtici, obchodníci i významní ľudia.

Možné zápletky:

- Hrdinovia sú v prezlečení za šľachticov na bále, kde tajne odovzdajú šľachticne dopis od milenca. Situácia sa skomplikuje, keď nájdú dvojicu hostí vo fajčiarskom salóniku mŕtvych. Jeden bol otrávený a druhý prebodnutý. Rod Kentovcov musí vyriešiť vraždy rýchlo a exemplárne, aby nestratil dôveru svojich klientov. Bál je uzavretý a hľadá sa vrah. Alebo aspoň niekto, na koho by sa vraždy hodili. Hrdinovia musia zachovať svoje utajenie pokiaľ nebudú vraždy vyriešené, alebo získať dosť informácií, aby sami zločin vyriešili. Prečo otrávil bohatý obchodník miestneho šľachtica a ten ho cítiac smrť prebodol? Išlo o vyrovnanie účtov? Nesúvisí zločin z listom, ktorý hrdinovia priniesli?
- Hrdinovia sú najatí kapitánom Červených Hviezd, aby získali dôvernú informáciu. Je etické odovzdať informáciu ČH a zhrabnúť odmenu? Je bezpečné im informáciu zatajiť alebo ich dokonca oklamať? Nie je výhodnejšie spraviť si „očko“ u Červených Hviezd?
- Miestny účtovník je vydieraný, aby spreneveril dokumenty Kentovcov a vymazal dlhy nemenovaného obchodníka. Červe-

né Hviezdy mu však hľadajú ruky. Pomôžu hrdinovia sfalšovať dokumenty? Odstránia agentov Červených Hviezd? Vysporiadajú sa s vydieračmi? Z čoho budú mať najväčší zisk a z čoho najväčší profit?

- Hrdinovia získajú informáciu alebo žiadaný predmet od umierajúceho muža a potrebujú ju dostať z Nomamu. Ťahová naháňačka po meste na štýl hry Mlyn (samozrejme s viacerými uzlami), pri ktorej môžu hráči využívať svoje znalosti osôb (agenti ČH, miestna stráž, ...) a miest (krčma, strážnica, predajne, zmenárne, ...) Nomamu, aby získali náskok pred prenasledovateľmi. Prenasledovať ich budú tajní agenti, najatí zabijaci i spiaci agenti. Ak si postavy trúfnu, môžu porušiť „pravidlá“ a zliezať múry jednotlivých okruhov alebo inak získať výhodu nepredvídateľným správaním. Slučka sa však okolo nich bude zužovať! Využijú postavy priechodnejšie cesty mestom na rýchly únik, alebo sa spoľahnú na anonymitu masy? Budú ochotní zahodiť svoje vybavenie a zamaskovať sa, alebo radšej poštvať na svojich prenasledovateľov miestne stráže? Spraví rozruch a „hodia“ to na niekoho, aby mohli zmiznúť v tme podchodov? Komu môžu veriť a kto je skrytý nepriateľ?

S. STOKY

Autor: Arten_CZ

Tajuplné a rozlehlé stoky, ktoré tu byly dříve než město samo.

Proč vznikly dvě nejbohatší čtvrti právě v místech, kde vznikly? Může za to vhodná strategická pozice? Přístup k Dokům? Vhodné podloží? Dostatek materiálu? Ano, samozřejmě. Ale hlavní důvod, proč vznikly Brokátová čtvrť (viz B) a Zlaté nábřeží (viz C) právě v místech, kde je můžeme nalézt, je původní systém kanalizace a akvaduktů, který se stará o zásobování čtvrti pitnou vodou a odvod nečistot a splašků.

Původ kanalizačního systému není přesně známý. K jeho částečné rekonstrukci však došlo v době osidlování Brokátové čtvrti. Akvadukty jsou zásobovány soustavou podzemních studní a poháněny Velkým čerpadlem. Přebytková voda je současně používána k provozu kanalizačního systému, který ústí do zálivu (u písmene S). Čerpadlo a údržba systému je pod správou Kontrolora. Pozice Kontrolora je dědičná, v držení rodiny Crispů. Kontrolor a jeho zaměstnanci jsou financováni z peněz Brokátové čtvrti a jednotlivých cechů Zlatého pobřeží.

Celý systém tvoří nepřeborné množství kanálů, akvaduktů, stok a potrubí. Část z nich je prozkoumaná a udržovaná, větší část, která se aktuálně nepoužívá, a tedy nikdo neplatí za její údržbu, je opředena tajemstvím. Nikdo neví,

co v kanálech žije a kam až kanály sahají. Podle zkazek sahal původní kanalizační systém podél pobřeží až ke Kapitulní škole sv. Leonarda. Původní, nyní neudržované části, jsou odděleny mřížemi od používaných částí systému.

Možné zápletky:

- Během oprav došlo k náhodnému odkrytí původní části stok. Co skrývá? Vyplatí se někomu podniknout průzkumnou výpravu? Byl nález skutečně náhodný? Opravdu může být pod městem ukryt poklad?
- Zločin v rodině Kontrolora. Jediný syn kontrolora zmizel. Šlo o únos? O vraždu? Nebo jen utekl, protože nehodlá následovat stopy své rodiny? Má jeho zmizení něco společného s dalšími lidmi, kteří záhadně mizí a jejichž těla byla ve stokách nalezena?
- Brokátová čtvrť se navenek blýská. Co se ale děje pod ní? V podzemí? Co vše odnáší voda směrem k zálivu? Jak se rodiny zbavují nepohodlných svědků? Odkud berou oběti pro své rituály? A co se stane s obětinou, když je spláchnuta do kanalizace? Proč začíná voda podivně zeleně zářit?
- Co je pravdy na dětských povídkách o Králi Krysovi? Opravdu v kanálech žije někdo, koho poslouchají krysy pod celým městem? Opravdu je jedním z nich? Proč by někdo vytvářel takové povídky?
- Nikdy nevyhazujte zlaté rybky a želvičky do kanálu, netušíte, co se z nich pod Brokátovou čtvrtí může stát.

Æ. ÆGIRSKER, OSTROVNÍ SVATYNĚ

Autor: Cor

Ægirsker je staré obřadní místo svázané s bohy moře, které i dnes hraje důležitou roli v duchovním životě místních. Tajemný ostrov je plný připomínek dávno minulých časů a opředen mnoha zkazkami a lokálními pověstmi.

Skalnatý ostrov, jehož černé útesy se vzdorovitě tyčí nad burácejícím příbojem. Ægirsker, jak se mu říkalo od nepaměti, je záhadným a tajemným místem, které uchovává památky na dávno minulé časy. Východní útes ostrova byl opraven a zpola z něj vystupuje obrovská mužská postava hrubých rysů, třímající v natažené paži mísu. Říká se jí Pán moří. Nikdo neví, zda ji vytesali předkové dnešních obyvatel města, nebo jiný národ z šerého dávnověku, ani proč nebyla řád-

ně dokončena. Dávni obyvatelé také zanechali všude po ostrově rytiny a ve skalách vytesané příbytky a chodby. Proplétají se celým ostrovem jako labyrint a jen některé jsou dost vysoké, aby umožnily pohodlnou chůzi.

Přímo pod útesem Pána moří stojí vztyčené a kameny s rytinami uspořádané do kruhu. Největší kámen, nacházející se přímo pod nohama nedokončené sochy, nese nápis FXIR. Za přílivu voda sahá až do poloviny kamenů, ale když přijde odliv, dá se na místo dojít suchou nohou. Právě na tomto místě se v minulosti obětovalo. Jak šel čas, měnila se jména mořských bohů, ale některé zvyky a tradice zůstávaly. I v dnešní době, kdy uctívání starých bohů ustupuje reformovaným náboženstvím, má Ægirsker stále pevné místo v duchovním životě obyvatel města.

Říká se, že pohanští předkové obětovali u kamenů dobytek nebo i děti, aby si usmířili rozběsněné živly, zajistili si bohaté úlovky nebo bezpečnou cestu do dalekých krajů. Dnes už se takové oběti nekonají, jen pověřiví rybáři nechávají na obřadním kameni skořápky mušlí, aby utišili hněv moře a nezastihla je na moři bouře. Někteří ale věří starým povídkám a připlouvají sem obětovat ovce nebo kozy v naději, že Pán moří se za krev odmění zlatem nebo jinými poklady, které moře čas od času může vyplavit.

Na ostrově žije jediná živá duše – „Mořský stařec“, poustevník, který se stará o místní svatyni. Pod jeho vedením se tu kdysi konaly obřady a z jeho vůle přijímali dávni pánové Citadely křest ve slané vodě, aby potvrdili svůj nárok vládnout. Rituál se ale už více než půl století ne-

konal, snad proto, že teď město řídí Hanza, snad proto, že poslední vládci Citadely zanevřeli na staré zvyky. Živou tradicí je ale Vítání úhořů a během tohoto svátku vyráží ráno k ostrovu průvod zdobených lodí, od malých rybářských bárek po větší plavidla. Na jejich palubách se hoduje a veselí až do noci, a když je dobrý rok, lze spatřit světélkující úhoře, kteří připlavali z řeky, aby se v moři rozmnožili.

Poněkud pochmurnější je Svátek bludných, kdy po setmění vyráží k ostrovu loďky ověšené lampiony, lidé se shromažďují pod sochou Pána moří, zapalují svíce a vzpomínají na ty, kteří se utopili nebo ztratili na moři. Někteří posílají na moře malé vyřezávané lodičky se vzkazy či osobními předměty, věří se, že si najdou svého adresáta, ať už je kdekoliv. Tu noc také prý mořská bríza přináší hlasy ze záhrobí a po půlnoci noc patří mrtvým. Vypráví se, že v tu dobu připlouvají lodě duchů a mrtví na ostrově zanechávají vzkazy živým. Nikdo soudný na ostrově po půlnoci nezůstává. Kromě Mořského starce, ten ostrov nikdy nepouští.

Stařec je i správce majáku a stará se o zásoby dřeva, které sem pán Citadely posílá. Když je tma nebo mlha, zapaluje oheň v obrovské míse, kterou drží socha Pána moří, aby lodě nenajely na skaliska. Chodbami ve skále se dá dostat až na ramena sochy, ale dojít přes paži až k míse je obtížný úkol kvůli zrádně kluzkému kameni a silnému větru. Traduje se, že poutník nemůže zemřít, dokud svůj nelehký úděl nepředá, ale to může jen trosečníkovi, kterého vyvrhne na ostrov samo moře.

Odliv odhalí kamenitý šelf plný ostrých skalisek, porostlých řasami a slávkami. Ostrov pak připomíná bizarní hřbitov. Mezi kameny vězí kostry velryb a jiných mořských obrů a také zpuchřelé zbytky potopených lodí. Říká se, že za odlivu se dá skrze některé chodby sestoupit hluboko pod ostrov, do míst, která nesou stopy opracování, ale nikoliv lidskýma rukama. Svítí tu prý přízračné světlo, chodby mají nepřírodní tvary a dají se tu najít zvláštní artefakty z perleti a jiné poklady. Vzácně takové věci vyplaví moře i na břeh. Většina těch, co se tam vypraví, už se ale nevrátí. Městem kolují zkazky o mořských příšerách, rybích lidech či o tom, že pod ostrovem je vstup do Podsvětí.

Možné zápletky:

- Slatinou obchází strach. Kolují řeči o dvou sourozencích, kteří podezřele rychle zbohatli – krátce poté, co měl jejich třetí bratr „nehodu“ na moři. Zlé jazyky tvrdí, že to nebyla žádná nehoda, ale že ti dva svého bratra obětovali u Ægirova kamene. Bratři začali rozšiřovat podnikání a začala se kolem nich formovat skupina následovníků. Pak se záhadně ztratil jejich obchodní rival. Od té doby se na ty dva každý bojí být jen krivě podívat, ze strachu, že ho odvedou v noci z domova a obětují u kamene. Je na těch řečích něco pravdy anebo je to celé jinak? Krále pašeráků Gilberta Aylewarda (viz E) to rozhodně nenechává chladným, ale chce skrýt své zapojení –

proto bude ideální najmout někoho mimo Červené šátky...

- Citadela (viz A) má nového pána. A ten nedávno veřejně prohlásil, že se chystá nechat pokřtít od Mořského starce na Ægirskeru. Něco takového nepamatují ani nejstarší pamětníci. Hanze dělá takovéhle prohlášení vrásky, rituál totiž v minulosti stvrzoval nárok vládnout nejen Citadele, ale i městu. Navíc se mezi lidmi šíří zvěsti, že nový pán Citadely je potomek dávného rodu, který kdysi vládl celému městu i kraji. Co nový pán Citadely zamýšlí? Je to jen politická hra, úcta k starým tradicím anebo je za tím něco jiného? Baron Tobias Mowfurth (viz C), hlavní advokát Hanzy, hledá někoho, kdo celou záležitost diskrétně prošetří...
- Mladý šlechtic se chystá o Svátku bludných na výpravu na Ægirsker v naději, že se zde po půlnoci setká se svou dívkou, která utonula před několika měsíci při lodním neštěstí. K tomuto poštilému podniku ho ponoukl jistý učenec, se kterým se setkal ve vetešnictví Adama Sayera (viz N). Starý sluha má ale o mladého pána strach, a tak naléhá, aby si pán alespoň sehnal někoho, kdo ho ochrání před duchy a přízraky. Nebo snad jiným nebezpečím? Nemá snad onen učenec nějaké jiné motivace? O zapojení dalších lidí ale mladý pán nechce slyšet, takže věrný sluha musí jednat za jeho zády...

Æ. COBHAMŮV ÚTES

Autorka: Lorwyn

**Nevelký ostrov se strmými břehy, spíš útes
čnicí až na hraně šelfu. Je místem zapomínání,
odevzdávání věcí a někdy i životů moři.
Málokterý převozník vás na něj vezme, po-
věřivý lid přístavu ho nemá v lásce.**

Cobhamův útes je osamělé a pusté místo. Nikdo na větrem a vlnami bičovaném ostrově nežije, a kam až paměť sahá, nežil. Ornamenty tu a tam vyryté do kamenů smyl příboj, obrousil vítr a omyl déšť. Lid města o něm nerad mluví, mnohdy ho zmiňují jen jako „skálu“ či „ostrov“. Přitom je i Cobhamův útes opisem, mnozí dědové tvrdí, že dřív se jmenoval jinak.

O co méně má jmen, o to více se o něm vypráví příběhů a pověstí. Každý ve městě odpřísáhne, že co vrhnete do hlubiny pod skálou, už živá duše neuvidí a za pár měsíců či let si na

to ani nevzpomenete. Mnoho milostných dopisů, vražedných zbraní, listin se zrádnými podpisy a předmětů připomínajících staré křivdy leží v hlubině pod Cobhamovou skálou. A opravdu, dejte se do řeči s lidem přístavu a ujistí vás, že i milá z dopisů už zapomněla... Taková je prý moc útesu a moře. Vezmou si, cokoliv darujete, bez výhrad a bez svědomí nabídnou tiché zapomenutí. A tak leckdo vyhledá převozníka a v noci vrhá do vln tajemné balíčky zatížené kamenem a vinou.

Další zaručenou pravdou známou v celém Ravnburghu je moc ostrova nad dušemi. Říká se, že kdo svůj život ukončí ve vodách pod skálou, nebude zatracen. Mnoho nešťastníků už skončilo svůj život v černých vodách pod útesem, a dokud bude město stát, mnoho zavšivených ubožáků ze Slatiny, zchudlých obchodníků, co dlužili hanze, a služebnictva s uštvánými očima prchajícího z Brokátové čtvrti (viz B) tam ještě svůj život skončí. Vždy se najdou převozníci, co rádi vezmou chudáka na smrt a často za nehoráznou cenu, protože je prý škoda nechat někoho utonout se stříbrem v kapse. Ale takoví dlouho za vesly nesedí. Kdo příliš ochotně krmí Cobhamův útes životy, také zanedlouho skočí. Sám Matthew Cobham, v současné době stařec a jediný převozník, který vydržel celé roky, prý chtěl kdysi skočit do hlubiny. Není tak snadné se na něj ve Slatině (viz E) doptat, ale pokud se vám to podaří, prošedivělý muž s vlídnými očima vás na ostrov doveze. Říká se o něm, že spoustu ubožáků při cestě na ostrov přesvědčil, aby je mohl vzít i zpět.

I lidské ostatky jsou občas vrhány do vln, to příbuzní a přátelé těch, co nesměli spočinout ve vysvěcené půdě Malsterova pole (viz M), odevzdávají jejich těla moři. Aby duše alespoň ušla zatracení, pokud už jí nemá být odpuštěno. Nejslavnější příběh se vypráví o tlupě lupičů, která ukradla z šibenice tělo dopadeného člena a ještě té noci ho uložila do mořského hrobu.

K dobrým mravům ve slušných čtvrtích Ravnburghu patří mlčet o Cobhamově skále. To Ægirske je místem připomínání a tradic. Pustý ostrov, kde najdete jen ticho a sůl, není místo pro spořádaný a bohabojný lid. I jméno Cobhamův útes bude za pár desetiletí zapomenuto a skála si najde jiné. Nikdy na útesu nebude nic zapamatovatelného a krásného. Ale ani zlého a krutého. Cobhamův útes bude vždy čekat na hraně šelfu, prázdný a hladový.

Možné zápletky:

- Postavy musí vyzpovídat člověka, který byl před pár lety svědkem strašlivé události. Ta je teď předmětem dalšího šetření a informace jsou k nezaplacení. Najdou ho po delší době mezi žebráky, muž si nepamatuje skoro nic krom svého jména. Po delším výslechu se zjistí, že už z Cobhamova útesu vrhl do vln vše, co měl. Zapomněl a svět zapomněl na něj. Zbývá jen najít převozníky a vyptávat se jich, jestli jim o něčem neřekl nebo v lodi něco nechal. Nejlépe samotného Matthewa Cobhama.

MĚSTO RAVNBURGH: HROZBY

Autor: Ecthelion2

Níže je uvedena trojice hrozeb, které ohrožují stávající stav ve městě nebo jeho existenci jako takovou. Jsou inspirovány „fronts“ z APOCALYPSE WORLD a fungují podobně. Jejich hlavní funkcí je tak vytváření zápletek pro postavy a zajímavého obsahu pro hráče.

Každou z hrozeb představuje jedna organizace, která má nějaký vlastní cíl (ohrožující status quo ve městě) a postupně se snaží k němu za oponou směřovat. U každé z nich jsou uvedeny akce, které může vést. Ty se postupně stupňují, pokud v nich organizace je úspěšná, a blíží ke svému cíli.

Organizace se budou pokoušet své akce provádět nezávisle na hráčích, ale postavy se doslechnou o jejich výsledcích a mohou se do nich zaplést. U každé akce jsou přímo uvedeny dva příklady, jak postavy přímo do hraní a hrozeb zapojit.

Postavy mohou akcím organizací bránit, a pokud budou úspěšné, pak narušovat jejich plány. Pokud kupříkladu zabrání útočníkům vyhodit do vzduchu městskou prachárnu, pak budou mít obránci Ravensburgu k dispozici dostatek munice při dayhavenské invazi. Pokud se jim to nepodaří, pak ravnsburská děla odpoví

později na útok několika málo výstřely, než jim dojde střelný prach. Některé úspěchy postav mohou další akce organizací úplně vyloučit (donutit organizaci, aby provedla nějaké jiné) nebo oslabit úspěch dalších. Jak přesně se akce postav promítnou do postupu hrozeb, už je na Vypravěči.

Pozn. Ne každá „hrozba“ a organizace musí být nutně záporná – kupříkladu se může stát, že ve vaší hře je naopak stávající podoba města špatná, Hanza (která městu vládne) je zkorumpovaná a zkažená... a návrat vlády do rukou rodu Lochbearerů je naopak správná věc. V tom případě se postavy naopak mohou k „hrozbě“ připojit, podílet se na jejích akcích a pomoci Lochbearerům svrhnout vládu Hanzы.

Rudá perla (cíl: chaos a zmar)

Město Dayhaven je obchodní konkurent Ravensburghu, který soupeří s Hanzou o monopol na námořní obchod. Síť špehů a vyzvědačů, známá jako Rudá perla, vedená Bernardem a Barnabym Foxovými z vesnice Sharprock, je placená dayhavenskými agenty a zlatem. Organizace se snaží vytvořit v Ravensburghu co možná největší zmatek, zkázu a oslabit město na úkor jeho konkurenta.

Možné akce Rudé perly:

Získávat informace pro Dayhaven (špiclovat důležité osoby, získávat informace o síle a připravenosti městských posádek, ukrást informace o obchodech zdejších kupců nebo účetní knihy)

- Postavy se mohou náhodou připlést do loupeže a agenti Rudé perly se je pokusí zlikvidovat.
- Agent Perly si postavy najal na získání informací pod falešnou záminkou a místo zaplacení se rozhodne zbavit se svědků.

Potají zaútočit na nějakého důležitého představitele města nebo člena ravnsburské Hanzы (pomlouvачnými pamflety, očerňováním, vydíráním, podplácením a podobně)

- Očerňovaný je přítelem postav, jeho dobré jméno v nebezpečí a hrozí mu zatčení strážemi. Nemá, na koho jiného by se obrátil než na postavy, které požádá o vyšetření, proč se stal cílem takových nekalých praktik.
- Manželka jednoho z významných obchodníků požádá postavy o pomoc – někdo se zmocnil milostného dopisu, který napsala muži, který nebyl jejím manželem. Nyní jí hrozí, že její nevěru odhalí, pokud je nebude informovat o tajnostech svého chotě. Prosí postavy, aby milostný dopis získaly a přinesly jí ho zpět, protože má strach ze svého manžela, pokud by se vše provalilo.

Otevřeně zaútočit na nějaké důležité představitele města (jeden agent nebo skupina útočníků se mohou pokusit unést nebo zavraždit některého představitele či jeho rodinné příslušníky, napadnout městskou hlídku)

- Postavy se připlou k přepadení, při kterém se najatí vrahové pokoušejí zabít vě-

vodu Gifforda. Šlechtic leží na zemi zraněný, jeho osobní strážci mrtvi... dovolí postavy vrahům dokončit jejich špinavou práci?

- Postavy jsou na návštěvě přítele, významného kupce, a zrovna předaly dárky jeho malým dětem a naslouchaly jejich radostnému výskání, když dům obklíčili vrahové s šátky přes obličeje... a rozkazem zabít všechny v domě.

Pokusit se získat nějaké vlivné spojení ve městě (zlatem, vydíráním nebo příslibem informací)

- Cechmistr zdejšího cechu kontaktuje postavy s prosbou o pomoc – jeho jediná dcera byla unesena a neznámí pachatelé mu vyhrožují, že ji zabijí, pokud nebude při dalším městském zasedání hlasovat pro zdvojnásobení daní (což by vyvolalo ve městě nepokoje a nespokojenost). Postavy mají týden na to, pokusit se dívku zachránit, než dojde k hlasování.
- Postavám se dostane do rukou důkaz, že jeden z významných radních se nechal koupit penězi Rudé perly a je ve službách Dayhavenu. Co s ním budou dělat? Odhalí jej? Mezitím, než se jim to podaří, budou lovnou zvěř, protože radní sám i Perla použijí všechny dostupné prostředky, aby důkaz získaly zpět.

Pokusit se poštvat proti sobě různé městské organizace nebo cechy, případně Hanzu proti

Lochbearerům – z jejich vzájemného soupeření mohou hodně vytěžit (podplácením, očerňováním, nastražováním falešných důkazů)

- Několik cechmistrů je v noci přepaden maskovanými muži, kteří nesou erby Lochbearerů. Jeden je zabit, dva zraněni a situace hrozí se nebezpečně vyostřit. Postavy jsou najaty jedním ze zraněných, který nevěří, že útočníky byli loajalisti – mají vyšetřit, kdo za útokem stál.
- Někdo unesl Winifred Lochbearovou, neteř současného earla, a na místě byl nalezen vzkaz naznačující, že za zločinem stojí Hanza. Ta vše odmítá, ale starý earl volá po návratu své neteře, jinak poteče krev a srovná město se zemí. Situace je jako soudek prachu připravený explodovat při jakékoli příležitosti... a jediné, co by mohlo věci uklidnit, je nalezení unesené neteře.

Pokusit se sabotovat nebo přímo poškodit nějaké důležité ravnburské zdroje (zapálit dřevo v docích, rozbít stroje v tiskárně, zničit zásilku zboží, potopit loď, napadnout a vyrabovat zbrojnici, vyhodit do povětří městskou prachárnu)

- Postavy se připlou k žhářskému útoku agentů Rudé perly, kteří se řídí zásadou nenechávat žádné svědky.
- Družina odhalí záměr agentů Rudé perly vyhodit do povětří městskou prachárnu. Při mohutné explozi by zahynuly desítky až stovky nevinných lidí, navíc by takový čin nechal město nechráněné (děla města

by zůstala tichá). Postavy musí spěchat, aby plán překazily, není času nazbyt!

Vyvolat nepokoje ve městě, rozpoutat rabovávání a boje mezi jednotlivými stranami v přípravě na dayhavenskou invazi (jednak jako kouřovou clonu, jednak jako pokus ještě víc oslabit město před útokem)

- Postavy se mohou zaplést do pouličních bojů, násilností a rabování – jejich vlastní bezpečí a majetky mohou být v sázce. Jejich přátelé mohou být v ohrožení – pokusí se zamířit do oblastí nejhorších násilností je zachránit?
- Pomohou městské strážci získat ulice a důležité body města opět pod kontrolou? Pokud už proti Rudé perle stály předtím, odhalí její zapojení za oponou a záměr s jakým nepokoje vyvolala?

Obsadit řetězové věže a spustit řetěz přes zátoku, aby dayhavenská invazní flotila mohla vplout do přístavu, vylodit se a obsadit město

- Na obzoru se objevila dayhavenská flotila a ve městě se rozhořely boje mezi agenty Rudé perly a městskou posádkou. Postaví se postavy na pomoc obráncům, když se nepřátelé vylodí?
- Pokud měly postavy co do činění s Rudou perlou už předtím, bude jim jasné, že se pokusí spustit řetěz do přístavu (bez něj nemohou lodi přistát) – rozhodující boj o město bude sveden u řetězových věží! Musí si pospíšet!

Pirátské bratrstvo (cíl: obohatit se na úkor města)

Hrozbou ravnburskému obchodu jsou kromě obchodních konkurentů především piráti, kteří přepadají lodě plující pod ravnburskými i hanzovními vlajkami. Pod černými plachtami zdobenými vyobrazením chobotnic a krakenů (znaky zdejších pirátů) se různé pirátské lodě a skupiny plaví kolem obchodních tras a jsou postrachem všech námořníků.

Možné akce Pirátského bratrstva:

Získávat informace v přístavu o pohybech lodí a jejich nákladech (špiclové vysedávají v hostincích a naslouchají hovorům, vloupávají se do budov cechů a nahlédnou do knih, uplatí správce přístavu atd.)

- Družina se náhodou dozví, že správce přístavu předává za peníze informace o vhodných cílech pirátům... bude jim to ale někdo věřit? Rozhodnou se tomu učinit přítrž, nebo to nechají plavat...? A vezmou si na svědomí životy námořníků, které tato správcova zrada bude stát?
- Postavy jsou omylem obviněny z toho, že předávají informace pirátům. Shlukl se kolem nich dav rozčilených lodníků, cestu si k nim proráží hlídka městské stráže a stačí jen jiskra, aby se situace zvrhla do násilí... jak se z této lapálie dostanou?

Přepadat obchodní lodě, které plují do nebo z Ravnburghu, narušovat tak obchod a snižovat zisky zdejších obchodníků

- Postavy jsou na palubě lodí plující do města, ke které se přibližují dvě pirátské lodě. Kapitán zoufale manévruje a snaží se nepřítelům uniknout, ale loď je pomalá a naložená nákladem. Nejspíše bude třeba bojovat o život!
- Důležitý předmět, náklad, osoba, nebo ingredience, které postavy nutně potřebují, byly na lodi, kterou piráti potopili. Toužebně vyhlížené zásoby tak nikdy nedorazí a postavy musí ve spěchu improvizovat...

Spojit síly několika kapitánů a přepadnout velký konvoj chráněný loděmi Mořských vlků (větší riziko, ale také větší zisk)

- Postavy se plaví na palubě konvoje (ať už jako cestující nebo najatá ochrana lodí) a stanou se součástí bitvy proti spojeným lodím několika pirátských kapitánů, kteří jsou jindy zneprátení na život a na smrt... ale nyní společně útočí na vaše lodě ve snaze získat cenný náklad.
- Napadení chráněného konvoje lodí vyvolalo v Ravnburgu skandál a zděšení. Jedním z těch, kteří při útoku utrpěli, byl také obchodník, který je známým postav – dvě ze tří lodí, které vlastil, byly zničeny. Nemá tak peníze na splacení dluhu, na který nakoupil náklad sukna. Požádá postavy, aby mu pomohl přesvědčit věřitele (rod Kentů), aby mu odložili termín... a pokud ne-

uspěje, pomohli mu rychle peníze získat jedním riskantním podnikem, který má ještě v rukávu...

Přepadat a drancovat pobřežní rybářské vesnice, které často patří pod správu města

- Postavy jsou v rybářské vesnici na návštěvě v nesouvisející věci, kdy se na obzoru objeví loď, na jejíž plachtě se skví kraken drtící ve svých chapadlech loď – piráti! Pomohou postavy vseničanům při obraně vesnice, nebo nasednou na koně a nechají ves napospas drancování?
- Piráti přijíždějí pravidelně, aby v odlehlé vesnici vzali všechny zásoby, odvěkli mladé muže do řad svých posádek a hýřili a znásilňovali. Od vrchnosti se vesničané žádné pomoci nedočkají, jejich osada je příliš nedůležitá, složili proto dohromady peníze a rozhodli se najmout dobrodruhy, aby je chránili před piráty.

Vyhýbat se odvetě ravnburských a hanzovních lodí, stejně jako hněvu Mořských vlků

- Postavy jsou najaty, aby na palubě některé z lodí pronásledovaly pirátské lodě, dohnaly je a donutily k boji. Postavy možná pohání kromě peněz snaha zachránit drahou osobu, kterou piráti odvěkli – svědkové popisovali pirátskou loď s vyobrazením mečouna na hlavní plachtě. Podaří se postavám nalézt Mečouna, přemoci jeho posádku a zachránit unesenou osobu ze spárů pirátů?

- Jeden ze zajatých pirátů, který byl odveden do ravnburské šatlavy, má informaci, kterou postavy nutně potřebují. Má být ale s ostatními lapenými dalšího dne veřejně popraven! Pokusí se jej postavy zachránit a získat informaci, kterou potřebují? Pirát jim ji bude ochoten prozradit jen výměnou za svou svobodu...

Svolat sněm pirátských kapitánů a zvolit admirála s autoritou nad všemi členy bratrstva, který by mohl vést rozhádané kapitány do boje

- Postavy mají na sněm ve službách ravnburských obchodníků proklouznout a jednání se pokusit sabotovat. Nesmí ale být odhaleni, jinak nebudou piráti mít sebe-menší skrupule jim podříznout krky a jejich těly nakrmit ryby.
- Jeden z pirátských kapitánů, obávaný Rowland Shiweley, ve snaze zapůsobit na piráty svou dechberoucí odvahou a zvýšit své šance na zvolení, proklouzl v přestrojení za obchodníka do přístavu. Tam plánuje obsadit jednu z velkých lodí Mořských vlků, zpsůsobit zmatek a uniknout s ní. Postavy jsou v přístavu zrovna ve chvíli, kdy se rozezní zvonce a piráti zaútočí...

Pokusit se obsadit ravnburskou pevnost Blackthaw (na hlavním ze Závětrných ostrovů), která by jim poskytla bezpečné kotviště, ze kterého by mohli přímo ohrožovat obchodní trasy a ze které by je jejich nepřátelé jen těžko mohli vystřadit

- Postavy se účastní obrany pevnosti před piráty (ať už proto, že jsou za to placeni, nebo protože tam uvízli, když útočníci připluli), ale když se situace stává zoufalou, požádá je velitel pevnosti, aby proklouzli mezi obléhajícími a přivedli pomoc.
- Při obsazení pevnosti zajali piráti postaršího rytíře, který je příbuzným jedné z postav, která obdrží dopis požadující zaplacení podstatné sumy peněz jako výkupného za jeho propuštění. Rozhodne se postava dát dohromady peníze a osvobodit příbuzného? Pokusí se jej na vlastní pěst osvobodit? Nebo jej nechá pirátům napospas?

Shromáždit pirátskou flotilu a napadnout nejbohatší město v okolí (kterým je bohužel Ravnburgh), přičemž se pokusit město (nebo alespoň jedno z obou měst) obsadit a vydrancovat

- Pirátská flotila se připravuje k útoku na město, a zatímco před řetězem bojuje přečíslená ravnburská flotila, ve člunech míří ke břehu piráti pod vlajkami s krakeny a chobotnicemi. Připojí se postavy k obráncům a postaví se divokým útočníkům?
- Někdo postavám drahý sídlí v místě, kam se vylodili piráti – postavy se musí probojovat hořícími ulicemi, zuřícím bojem mezi piráty a obránci města, násilnostmi a rabováním, aby zachránily ty, na kterých jim záleží.

Loajalisté (rod Lochbearerů) (cíl: převzetí moci)

O většině věcí ve městě rozhoduje Hanza a moc mají ravnburští kupci a cechy, ale nebývalo to tak vždy. Ve městě je mnoho těch, kteří buď zůstávají věrní rodu Lochbearerů, potají nesnáší Hanzu, nebo by profitovali ze změny vlády. Potají si říkají „loajalisté“ a ze stínů usilují o dosazení earlů zpět do čela města. Do jisté míry je Lochbearerové ovlivňují, do jisté míry ale spiklenci jednají na vlastní pěst a pokusí se je dosadit k moci i proti jejich vůli.

Možné akce loajalistů:

Rozdmýchávat rozmišky mezi jednotlivými představiteli města a Hanzou a zhoršovat situaci ve městě

- Postavy se připlou do rvačky mezi členy dvou cechů, kterou vyvolala dívka obviňující jednoho z tovaryšů z urážek druhé strany. Zatímco se do sebe příslušníci obou cechů pustili, dívka (která vypadala podezřele dobře oblečená, aby patřila do těchto ulic města) rychle zmizela...
- Postavy jsou na návštěvě jednoho ze svých známých, zrovna když mu donesou balíček zdánlivě od jednoho z jeho obchodních partnerů. Je v něm ovoce, které nabídne i postavám. Když se ale zakousne sám do jablka, zesíná a padne k zemi – ovoce je otrávené! Obchodní partner je

vsazen do šatlavy, ale zaslání balíčku i otrávení ovoce kategoricky odmítá...

Zastrašovat představitele města a zdejší Hanzy (očerňováním, vydíráním, únosy, hrozbami a podobně)

- Postavy se probudí uprostřed noci, kterou tráví v zájezdním hostinici, aby zjistily, že dům hoří a všude jsou oblaka dýmu. Musí se zachránit z ohnivého inferna, zachránit další hosty i svůj skrovný majetek a koně ze stáje, aby nepadly za oběť plamenům. Ráno se dozvěděly, že Roger Scroggs, majitel hostince, čelil výhrůzkám a vyděrač nyní zřejmě přešel od slov k činům a pod rouškou tmy Scroggsův hostinec zapálil...
- Zoufalý William Marsham, bohatý obchodník a štedrý mecenáš umění, se obrátil na postavy v delikátní záležitosti. Podle všeho existoval jeho značně kompromitující obraz, na kterém pózoval nahý ve společnosti několika (stejně nahých) mladých mužů. Obraz visel v jeho tajné ložnici, kam si Marsham vodil své... návštěvy. Odtamtud ale zmizel a někdo hrozí jeho veřejným vystavením, pokud obchodník nepřistoupí na podmínky vyděrače. Ten ale nevěří, že mu bude obraz navrácen a rád by se vyhnul skandálu... požádá proto postavy, aby jej získaly zpět... a byly při tom diskrétní.

Zavraždit dayhavenského velvyslance Rogera de Mertona a zodpovědnost za čin svalit na Hanzu

(což by mezi Hanzou a Dayhavenem vyvolalo diplomatickou roztržku, donutilo hanzovní spolek odvrátit oči od Ravnburghu a soustředit se jinde)

- Postavy se přichomýtnou k útoku na bohatě oblečeného muže ve Starém městě. Jeho strážci jsou mrtvi a vyděšený muž prchá před vrahy se zkrvavenými dýkami. Pomohou mu postavy a zapletou se tak nevědomky do intrik, nebo budou jen přihlížet vraždě?
- Zavraždění velvyslance vyvolalo ostrou reakci Dayhavenu. Na místě se našel dopis naznačující, že rozkaz k vraždě vydali hanzovní představitelé a Dayhaven hrozí městu a Hanze válkou, pokud nebudou dopadeni a potrestáni pachatelé. Kapitán stráže, Mathias Beer, se obává, že pachatelům se dostává určité míry ochrany v rámci stráže, a proto požádá postavy (které zná z dřívějšíka) o pomoc s vyšetřováním...

Zbavit se Henryho Lochbearera, staršího syna současného earla a dědice titulu, pro který je ale zoufale nevhodný – po jeho smrti se dědicem stane schopný Gregory, k němuž loajalisté upínají své naděje

- Gregory Lochbearer se doslechne o připravované vraždě svého bratra, ale je bezmocný, aby změnil plány spiklenců. Krev ale není voda, najme si proto pomoc zvenku (jmenovitě pomoc postav), aby Henryho zachránily před vrahy.
- Při vraždě Henryho Lochbearera byly zabity také dvě nevěstky, se kterými byl

v době útoku. Zatímco za urozeného pana Henryho truchlí všichni, nikdo si ani nevzpomene na Bellu, jednu z mrtvých dívek... nikdo kromě postav. Ty si pamatují, jak je Bella před půl rokem nezištně ukryla, když je pronásledovaly městské stráž. Dluh vůči ní nestihli splatit, ale mohou alespoň zajistit, že její vražedné neuniknou trestu...

Podniknout noční útok na sídlo Hanzy ve městě a vykrást zdejší pokladnici (peníze mohou loajalisté použít k najmutí žoldnéřů pro převrat, stejně jako si za ně mohou koupit spolupráci, nebo alespoň mlčení důležitých osob ve městě)

- Postavy zaslechnou plán na vyloupení pokladny Hanzy, ale nemají žádný důkaz a nemohou se obrátit na městskou stráž. Co budou dělat? Pokusí se mu zabránit na vlastní pěst? Nebo se rozhodnou vydírat lupiče, aby získaly podíl z lupu?
- Postavy měly dostat odměnu od Hanzy, ale jejich pokladnu někdo v noci vykradl a nemají dostatečnou hotovost. Družina ale s penězi počítala a nutně je potřebuje do určeného termínu. Podaří se jim hanzovní představitele přesvědčit, aby sáhli do rezerv a vyplatili je, nebo přijmou nabídku cechmistra, že jim peníze dá ze svého... pokud pro něj splní malou službičku?

Získat nové spojence v podobě Dayhavenu (a zajistit si jejich neutralitu nebo pomoc v případě změny vlády ve městě) – byla sjednána

svatba mezi Gregorym Lochbearerem a Marion la Penne, nevlastní sestrou současného vládce Dayhavenu

- Zdá se, že nevěsta není z politického sňatku s tímto „vévodou z Nemanic“ nijak nadšená a rozhodne se utéct. Její komorná najme postavy, aby pomohly její paní uprchnout (přičemž se jim zapomene zmínit, kdo urozená dáma, které pomáhají, ve skutečnosti je).
- Svatba je velkou událostí, ulice jsou vyzdobeny, na náměstích jsou postaveny stany a stoly se prohýbají, jak se pronášejí přípitky na novomanžele. U příležitosti svatby se pořádá velkolepý turnaj, na který se sjel výkvět rytířstva. Vítězství v něm by postavám přineslo solidní prestiž a nemalou sumu peněz. Podaří se jim ale v tak velké konkurenci uspět?

Propašovat do města potichu střelný prach a zbraně nutné k provedení převratu

- Nervózní obchodník postavy najme na ochranu svých vozů a nákladu mouky. Bojí se přepadení, ale postavy začnou tušit, že s nákladem něco není v pořádku ještě daleko před městem... co udělají, pokud zjistí, že sudy nejsou plné mouky, ale střelného prachu?
- Postavy, které se zdržely a se setměním spěchají do města s nadějí, že přesvědčí strážce, aby je ještě pustily skrze brány, omylem narazí na předání sudů. Maskovaní loajalisté i obchodníkovi muži je pova-

žují za špehy a rozhodnou se zbavit nepohodlných svědků...

Pokusit se během jedné noci zajmout a potichu popravít nejvyšší představitele ravnburské Hanzy na konaném sněmu a zároveň poslat jim věrné vojáky obsadit důležitá místa ve městě (aby až přijde ráno, měli loajalisté město ve svých rukou a žádné protivníky, kteří by se jim postavili)

- Ve městě se rozhořely boje mezi částí spiklenců s jejich vojáky, kteří otevřeně nosí erb Lochbearerů, a městskou stráží, která zůstala věrná vedení města. Přidají se postavy k některé straně? Nebo zůstanou stát stranou a nechají obě strany, ať si to vyřeší samy?
- Postavy jsou na sněmu, aby podaly svědectví v některé z podružnějších věcí na jednání, když do místnosti vtrhnou spiklenci s obnaženými meči. V jejich čele kráčí Gregory Lochbearer a velí k zatčení všech přítomných, přičemž se rozhoří boj mezi útočníky a nepočtenými strážci bránícími představitele města a Hanzy...

DRAKKAR

INTERNETOVÝ SBORNÍK ČLÁNKŮ O RPG HRÁCH

Vaše články uvítáme na drakkarlod@centrum.cz
Zapojte se do přípravy dalšího čísla v našich diskuzích.

REDAKCE

Čestný šéfredaktor a duchovní otec projektu: Roman „Romik“ Hora
Redaktoři: „Ecthelion²“, Jakub „boubaque“ Maruš, Tereza „Raven“ Tomášková
Korektury: Jakub „boubaque“ Maruš, Tereza „Raven“ Tomášková
Design a sazba: Jakub „boubaque“ Maruš || Obálka: „Ecthelion²“

Není-li uvedeno jinak, jsou použité obrázky v public domain
nebo jsou uživateli jejich práv autoři článků či členové redakce.

